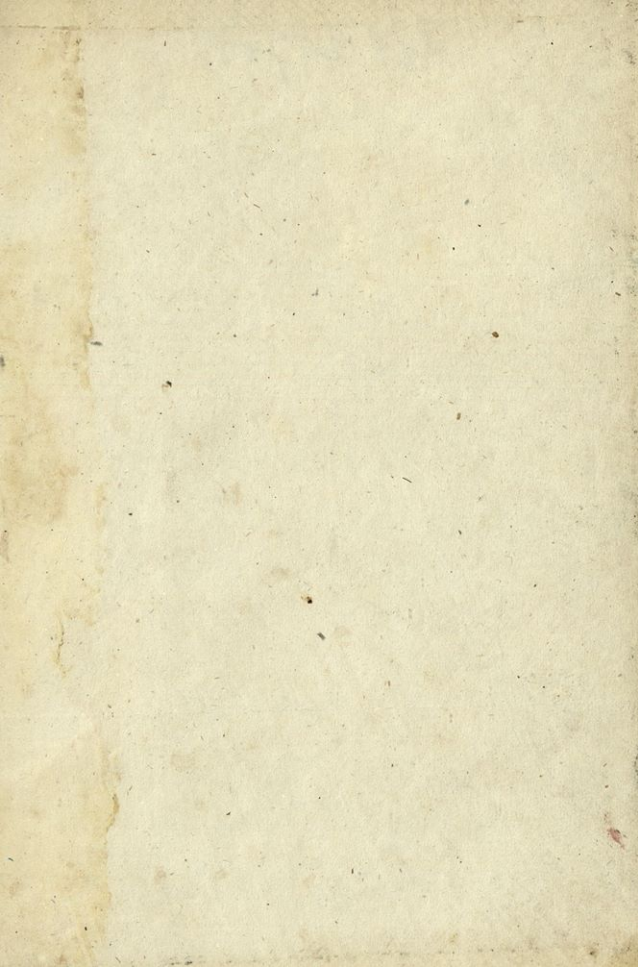

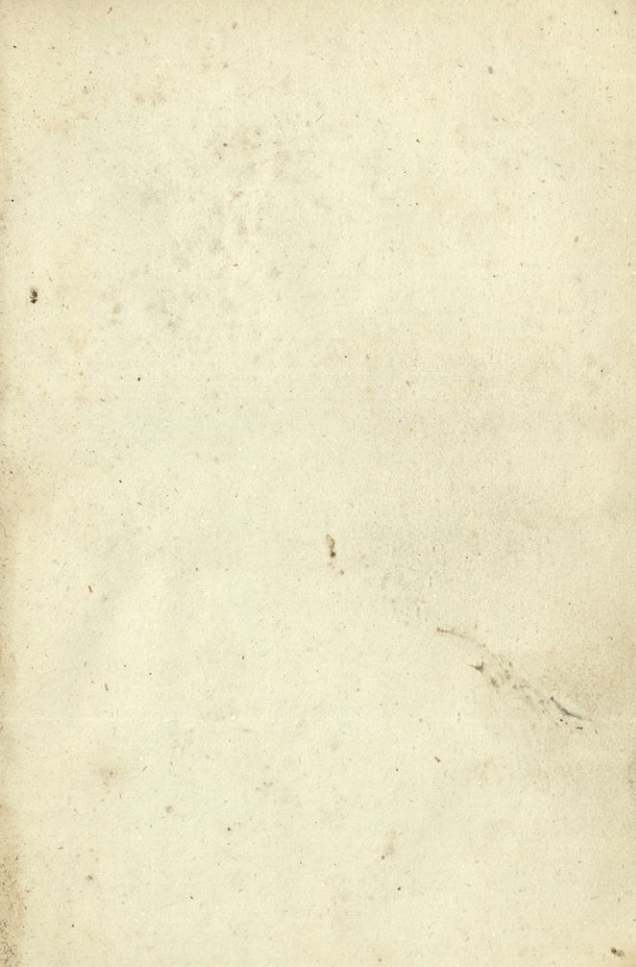
I
C24006
8 3

25
14

dpl: 25705

Otroci! poslušajte nauk,
in bodite modri. Prip. 8.

Ramotis J. Blasnik.

Š M A R N I C E

naše

visoke nebeške Kraljice,

neomadežane

M A R I J E D E V I C E.

~ Tretji letnik. ~

Spisal

Luka Jeran,

duhoven ljubljanske škofije.

Z dovoljenjem visokočastitljiviga ljubljanskiga škofijstva.

V Ljubljani 1863.

Natisnil Jožef Blaznik.

Opomba. Desiravno je vse, kar je tukaj pisaniga, iz verjetnih virov, vender opomnimo, de le tisto je božje veljave, kar je od sv. katoliške Cerkve za tako spoznano in poterjeno. Kar pa zmed tukaj povedanih čudežev, razodevanj, prikaznin itd. ni iz svetiga pisma in kar ni od sv. matere katoliške Cerkve kakor božje veljave poterjeno; tisto v pomenu določil papeža Urbana VIII. 1634 in 1641 in drugih cerkvenih predpisov le človeško veljavo ima. Vse pa je popolnoma podverženo sodbi sv. matere katoliške Cerkve, ktere zvest ud želi pisavec vselej biti v življenji in v smerti.

11503000 7605

Posvečenje

Marijniga mesca majnika.

Odkar je Večna Beseda Večniga Očeta z močjo sv. Duha iz Marije Device meso postala in med nami prebivala, ga ni bilo svetnika v Cerkvi Božji in ga ne bo, kateri bi ne imel prav posebniga česčenja do te preblazene Božje Matere in Device.

„Po Tebi,“ pravi sv. Bernard, „po Tebi, o presveta Devica! so nebesa napolnjene, pekel izpraznjen, podertije nebeškiga Jeruzalema popravljene, in nam ubogim čakajočim je zgubljeno življenje zopet dano.“ In sv. Hieronim kliče: „Češena si, Marija! milosti polna, Gospod je s Teboj. — Zares, tako darilo se spodobi ti Devici kakor zastavo zročiti, de

je polna milosti; ker Ona je dala nebesam njih čast, zemlji njeniga Boga in mir, nevernim narodam pravo vero, življenju pravo cesto, pregrehi konec in obnašanju ali zadržanju spodobno krotitev.“

Kdor bi hotel tudi le tavženteri del tega povedati, kar so Marijni častivci pisali od te visoke nebeške Kraljice, bi na noben konec ne prišel. Torej je tudi sv. mati katoliška Cerkev toliko praznikov skoz leto Marii v čast odločila, tudi posebin dan v tednu, saboto, in še vsaki dan trikrat jo posebej počasti. K vsimu temu je pa tudi nar lepši mesec v letu, veseli, ocvitličeni majnik ali cvetličnik ti „Roži duhovni; milosti polni“ v čast odmenila.

Prelepo, Bogú in Marii tako ljubo in prijetno opravilo tega mesca, ki ga Šmarnice imenujemo, se je v Rimu začelo, in od ondod se je po vsim katoliškim svetu razširilo. Neki popotnik pravi: „Nisim ga najdel le samo po vsih krajih v Evropi, ki sim jih obiskal, ampak tudi v Azii in v vroči Afriki. Posebno

močno mi je ta sveta pobožnost serce gnila v Egiptu, ko sim v Aleksandrii in Kairi v svoje nar slajši veselje vidil, de tudi černozagoreli otroci te vroče dežele s tako gorečo detinsko ljubeznijo časté Marijo, Jezusovo Mater.“

Otroci Marijni! veselimo se tudi mi tih lepih šmarničnih dní, v kterih nam je dano, svojo nebeško Mater tako serčno in prijazno pozdravljati. Zbirajmo se k Njenimu altarcu in darujmo Ji lep venec nar lepših čednost, kakoršne pomenijo cvetlice, s kterimi je šmarnični altar ozališan. Bela Šmarnica naj bo v tem vencu kraljica vsih cvetic in naj nam pomeni serčno češenje in gorečo ljubezen do Marije; in njeni sestrici naj bote modra vijolica ponižnosti, in bela lilija čistosti na duši in na telesu.

Kako pa naj se mesec majnik posvečuje v Božjo in Marijno čast?

1. Prizadevaj si, slabosti in grehe opušati, in čednosti si prilastovati po

naukih in zgledih, kakor nasledvajo v tih spisih, posebno pa se za čistost serca trudi.

2. Vsako jutro zroči Marii vse svoje djanje in nehanje čez dan, in prosi Jo, de naj vse to daruje svojimu Božjimu Sinu. Prizadevaj si pa, vse dela sveto in v Božjo čast opravljati.

3. Vsaki dan hodi k Šmarnicam in glej, de ne zamudiš perve cvetlice, ki bo iz verta večnosti. Ako ne moreš v cerkev hoditi, jih sáj domá opravljaj. Vsa dobra in skerbna mladost ima domá svoj šmarnični altar in pred njim opravlja svoje navadne in tudi šmarnične molitve, pesmi, branje ...

4. Ako ti okolišine pripusté, hodi zjutraj k sv. maši tudi ob delavnikih.

5. Moli pogosto ali v družbi ali sam sv. roženkranc.

6. Ako si v kej hujšim zapopaden, očisti precej v začetku svojo vest, de boš z večim pridam in gorečnostjo se tega opravila vdeleževal. Sicer pa se saj enkrat v mescu spoved in sv. Obhajilo opravi zavoljo odpustkov.

7. *Razširjaj Marijno ter šmarnično češenje po okolišinah tudi pri družih, in skusi eniga grešnika spreobrniti, ako moreš.*

Molitev,

s katero hočemo sami sebe in naslednje Šmarnice Jezusu in Marii darovati.

Presveta Devica in Mati Božja, Marija, naša Gospá in Kraljica! mi tvoji nevredni služabniki, ki te želimo serčno ljubiti, se veržemo pred teboj na kolena vpričo Boga, vsigamogočnega, njegovih svetih angelov in vsih svetnikov, in Te zvolimo z nar večim spoštovanjem za svojo varhinjo, besednico in mater. Tebi darujemo s sinovsko ljubeznijo sami sebe z dušo in s telesam, in z vsim skupaj, kar smo in kar imamo. V Tvoje matrne roke po-

ložimo dans svoje grešne serca,
 daruj jih svojimu preljubimu Sinu
 Jezusu Kristusu kakor popolnoma
 dar. Napolni nam naše serca z og-
 njem svoje ljubezni, — tiste lepe,
 tiste žive in svete ljubezni, s katero
 Tvoje presveto serce gorí in žarí,
o naša Mati, o Mati lepe ljubezni!

S tem daram, ki smo Ti ga zdaj
 prinesli in darovali, sklenemo tudi
 vse molitve in pobožne opravila
 nastopniga mesca, in Te prosimo,
 dosezi nam gnado, de to pobožnost
 opravljamo v poveličevanje Tvojiga
 Sina, Kristusa Jezusa, v Tvojo hvalo
 in v zveličanje svojih ubogih duš.
 Tudi želimo še k temu, vsaki eno po-
 sebno gnado skoz ta mesec od Boga
 doseči, katero Ti nam, o preljubljena
 naša Mati, milostno prosi in izprosi!
 (Zdaj naj slehern sam pri sebi misli ali ime-

nuje tisti dar ali gnado, ktero posebno želi v ti šmarnični pobožnosti po Marii od Boga sprostiti).

Zdaj pa, o Marija! pokaži nam dobrotno, de si naša Mati, in de nikoli ne zapustiš njih, kateri k tebi pribežé. Prosi za spreobrnjenje grešnikov naše fare in tistih, kateri bodo te Šmarnice obiskovali, kakor tudi vsih tistih, za ktere bodo oni posebno prosili. Ne moremo pa sprejati, de bi Te ne prosili tudi za vse grešnike, krivoverce, nejeverce vesoljniga svetá in za vsako živo dušo pod milim nebam. Priporočimo Ti poslednjič še slehern *samiga sebe*; Marija, Marija — sprosi nam ta mesec milost in pomoč, de vse dni svojiga življenja po stezah Božjih zapoved hodimo, in kakor Tvoji pravi otroci po tvojim zgledu živimo, in enkrat srečno svoje življenje sklenemo. Sprosi, o Marija! Amen.

Pervi dan.

PREMISLIK.

Cvetlica iz verta večnosti.

Pervo branje bo vsaki dan cvetlica iz verta večnosti, ktera ima zlasti štiri peresca, namreč: Večnost duše, večnost telesa, večnost sv. raja, in večnost trpljenja. Ako te ta cvetlica nekoliko rezniga in premišljeniga dela, ne bo škodovalo, ljubi poslušavec! ampak toliko boljši za-te. Le poterpi, bo tudi kaj slajšiga nasledovalo.

Nikar se tedaj ne ustraši, ljubi poslušavec! danes te bom postavil narpred na dvoje vrata večnosti. Ene peljejo gori v visočino, druge doli v globočino; ene med angele, druge med hudobe; ene k Bogu; druge k satanu. Dobro vprì vanje svoje okó in glej ter glej: ktere se bodo tebi odperle? —

Kaj misliš, — kaj delaš, moja du-

ša? Ali pomniš, ali si pozabila, de si večna? Ti boš večno srečna, ali pa večno nesrečna. Moja duša, ti živiš za srečno večnost; ti se vojskuješ, de bi srečno večnost zadobila; ti terpiš, de bi srečno večnost zadobila. Ali veš, ali veruješ, ali prevdarjaš to? —

Smert so vrata, ki ti jih bo večnost odperla. In če se ti ne odpró nebeške, ampak peklenške vrata, o nesrečna stvar, potlej boš klicala s Henrikam VIII. angleškim kraljem: „Vse smo zgubili!“ O prav res je to: ako je duša dušo zgubila, potlej ji nič več ne ostane zgubiti, ji nič več ne ostane dobiti.

Povej mi, moja duša, kakošna je večnost? — Večnost je neskončna, zakaj večnost ima v sebi stoletja brez konca, leta brez konca, mesce brez konca, dneve brez konca, ure brez konca, minute brez konca, sekunde brez konca. Večnost ima v sebi sekunde, minute, ure, dneve, mesce, leta in stoletja, ki so večno večno nove, pa vender večno

ravno tiste, ker se vekomaj nikoli ne starajo, vekomaj nikoli ne minejo.

Zmiraj, zmiraj tam terpi;

Nikdar, nikdar konca ni!

(*Klečé.*) O moj dobrotljivi Jezus! kakošno silno morje brez dna, brez bregóv, brez mēj, brez konca in kraja je večnost! O moj Gospod! kakošna bo moja večnost? Pomagaj mi, o usmiljeni Jezus! mene skerbi, drob se mi trese, serce me bolí, ker sim tako slabo skerb bel za srečno večnost. Pomagaj mi, o usmiljeni Jezus! zdaj moram in moram začeti skerbeti za večnost. Pred Teboj sklenem, o Zveličar! danes je začetek, od danes se bom nar skerbnejši varoval greha, od danes bom delal pokoro in popravljal, kar sim hudiga storil. Marija, pristopi; Marija prosi, Marija pomagaj!

Lilija

iz verta Marijnih otrók.

Sv. Fulgencij.

Fulgencij je bil domá v mestu Telepte v Afriki, rojen l. 468. Njegovimu očetu, go-

rečimu katoličanu, so bili krivoverci Arijani, ki so tajili Jezusovo Božjo natoro, v Kartagi hišo vzeli; torej se je v imenovano mesto podal, kjer je njegov sin Fulgencij luč svetá ugledal. Kmal po njegovim rojstvu mu oče umerje. Njegova mati, vdova, je priserčno skerbela za Fulgencija; sin pa ji je ravno tako priserčno njeno ljubezen povračeval. Bil je mladeneč neizrečeno pridin v učenji, pa ravno tako pokoren svoji ljubi materi. Kjer in kadar je le mogel, je materi pri domačih delih in težavah pomagal, lajšal in slajšal njene trude. Zarés je rasel v modrosti in bogoljubnosti — ravno tako kakor v starosti. O trikrat srečni starši, katerih otroci ta Jezusov zgled posnemajo, in še le srečniši otroci sami! On pri nobeni stopinji ni Boga pozabil, in lepa nedolžnost se mu je že iz oči brala. Pohlevnost in ponižnost — té prezali Jezusovi cvetlici, ste prelepo cvetle v njegovim sercu; zato je pa tudi Fulgenčika slehern ljubil in spoštoval, kdor koli ga je poznal, ali z njim kaj opraviti imel. Učenost in čednosti so mu pridobile v kratkim dobro posvetno službo v okrajini Bizanzeni; njega pa je le k duhovnemu življenju serce gnalo. Zraven svojih posvetnih opravil je Fulgencij imel zmiraj zraven sebe spodbudne bukve in je veliko bral in molil. To mu je zdaj v

večnosti pač zanesljivo drugačnejši veselje in tolažilo, kakor ko bi si bil po neumni šegi dandanašnji praznih in pohujšljivih bukev izposojeval in iskal, in iz njih smertni strup za svoje telo in dušo srebal! Varujte se vselej kužnih bukev in spisov, ker iz njih se ne bere méd, ampak strup in dušna smert. Fulgencij neki dan bere pridigo sv. Avguština, kako nečimern je svet in kako kratko človeško življenje. To ga je tako ginilo in pretreslo, de je svet zapustil in se samostanskemu življenju posvetil. — Kaj pravite k temu? Ga li milvate zato? Ali misli kateri zmed vas, de mu je danes žal zavolj tega? Žal bi mu bilo, ko bi bil namesto svetih in modrih strupene in nečimerne bukve bral, svet ljubil in posvetno živel: zdaj bi pa v večnosti terpel zavolj tega. — Sv. Fulgencij je pa živel ob času, ko je bilo morebiti še več sovražnikov Božjih, kot jih je dandanašnji. Ostudni krivoverec Arij je namreč tajíl, de je Jezus Sin Božji, in torej tudi, de je Marija Mati Božja. Bil je tedaj prisežen sovražnik Jezusa Kristusa, Sinú Božjiga, in nar svetejši Marije Device, ki je Jezusa od sv. Duha spočela in bila Njegova visokočesna Mati. Sv. Fulgencij je bil takrat že škof v Raspi na Afrikanskim. Pošten kristjan ne molčí, kadar se resnica žali, ko bi

mu bilo tudi terpeti ali zasramovanimu biti. Tudi sv. Fulgencij se je z junaško serčnostjo poganjal za resnico, za čast Jezusa in Marije. Mogel pa je tudi od krivovercov, ki jih je bilo kot listja in trave, veliko terpeti. Še prejden je bil škof postavljen, so ga bili krivoverci do kervi stepli, mu brado in lasé z glave izpulili in ga oblačil oropali. On pa je vse lahko terpel. Ali veste zakaj? Jezusa je ljubil in Marijo preserčno častil, in ta prežlahtna ljubezen mu je terpljenje sladko delala.

Iz tega kratkiga branja sv. Fulgencija ste vidili že marsiktere silo lepo dišeče cvetlice; povedal vam bom pa tudi Šmarnico, ki je med njimi. Kako se ji pravi? Češenje Marije Device. V neki pridigi, ki jo je imel ravno božični praznik, prelepo govori od Marije Device in pravi:

„Marija nam je sv. raj odperla, ker po nji je ljubi Bog pravo luč čez svet razširil. — Marija je nebeška lestev ali lojtra; ker po nji je Bog na svet stopil in po nji se zamore človek od tod gori povzdigniti. — K veči časti ni mogel nobeden priti kakor Ona, ki je Sinú Božjiga kakor devica spočela in devica rodila. S to častjo je samim angelam češenje postala. — Pridite, o keršanske device, s sveto pobožnostjo k Kraljici devic. Bežite od prekletstva nepokoršine in

sprejmite iz Njenih rók blagodar odrešjenja. Bežite pred bolečino, kateri je bila Eva podveržena, ker je kačo poslušala, in storite se vredne, deležne biti časti, ktero je Marija po angelovi službi dosegla.“

Sv. Fulgencij je na poslednje bil šestdeset dni hudo bolan. V nar večih bolečinah je klical: „Gospod, dodeli mi zdaj poterpežljivost in potlej odpušenje!“ Umerl je l. 533. Imeli pa so verni do njegove svetosti toliko češenje, de so ga v cerkvi pokopali, desiravno je bilo to zoper navado tistiga časa.

(*Klečé.*) O Marija, tudi mi pričujoči Te častimo; vsi smo Tvoji častivci, vsi smo Tvoji služabniki, vsi hočemo biti Tvoji dobri otroci. Podpiraj nas, de merzimo časno in ljubimo večno ter zveličamo svojo večno dušo. To nam sprosi, o preljuba Mati, prvi šmarnični dan od svojiga Sina Kristusa.

Memorare *)

ali molitev sv. Bernarda k Blaženi Marii Devici.

V. Prosi za nas, o sveta Božja Porodnica!

*) Ta molitev se vsak dan moli po „Lilii.“

O. de bomo vredni obljub Kristusovih.

Spomni se, o preusmiljena Marija Devica, de je neslišano, de bi kdo bil zapušen, kateri je pod Tvojo brambo pribežal, v Tvojo pomoč klical, se Tvoji prošnji priporočal. S tem zaupanjem potereni k Tebi, o devic Devica! k Tebi, o Mati! pribežimo, — k Tebi pridemo, — pred Teboj grešniki zdihujemo. Ne zaverzi naših besed, o Kraljica in Mati večne Besede; temuč sliši nas milostno in usliši nas uboge otroke, ki s solzne doline k Tebi kličemo. Pomagaj nam, prosimo Te, v vsih naših britkostih, zdaj in vselej, in posebno ob naši smertni uri, o dobrotljiva, o usmiljena, o sladka Marija Devica. Amen.

Oče naš. Češena Marija.

Cvetlica.

Zdaj Vam bom dal pa še cvetlico na dom seboj. Pervi dan sprejmite Šmarnico. — Šmarnica je oznanovavka nar ljubeznjivšiga mesca majnika ali velikiga travna, ki se je danes začel. Poznate Šmarnico? Ona se silno boji za svoj cvet in torej nar rajši po samotah rase. Ravno s tem pa nar boljše skerbí za svojo lepoto, zakaj človeške roke po nji zlo strežejo, — in de je le utergana, je že odklenkalo njeni lepoti, — kmalo je zvenjena, kmalo suha. O Šmarnica, prelepi nauk za nedolžne duše! Šmarnica vas uči, de samoto ljubite, ljubeznjive duše! in bote nedolžne ostale. Šmarnica lepo diši, še lepši duh daje nedolžnost od sebe, dokler ni oskrunjena. Šmarnična korenina, pravijo, ima veliko móčnatiga živeža v sebi in se zamore ob času dragine med péko mešati: od Šmarnice Marije pa imamo kruh angelski: Jezusa, živež za večno življenje, ki si prizadevajte Ga ta mesec čisto spovedani vredno prejeti, de se odpustkov vdeležite, in vaše lastno serce bo potem prelepa šmarnična cvetlica.

Danes pa:

1. Storite sklep: Vselej ob Marijnim zvonjenji se odkriti in v duhu zbrani angelovo češenje moliti.
2. Molíte do jutrajšnjih Šmarnic trikrat češenamarijo za vse nedolžne katoliške Cerkve, in še zlasti za nedolžne naše fare, de jim Šmarnica nedolžnosti ne zvene.

Drugi dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

„Zmiraj, zmiraj tam terpi;
Nikdar, nikdar konca ni!“

Kakošne so te besede? Kteri je njih pomen? Zmiraj — zmiraj, ki nikdar konca nima; nikdar — nikdar, ki bo zmiraj terpelo! — Zmiraj — zmiraj, ki se ne bo nikoli zgubilo iz naših misel; nikdar — nikdar, ki nam bo zmiraj pred očmi trepetalo! — Zmiraj — zmiraj, ki kakor ojstra pšica dušo grešnikovo verta; nikdar — nikdar, ki kakor hud tern tudi pravičnim serce zbada! — Zmiraj — zmiraj, ki razsajavniga človeka prestraši; nikdar — nikdar, ki nar močnejši stebre cerkvene pretresa! — Zmiraj — zmiraj, ki pušave obljuduje; nikdar — nikdar, ki kloštre napolnuje! — Zmiraj — zmiraj, ki devicam čistost ohranjuje; nikdar — nikdar, ki kri marternikov kropí! — Zmiraj — zmiraj, nikdar — nikdar, ta edina mi-

sel je svetnike delala in nedolžnost v nar lepšim cvetu ohranovala! — O zmiraj, o nikdar! o nikdar, o zmiraj! kdor na-te misli, vekomaj ne bo grešil.

Zmiraj — nikdar: med tema besedama je večnost! O človek, človek! misli si, de si v sredi večnosti, ktera sicer ne srede, ne konca nima. Kaj boš počél, če je nesrečna tvoja večnost! — O blagor nam, de imamo še čas, si srečno večnost pridobiti.

(Klečé.) Jezus, Sin Davidov! pomagaj nam; zdaj, zdaj-le se naša skerb za večnost v resnici prične. Zmiraj čednost, nikdar greha ne! Marija, prosi za nas!

Lilija

iz veta Marijnih otrok.

Zveličani Vincencij Strambi.

Prav serčna zaupljivost otroka do očeta in matere je posebno ljubeznjiva lastnost otročja. Kteri starši take vdane in zaupljive otroke imajo, so velik zaklad nad svojimi otroci na-

šli. Zveličani Vincencij Strambi je imel od svojih otročjih let pa tudi enako priserčno zaupljivo ljubezen do naše ljube Matere presv. Marije Device. Celo svoje serce ji je bil daroval. Molil je vsaki dan sv. roženkranc in te pobožnosti tudi v nar večih opravilih ni nikoli opustil. Vselej ko je zvon znamnje dal, je molil klečé angelsko češenje; tudi ko je na potu bil, je pokleknil, čeravno je bilo blato ali če je bil tudi v družbi imenitnih ljudi. Na persih je zmiraj nosil svetinjo Marije Device in je ž njo bolnike blagoslavljal. Kadarkoli se je kaka očitna nesreča primečila, je z veliko zanesljivostjo pri Marii pomoči iskal in ljudi tolažil, rekoč: „Le zaupajte, Marija se nas bo spomnila; le serčnost, Marija bo pomagala.“ S presladkim imenom „Marija“ je vsako britko in otožno serce polajšal. Vsaciga in sleherniga je budil, le terdno v Marijo zaupati, ter jim je prigovarjal z besedami sv. Bernarda: „Misli na Marijo, kliči Jo; ne odstopi naj iz tvojih ust, ne iz tvojiga serca.“ O preljubi! ne bilo bi toliko kislih obrazov in zagrizenih serc, ko bi bilo med nami tolikanj lepo zaupanje do Marije Device! Ne bilo bi toliko nezadovoljnih staršev in nehvaležnih otrók, ko bi bilo več sladkiga zaupanja v pomoč Marije Device. Iz vélikih mest, kjer je še več nejevere kakor

med nami, se sliši sem ter tje celo od Iškarjotovcov samomorivcov, nar bolj zaveržene smerti pred vsakim poštenim človekam, in z večnim ognjem kaznovane pred Bogam; kaj taciga bi nikoli nikjer ne bilo slišati, ko bi bilo v vsih sercih sladko zaupanje do Marije Device. Na mizi, kjer je Vincencij pisal, je stala Marijna podoba, in večkrat med delam je opravljal kratke molitvice, kakor mu jih je serce navdajalo, k svoji Materi, nebeški Kraljici v češenje. O ko bi na naših pisarskih mizah stala podoba Jezusa ali Marije, koliko manj pregreh bi se zgodilo zraven njih, in s kolikim zaupanjem bi prihajali in odhajali tisti, kateri pri njih kaj opraviti imajo! — Vincencij je posebno rad Marijne cerkve obiskoval, silo malokrat je šel iz svojiga poslopja v Rimu, de bi ne bil šel v to ali to cerkev Marije pozdravit. Večkrat je šel z veliko priserčnostjo na božjo pot k preljubi Marii Devici v Loreto. Zakaj bi tudi mi ne iskali pomoči v sili pri Marii Devici na Šmarni gori, na svetih Višarjih, v Cerngróbu, na sv. Gori, ali saj na bližnjim Rožniku itd.? — O kako se je ta zveličani mož veselil o prelepih praznikih Marije Device, s sveto serčnostjo je Marijno slavo oznanoval; — in kaj čuda, ker še študent je z veliko ljubeznijo učil otroke svojiga domorodniga

mesta angelsko češenje, in ko je bil vodnik v semeniši, je z zgledam in z besedo napeljeval svoje rejence, de naj Božjo Mater prav sinovsko in detinsko ljubijo in časté. Ko bi naši šolarji in študenti imeli saj toliko češenja in ljubezni do Marije Device, kolikor ga imajo njih bogoljubne slovenske matere, bi pač učeniki in starši veči veselje nad njimi imeli, in naša draga mati domovina bi več sadú nad njimi doživela.

Kdo pa je bil ta Vincencij Strambi, in kdaj je živel? Nalaš Vam nisim hotel precej v začetku povedati. On je živel že poslednje leta, rojen 1745 v Čivita-vekii na Rimskim, je umerl še le l. 1824, tisto leto, ko so bili naš ranjki škof Anton Alojzij pastirsko službo v Ljubljani nastopili, — kdor to še pomni. Bil je pa ta prijatel Božji in Mariin častivec že otrok tako lepiga življenja, de so ga „maliga svetnika“ imenovali. Torej ni čuda, de je, še le 22 let spolnivši, bil že rožica v vinogradu Gospodovim, duhoven posvečen, in je pristopil v red pasijonarjev, to je, pobožnih bratov Jezusoviga terpljenja. Ker včasí kdo pravi, de se zdaj več čudeži ne godé, Vam bom povedal nekaj iz življenja tega zveličanca, in vidili bote, de se v katoliški Cerkvi čudeži zmiraj godé. Sv. Pavel, začetnik pasijonarjev, je zveličaniga Vincencija poslal

pridigat, in oznanoval je po mestih in vaséh
 dvajset let Božjo besedo, na tavžente duš
 pridobil za Jezusa in za čednost. Pomoči je
 vselej iskal pri Marii, ki je pribežališe ubozih
 grešnikov. Enkrat je pridigal v Jakinu ali
 Ankoni pred nezmerno množico ljudstva v
 dominikanski cerkvi. In lejte, kaj se zgodi?
 Kar neutegama vidijo poslušavci, de iz oči
 Marijne podobe lijejo lučni žarki in se na
 misijonarjevim sercu zbirajo. — Glejte čudež!
 — Vesel jok in šum vstane med poslušavci
 na ta čudni prigodek. — Znani papež Pij VII.,
 ki ga je prvi Napoleon preganjal in mu
 mnogo britkost prizadjal, je bil tega svetiga
 moža škofa posvetil in mu dal škofijo v Ma-
 čerati, nekoliko spodej proti jugu od imenitne
 Lavretanske božje poti. Živel je popolnoma
 po duhu Kristusovim in bil je povsod kakor
 oče ljubljén. Ker se je pa za cerkvene pra-
 vice terdo poganjal in je bil sv. Očetu pa-
 pežu serčno vdan, ga je bil dal prvi Napo-
 leon vjeti in iz škofije odpeljati. Pri ti pri-
 ložnosti je ljudstvo žalovalo, kakor de bi mu
 bili nar ljubšiga očeta uropnili. Imejmo pa
 zaupanje tudi v sedanjim stanu pod drugim
 Napoleonam, ki se toliko sovražnikov punta
 zoper Kristusoviga namestnika; zakaj pre-
 derznost in napuh sploh le malo časa raz-
 graja in se ponaša kakor velikanski Golíja.

— Velikán je bil premagan, Pij VII. se je bil vernil v Rim, pa tudi naš Vincencij v Mačerato v svojo škofijo, in vse ljudstvo se je osôplo in serčno veselilo. Ako Vam je ljubo, še to povém, de je bila l. 1797 sv. podoba Marije Device Lavretanske od Francozov v Loreti ugrabljena in v Pariz prenesena; l. 1802 pa zopet v Loreto povernjena, in pri ti priložnosti je škof Vincencij imel v god čistiga spočetja M. D. po dolgi procesii nezmerniga ljudstva veliko in slovesno sv. mašo, in potem ljuški misijon v Loreti.

Vincencij pa škofovske butare ni bil vesel, in je papeža Leona XII. toliko in tako priserčno prosil, de je poslednjič že osem-desetletniga starčka res rešil škofovske službe, tode s tem pristavkam, de mora v Rim v Vatikan k papežu priti stanovat. De se vse preveč ne zamudim, Vam opomnim samo to še, de je o prihodu Vincencijevim v Rim se namerilo, de je papež za smert zbolel. Precej pošljejo po Vincencija, naj umirajočimu papežu pomoč skazuje. Ko Vincencij v sobo stopi, Leon vse moči zbere, roke proti njemu stegne, ga ljubeznjivo za roko prime, kušne in reče s slabim glasom: „O moj oče Vincencij (tako ga je zaupljivo sploh imenoval), upal sim, de bom Vas svetnika izrekel; drug papež bo to opravil.“ Vincencij je bil serčno

ginjen, sv. Očeta oserčuje in kmalo poprosi, de naj smé odstopiti in za njegovo zdravje maševati. Papež mu prikima in Vincencij reče odhajajoč: „Le serčnost, sv. Oče! je nekdo, ki da svoje lastno življenje za Vaše.“ Sveti starček prav goreče mašuje in z živim zaupanjem skoz roke Marije Device svoje lastno življenje daruje za papeževo življenje, in usmiljeni Bog je njegov dar sprejel. Ko je po sv. maši zahvalne molitve molil, mu pri-nese neki kardinal veselo naznanilo, de je papežu prav čisto dobro. Neutegama odgovori starček s čeznavadno jasnostjo: „Milost je dodeljena, preblažena Devica nas je uslišala, Gospod je dar sprejel.“ Papež se je res popolnoma ozdravil, tode čez neke tedne je bil Vincencij merlič; 1. prosenca pred 38 leti. Mislil si je, življenje sv. Očeta je sv. Cerkvi koristniši kot njegovo; torej je prosil Marijo, naj zanj pri Bogu prosi, de naj dá njemu umreti namesto sv. Očeta, in uslišana je bila njegova prošnja. — Ne smém Vam še tega zamolčati, de je bil Vincencij tudi knezinjo Pavlino, sestro perviga Napoleona, prav posvetno gospó, na smertni postelji čisto z Bogam spravil, in ko se je bila zopet ozdravila, je bil že v naprej od Marije zagotovílo dosegel, de bo v dobrim stanovitna ostala, kar se je bilo tudi res skazalo.

(Klečé.) O Marija! tudi mi pričujoči upamo po Tvoji prošnji in pomoči doseči spreobrnjenje in srečno zadnjo uro.

Memorare. (Gl. stran 16.)

Cvetlica.

Sprejmite danes cvetlico, ki se ji pravi: gartroža, ali v bolj čisti slovenšini, roža vertnica, šipek, gošavka. Roža vertnica je kraljica naših vertov, ker ona je zares lepa, pa tudi prav lepo diši. O lepa podoba čistih duš — roža vertnica! Vertničino steblo je ternovo: taka bodi tudi ti, sveta nedolžnost, — ojstra, nedotikljiva, bodi hudo ternje zoper vsako prederznost. Gartroža hitro zvene in vsa lepota je preč, ako se je roke dotikajo. V serce globoko si zapiši ta nauk, o mila nedolžnost! Vertnica belocvetnica je dobro zdravilo za oči: tudi ti, cvetlica nedolžnost, bodi s sveto sramožljivostjo zdravilo — svarilo prederznim očém. — Roža vertnica je kraljica naših vertov: roža Marija je Kraljica čistih duš. O škoda, kdor zgubi toliko Kraljico!

1. Premišlujte do jutri, kako bote popravili, kar ste v svojim življenji v vertu Marijnih rož poškodovali.
2. Molite do jutri enkrat očenaš, češenamarijo in obžalovanje ali grevingo za žive, ki je njih nedolžnost v nevarnosti, in za tiste v vicah, ki so v svojim življenji za nedolžnost premalo skerbili in se niso na tem svetu zadosti spokorili.

Tretji dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Večnost je zmiraj pričujoča nadaljnost, vedin dan, ki se nikdar ne nagne h koncu, nasledovanje let, ki ne najde meje; krog, kteriga sredina je: zmiraj, in kteriga okrožje: nikdar, ker to, kar zmiraj terpi, nima ne mej ne konca. Večnost je neprenehljiva neumerjočnost in neumerjoča neprenehljivost. Večnost je oblo ali kugla, na kateri ne najdeš konca; je kolo, ki se zmiraj verti in nikoli ne obstane; je studenec, ki zmiraj teče in nikoli ne usahne. Večnost je jezero, iz kteriga teko nezmerne reke — ali neizrečeniga blagra in nar slajšiga veselja, ali pa nar strašnejšiga prekletstva in steklenskih muk in peklín. Večnost je kača — sama v sebe zvita, ki na svojim nar zadnjim koncu zmiraj zopet začetek ima, ki nikoli ne neha, de bi se spet začela, in se nikdar ne začne, de bi nehala; terpež

je, ki čisto nobeniga in nikakoršniga konca nima.

Človek! ti hočeš vediti, kaj je večnost. De boš le vanjo stopil, te bodo njene strašne roke obsegle; takrat boš spoznal, kaj je večnost, ako zdaj nočeš skrbeti, de bi te objemala srečna večnost. Kaj so vse te leta, kar je Bog svet vstvaril? Kaj je čas, kar je živel Adam, Abraham, Noe; kar je rogovilil Nabuhodonosor, Aleksander Véliki, Nerón, Dioklecijan in drugi, — kaj je to proti večnosti? Toliko kakor nič — in še manj kot nič — proti večnosti. Čez 1000 let, čez 100,000 let, čez sto milijonkrat milijonov let ne boš dosegel ne konca, ne srede, ne začetka večnosti. Dokler bodo nebesa nebesa, dokler bo pekel pekel, dokler bo Bog Bog, tako dolgo bodo zveličani zveličani, pogubljeni pa pogubljeni. O večni Bog! kako strašna je ta misel; vender pa ravno tako resnična. In ker Bog ne bo nikdar nehal Bog biti in bo zmiraj Bog, torej bodo tudi izvoljeni zmiraj zveličani, in

pogubljeni zmiraj pogubljeni; in pogubljeni ne bodo nikdar nehali pogubljeni biti, in zveličani ne bodo nikdar nehali zveličani biti.

O Jezus! daj de nam ta cvetlica iz verta večnosti vedno v spominu ostane; Marija! sprosi nam sveto življenje in srečno večnost.

Lilija

iz verta Marijnih otrok.

Loreto.

Poslednjič sim malo bil v misel vzel Loretonsko Mater Božjo, danes Vam bom nekoliko več od nje povedal. — Kakiga pol dne popotvanja pod Jakinam ali Ankono je na prijaznim hribcu mesto Loreto in na lepim kraji mesta častitljiva cerkev Marije Device z velikansko kuplo in visokim turnam, s kteriga je kaj prijazin ogled, po eni strani na jadransko morje, po družih pa na okrajino, res ljubeznjivo, kakor pozemeljsk raj.

V sredi cerkve ravno pod kuplo je iz nar lepšiga marmorja zidana kapela in v kapeli je hišica, na katero se ozérajó oči nešte-

vilnih romarjev. V ti hišici je nekdej prebivala ponižna devica; v nji je luč svetá zagledala, v nji je živela, ker bila je hiša njenih očetov. Devici je bilo ime Marija. V ti hiši jo je bil angel pozdravil ter ji naznanil, kaj je Bog ž njo sklenil, in tukaj se je Marija Gospodovi volji podverгла ter se je Beseda včlovečila. V ti hiši je živel Jezus Kristus z Jožefam in Marijo in jima je bil pokoren. Tukaj je prag, čez kteriga je Jezus, Sin Božji, tolikrat ven in noter hodil. Tukaj so začrnele stene, ki so vidile Njegovo delo, Njegovo pokoršino, Njegovo ubožnost, slišale Njegov Božji glas, glas Njegove Matere in Njegoviga sv. rednika. Znano je namreč, de so bili angeli to sveto hišico, jo oskrunjenja neverskih rok obvarovati, prenesli nar poprej na Tersat v Primorje, in potlej na Laško. Ni tukaj časa, Vam pripovedovati in skazovati, kako se je vse to godilo, kako so po prvi prikazni te hiše iz Primorja poslali nar veljavniši možé v Nazaret, se prepričat, de je bila res tamkej hiša Marije Device zginila, de so našli s podstavo in obrisam v vsih rečéh ravno tisto mero itd. To popisujejo cele bukve. Sami neštevilni čudeži pa, ki se na tem kraji godé, so dosti terdna priča, de je vsemu temu res tako, ker sicer bi ta kraj ne bil s tolikimi milostmi obdarovan. Na altarji,

kjer so že aposteljni maševali, in za njimi toliko svetih mašnikov, so z velikimi čerkami zapisane besede:

„Hic Verbum caro factum est.“

„Tukaj se je Beseda včlovečila.“

Sveta hiša je 29 čevljev in 8 palcov dolga, 12 čevljev in 8 palcov široka, 13 čevljev in 3 palce visoka. Zidovi so 1 čevelj in 2 palca široki, in so iz lomniga rudečkastiga kamna, ki je z malimi rumenimi žilicami prevlečen. Zidovi nimajo nič podstave, ampak kar na zemlji stojé. Vsa lesnina je iz ceder, kakoršne le v sveti zemlji rasejo. Desiravno je hišica tako silo stara, je vendar še cela ohranjena, lesa ne vjeda červ, terden je kakor bi bil nov. V sredi sv. hiše je altar. Vidi se pa ravno ondi tudi še stari altar iz rezaniga kamna, ki je bil v ti hišici takrat, ko je bila še v Nazaretu. Po Marijnim vnebovzetji je bila namreč sv. hiša v cerkvico spremenjena in so v nji aposteljni maševali. V mali omarici na levi strani ste dvé posodi, kateri ste zraven družih še Jezusu, Marii in sv. Jožefu služile. Za altarjem je tudi majhna kamrica, kjer je bilo ognjiše in je Marija jedila pripravljala. Tudi tukaj je še neka posoda od svete Deržine, na kateri so skrivnosti oznanjenja in rojstva vdelane. Shranjena je v neki izdolblini tudi stara podoba

Marije Device, ki je iz lesá z gore Libana, 2 čevlja in 8 palcov visoka, Dete Jezus pa 1 čevelj in 2 palca. Hvaležni romarji so podobno ozališali in obogatili z neštevilnimi majhnimi dražimi kamni in darili iz zlata in srebra.

Marija, ktere lastnost je, svojim otrokam na zemlji neštevilne milosti od Jezusa pridobivati, je na tem mestu neizrečeno veliko dobrót skazala takim, kateri so se ji zaupljivo priporočali. V poterjenje te resnice Vam bom povedal en čudež iz starih, in eniga iz novih časov.

Leta 1559, tedaj pred 300 leti, pride slepa deklica iz Siene na božjo pot k Marii v Loreto in moli v sveti hiši pred milostno podobo Matere Božje med obilnimi solzami in v pričo velike množice ljudstva, ki je imelo z deklico serčno usmiljenje in je ž njo vred Božjiga usmiljenja prosilo. In glejte! — neprevidama dekle glasno zavpije: „Vidim malo luči!“ Nato prosi vse pričujoče, de naj le še molijo. Vse ljudstvo iz česčenja do Naše Ljube Marije Device prižgè sveče in z veliko priserčnostjo prosi za deklico. In čez malo časa dekle spet zakliče: „Vidim sveče pred podobo Naše Ljube Gospé goreti.“ Še priserčniši nato k Blaženi Božji Materi zdihujejo, in poslednjič zagleda deklica tudi podobo Naše Ljube Gospé

in darila, krog njé viseče. Vse se joka zavolj velikiga usmiljenja preblazene Marije Device, vse serca in usta Ji hvalo dajejo. (Turselini I. 3, 26.) — O Marija! vemo, da nam zaupnosti primanjkuje; z veči zaupnostjo hočemo tudi mi odsihmal v nadlogah k Tebi klicati, in zanesljivo bomo tudi večkrat od Tebe uslišani.

Drugi čudež, ki sim ga Vam obljubil povedati, se je zgodil skorej naše dni. Vsaki zmed Vas je že lahko slišal, kako priserčno sedanji častitljivo vladajoči papež Pij IX. Marijo Devico ljubijo, časté in so Ji prav po sinovsko vdani. In kako bi ne, ker ravno temu prečastitljivimu namestniku Kristusovimu je bila prihranjena milost, Marijno neomadežano spočetje za versko resnico razglasiti, ko je dosihmal le bogoljubna menitev bilo. Ta papež tedaj so imeli v svoji otročnosti neozdravljivo bolezen. Ko jim ni mogel noben zdravnik in noben človek pomagati, romajo k Naši Ljubi Gospéj v Loreto, zdihujejo z detinskim zaupanjem k Materi milosti Božje, in — uslišani so. Bolezen Jih je popolnoma zapustila. Od tistihmal so večkrat popotvali na božjo pot v Loreto, se Božji Materi zahvalit za to milost. Tudi že odkar so papež, so bili tamkaj leta 1858, to je, pred dvema letama. — Dobro vém, da jih

je dosti tudi med nami, ki so že več ali manj posebnih dobrot in milost od Boga prejeli na Marijino prošnjo, pa še veliko več bi jih prejeli, ko bi bili zanje bolj hvaležni. Več gobovcov je, ki po prejeti dobroti skorej menijo, da je móglo tako biti, in jim ni mar, se verniti k studencu milosti in se zahvaliti.

(Klecé.) Odsihmal bomo tudi mi vsi pričujoči hvaležni Jezusu, studencu vsih milost in Tebi, o Marija! nikar nam nikoli svoje mogočne pomoči ne odreci!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Danes nesíte seboj domú domačo cvetlico, ki jo vsi poznate, namreč: nagelj. Ta cvetlica ima silo veliko sort in ena je lepši od druge. Ali veste, od kod tolika lepota, žlahtnost in različnost? Od pridne strežbe in odreje, zakaj, ta cvetka ima v divjim stanu prav revno srajčko, kakor jo poznate. Izgledujte se tedaj nad to prijazno cvetlico, zakaj ona je podoba dobre in keršanske odreje človeka. Primerite divji in pa vertni požlahtnjeni nagelj, in vidili bote razloček: primerite divjaškiga, v pregrehah odrašeniga, in pa s čednostmi olikaniga človeka, in očitin vam bo razloček. — Vertnarji znajo s posebno strežbo cele meje

nageljnov tako napraviti, de je nagelj pri nageljnu — pa zmiraj družih in novih barv. Taki pogled na vertu je neizrečeno prijazen in ljubeznjiv. Za enake vertnarje Vas pričujoče danes tudi jest priljudno povabim: vse vas storim vertnarje! Vert je tvoje serce, kristjan, nageljni so tvoje čednosti. Kdor ta vert prav obdeluje, napravi v njem toliko lepoto različnih nageljnov, t. j., čednost, de čednost čednosti lepoto daje. V ta namen Vam tudi to-le nalogo dam:

1. Poglejte trikrat do jutrišnjih Šmarnic, v kakošnim stanu je vert Vaše duše, koliko ste pri njem zavertnarili?
2. Molite 3 očenaše in češenamarije zase in za tiste duše v vica, ki nageljnov svojiga dušniga verta niso požlahtnovali.

Četerti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Ljudje na zemlji! ako nočete nič drugega slišati, poslušajte besedo, ki je še noben umerljivi zatajiti ni mogel. Ta beseda je: zmiraj — zmiraj, in njena sestra: nikdar — nikdar! Koliko časa bo tvoje veselje v kraljestvu Božjih

otrok terpelo, ako si ga pridobiš? Zmiraj — zmiraj! — Kdaj bo tvoje terpljenje unkraj groba minulo, ako si ga v tem življenji zaslužiš? Nikdar — nikar! Poslušajte, kristjanje! poslušajte nejeverniki! večno bo veselje, pa tudi večno terpljenje. Vi narodi na zemlji, vi prebivavci na vsih pokrajinah svetá, zaslíšite 3 besede: „zmiraj, nikdar, večnost!

O večni Bog! kako srečni so, kateri se že v nebesih Tvoje pričujočnosti razveseljujejo. Blagor dušam, ktere vekomaj Tvoje presveto Imé hvalijo in časté! Pa tudi blagor vam, govori Gospod, ki Moje zapovedi imate in si zamorete z njih spolnovanjem, dokler ste na zemlji, vsaki dan zvíkševati svojo prihodnjo srečo, ker zdaj je še čas sétve, potlej pa bo edino le samo čas žetve.

O večni Bog! odprì nam naše dušne očí, de sprevidimo, zakaj si nas vstvaril, zakaj smo na zemlji, zakaj si za nas predrago Rešnjo kri prelil. O večna sreča! zavolj tebe, de te dosežemo; o večna

nesreča! zavolj tebe, de se te ognemo. Že se nam dušne oči odpérajó, in upamo, de po Božji milosti na Marijno prošnjo se nam bodo še bolj odperle. Zdi se mi, de vsi pričujoči so z menoj êne misli: z nar tanjši skerbljivostjo se bomo od nocojšnjiga večera varovali vsiga in vsačiga greha; vse terpljenja bomo prav voljno terpeli, de se nam njih sad za večnost ne zgubí; vse dela in opravila bomo iz ljubezni do Tebe, o Bog! spolnovali, de nam jih boš v bukve življenja zapisoval; z veliko gorečnostjo hočemo svojo dušo s čednostmi in dobrimi deli lepšati in tudi bližnjiga k svetosti buditi, in čas sedanjiga življenja koristno obračati ter vse Tebi v čast darovati, de nam nobena ura prazna ne preteče. Amen — amen: zgodi se na Marijno prošnjo!

Lilija

iz verta Marijnih otrók.

Sv. Edvard angleški kralj.

Zmed nar boljših kraljev, ki so kdej angleški prestol zasédali, je bil Edvard. Sv.

Cerkev ga časti svetnika. — V nar lepšim cvetu svoje mladosti je Bogu nar lepši cvet daroval: obljubil Mu je vedno devišstvo. Ko je bil na angleški kraljevi sedež povzdignjen, so veljaki kraljestva hotli, da naj v zakon stopi. On pa se je prestrašil in velika britkost in groza ga je prepadala zavolj obljube, da bi je ne prelomil. — V svoji stiski se oberne k Bogu in moli: „O dobrotljivi Jezus, Tvoje usmiljenje je tri mladenče v ognjeni peči nepoškodovane ohranilo, Ti si nedolžniga Jožefa iz rok nečiste žene rešil, si čisto Suzano rokam hudobnih starcov iztergal, in čiste Judite nisi pustil brezbožnemu Holofernu oskruniti: Lej, moj Gospod in Bog, jest sim Tvoj hlapec in sin Tvoje dekle, in ljubim Tvojo edino Mater; pridi mi pomagat, o Gospod, da tudi v zakonskim stanu moji nedolžnosti nobena nevarnost ne bo žugala, in da svojo deviško čistost neomadežano ohranim.“ Ker je bil v zakon prisiljen, je Bog naklonil, da je dobil v zakon pobožno devico Edito, hčer bogatiga Edvina, s katero je živel do smerti v deviški nedolžnosti kakor angel. — K takimu angelskemu življenju pa mu je posebno pomagalo serčno in goreče češenje preblazene Marije Device; torej je tudi z deviškim vencam ozališan v grob šel.

Nepretresljivo je bilo njegovo zaupanje

na Marijno prošnjo; torej tudi ni bilo osramoteno. Ob tistim času so divjaški Danci po njegovim kraljestvu z ognjem in mečem razgrajali. Edvard pa si izvoli Marijo svojo varhinja, in bil je prečudno otét iz nevarnosti. Ko je bil binkoštni praznik v cerkvi pri véliki sv. maši, so vidili okrog njega stoječi, kako je bilo pri povzdigovanji njegovo obličje veselja žareče, in zoper svojo navado se nasmehljá. Začudeni ga dvorniki po duhovnim opravilu vprašajo, kaj je to nasmehljanje pomenilo. On pa je rekel: „Danski kralj je vojsko zbral, in danes, ko je bil dober veter, je bil ukazal barke pripravljene imeti in platna napeti. Ko pa hoče v svojo barko stopiti, mu spodleti, v morje pade in utóne. To mi je Bog to uro razodel in upam v Boga in v blaženo Mater Božjo, de bodo Danci mene in moje kraljestvo pri miru pustili, dokler bom živel. Glejte, zavolj tega sim se bil nasmehljál.“ Skušnja je poterdila, de je kralj resnico govoril. —

Sv. Edvard je bil kralj prav usmiljeniga serca; nikoli ni prošnje odrekel, kadar ga je kdo kej v imenu preblazene Marije Device ali sv. Janeza evangelista prosil. Taki sklep je imel storjen; zato pa tudi njemu Marija ni nikoli odrekla, kar je prosil.

Kralja Edvarda je bilo zgolj pohlevnost

in dobrota; imel je neizrečeno usmiljeno serce; zraven tega je bil silo moder in bogoljubin. Torej so ga vsi podložni ljubili in spoštovali kakor malokterikrat kakiga kralja. Bog pa ga je že na zemlji bil poveličal in mu dar čudežev dodelil. — Neki dan najde na cesti hromotniga, na rokah in nogah sključeniga Irca, in se mu prijazno bliža. Revček zadobi do priljudniga kralja zaupnost in mu razodene, da je že šestkrat molil za zdravje v cerkvi sv. Petra, ki jo je kralj sozidal: slišal pa je poslednjič iz ust samiga aposteljna, da bo ozdravljen, ako ga kralj sam na svojim herbtu prinese v cerkev. Brez daljniga pomislika zadene dobri kralj ubožčika na herbet in ga v cerkev nese. Ljudstvo, to viditi, skupaj vrè, in ko kralj reveža v cerkev prinese, kar neutegama na rokah in nogah ozdravi. Pozneje je šel ozdravljenec iz hvaležnosti v Rim na božjo pot in kralj mu je daroval denar za pot. —

Smertna ura je bila kralju od Boga naznanjena. Ptujic neki dan k svetimu kralju stopi na pot in prosi darú v imenu sv. Janeza evangelista. Kralj nima nič pri sebi in tudi njegoviga blagajnika ni bilo vpričo; prazniga pa vender ni hotel odpraviti. Šname torej zlati perstan s persta in ga revežu podá. Čez dva dni se prikaže sv. Janez dvema

romarjema, ki sta bila v Jeruzalem napravljena, v podobi častitljivega starčka in jima reče: „Jest sim apostelj Kristusov, Janez, ki vašiga kralja zavolj njegove čistosti prav posebno rad imam. Nesita mu nazaj ta perstan, ki mi ga je bil daroval, ko sim se mu bil ko ptujic prikazal, in recita mu, de se dan njegoviga odhoda bliža. —

Žarés je kmal nato zbolel, se silo goreče na smert pripravljaj, očitne molitve napravil za srečno ločenje svoje duše in z narveči pobožnostjo prejel poslednje ss. zakramente. Njegova deviška nevesta je vsa s solzami oblita ob postelji žalovala; kralj pa ji je rekel: „Nikar se vender ne jokaj; sej ne bom umerl, ampak živel; svést sim si, de iz té doline smerti pojdem v deželo živih, tamkaj zveličanje svetnikov vekomaj vživat. Kmal potem je pohlevno zaspal v Gospodu 5. prosenca 1066 v 64. letu svojiga življenja. Ljudje pa so za njim žalovali in jokali, kakor še za nobenim kraljem ne. 36 let pozneje so njegovo sveto truplo vzdignili, ki je bilo še nestrohnjeno, in prijetin duh ga je obdajal. — Tega svetiga kralja še dandanašnji celo protestantje visoko spoštujejo; njegove modre postave z malimi spremembami veljajo ondi še zmiraj z imenam: „Postave Edvarda spoznavavca.“ Tako se spolnuje

Gospodova beseda: „Blagor krotkim, ker zemljo bodo posedli!“ — mir in pokoj bodo uživali, serca ljudi si bodo pridobili. —

(*Klečé.*) O sveti Bog, ki čistost ljubiš, krotkim in ponižnim dar čudežev deliš: vnemi tudi naše serca k tem čednostim, — Marija prosi za nas! —

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Danes Vam dam cvetlico vijolico. Vsaki jo pozna in vsaki jo ljubi. Zakaj? Mende zato, ker je znamenje pohlevnosti in ponižnosti, ktera čednost je vsimu svetu ljuba. Vijolic je veliko sort, kakor se iz ponižnosti neštevilne čednosti svetijo. — Posebna sorta vijolic je vijolica sv. Trojice, ktere trojna barva naj te na tri Božje osebe (peršone) spominja. — Ta cvetlica se tudi sirotica imenuje. Tako bo tebe svet imenoval, ako si ponižna rožica svete Trojice: nazadnje bodo pa sami nar večji sirote ostali, kateri tebe s sirotico pitajo, ti pa boš pri sv. Trojici bogatejši kakor Salomon, lepši kot luna, svitlejši kot solnce. — Iz vijolice sirotice se pripravlja zdravilo za kožo, de se škodljive reči iz nje izpahnejo, se človek ozdravi in koža olepša. To zdravilo bodi tebi ponižnost pri spovedi;

tá naj ti pomaga k odkritoserčnosti pri spovedi, de se vsa tvoja nesnaga izpahne in razodene: tako se ne boš le ozdravil, ampak tudi olepšal. Naj Vam pa iz vijolice to-le nalogo dam:

1. Kolikorkrat ta mesec vijolico vidite, recite s ponižnostjo saj v sercu: Čast bodi Bogú Očetu itd.
2. Priporočite trikrat pri spominu za žive v sv. maši Marijni prošnji tiste, ki v spovedi grehe zamolčujejo.

Peti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

O brezkončna večnost! o vélika večnost! o dolga in globoka večnost! Večnost, brezkončno velika, brezkončno dolga, brezkončno globoka! Sreča ali nesreča, življenje ali smert, veselje ali terpljenje, dobra volja ali bolečine v večnosti, o človek! je zastavljeno na kratko tvoje življenje na tem svetu. Križ Jezusa Kristusa te pelje v večno življenje, sladnosti tega sveta pa v večno smert. Izvoli si, kar ti je všeč, zakaj ti sam boš vekomaj vžival, kar si boš ti sam izvolil.

Zdaj pa poslušaj, kaj te sv. Janez Zlatoust vpraša. Povej mi: koliko imaš rok? Dvé. Bog naj ti jih milostno ohrani! vender če pa tudi po nesreči eno zgubiš, ker dvé imaš, bi ti še ena ostala. — Koliko imaš nog? Dvé. Bog naj ti jih blagovóli ravno tako ohraniti! Ako bi te pa kaka nezgoda ene obropala, ti vender še druga ostane. — In koliko imaš ušés? Dvoje uho. Bog naj tudi té ohrani! Ako se ti pa po hudim naključji eno izterga, bi ti še eno ostalo. — In koliko imaš očés? Dvoje. Bog, ki ji je stvaril, naj ju tudi obvaruje, ker ste tako neprecenljivi zate; ako pa v kaki bolezni ob eniga prideš, bi še drugo ohranil. — Povej mi pa: koliko imaš duš? Ako bi imel dvé in bi v samopašnostih tega življenja eno zgubil, bi ti sáj še druga ostala. Tode, moj brat, ti le eno samo dušo imaš, edíno dušo, večno dušo. Ako to zgubiš, ti ne ostane nobena druga več, ako jo obvaruješ, je ona sto, je tavžent duš vredna. Ako jo zgubiš, za večnost jo zgubiš; ako jo

otmeš, jo otmeš za večnost. Če je tvoja duša rešena, se ni več bati, de bi se kdej zgubila; je pa tvoja duša enkrat zgubljena, ni več upanja, de bi bila kterikrat več rešena. — O kristjan, kje je tvoja vera; kje je tvoja modrost; kje je skerb za tvoj lastni blagor, ako svojo dušo zanemariš? — O večni in neskončno usmiljeni Bog! z eno samo dušo si nas vstvaril: daj nam zadostno moč, de jo ohranimo za večno življenje. Marija pomagaj nam; Marija, za nas Boga prosi!

Lilija

iz verta Marijnih otrok.

Blaženi Gašper Ferejra.

Malo kako branje je tako prijetno in mikavno, kakor popisovanje katoliških misi-jonov in od spreobračanja ubozih nejevernikov in krivovercov h katoliški Cerkvi. Eden zmed nar gorečniših razširjavcov katoliške vere med nejeverskimi narodi v Tonkinu je bil blaženi Gašper Ferejra. Zvolil si je pa k temu svetimu opraviu tisto pomočnico, ki

jo sv. Ciril imenuje svetilnico sv. vere, namreč Marijo. Povsod, koder koli je učil, je lepo podobo naše Blažene Matere Marije Device na neki altar postavljaj in zraven podobe dve sveči, de je divjaškim poslušavcam pojasnoval, kar je učil. Bila je na podobi Marija Devica z Detetam Jezusam v naročji, in zraven nje je bil sv. Janez Kerstnik kakor ljubeznjiv otročiček. Nekdaj spet svojo ljubeznjivo podobo razpnè v nekim mestu, kar stara neverska žena svoje oči terdo v podobo vprè, začne stermeti in klicati: „Zarés, ti so tisti trije, ki so bili k meni prišli; sim jih že vidila.“ Na te besede se ji misionar precej bliža, in jo izprašuje, kaj je hotla s temi besedami reči: Pripovedovati mu začne, de je bila do svoje visoke starosti, do 80 let, zmiraj malikam prav zelo vdana, zraven tega je pa zmiraj goreče hrepenenje po zveličanji v sercu čutila. Iz tega namena je vse uboge prav posebno radodarno podpérala, ker je upala, z milovšino si nebesa doseči. Prikaže se ji pa neko noč gospá prečastitljive podobe in prečudne lepote, ter je bila spremljana od dveh ne manj lepih in ljubeznjivih otrok; in rekla ji je gospá te-le besede: „Nasledvaj mene, in dosegla boš zveličanje večniga življenja.“ Ko se prebudí, ji je bila podoba te nebeške prikazni živo v dušo vtis-

njena, vender pa, kdo so te osebe, kako in kam naj za njimi gre, to ji je prikrito ostalo do današnjiga dné, ki je v svoje nar veči stermerje na podobi ravno tisto Gospó vidila in dvojna Otroka ž Njo.“ Kdo je bil pač bolj vesel kot naš pobožni misijonar zavolj te milosti, ki jo je Naša Ljuba Gospá Marija tej ženi skazala? Ves ginjen jo precej v nauk sprejme. Bila je pa ta stara žena tako pripravna za keršanski nauk, de se je le čudil, in kmal ji je zamogel podeliti milost sv. kersta. Bila je tudi zadnja sila, ker kmalo potlej je zveličano zaspala v Gospodu. — Tudi tebe, ki si v veri nejeverník, ki si pri luči slepec, ki si pri studentu žive vode žejin, — tudi tebe Bog neprenehama k oživljenju sv. vere kliče. On te še zadnje dni kliče k velikonočni spovedi in sv. Obhajilu, in kdo vé, če ni zate nar zadnja sila, poslednje klicanje kakor pri uni ženi? — Prevdari in kliči *klečé*: O Bog! bodi usmiljen meni ubogimu grešniku. Marija, nikar me ne zapusti v moji dušni britkosti! —

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Dal Vam bom danes cvetlico, ali prav za prav zeliše, ki nima ravno imenitniga

sloveza, pa toliko veči zdravilno moč. Na nobenim oknu ga še nisim v lepi posodi vsajeniga vidil; pušavnik in zdravnik je, ki ga človek le v sili in potrebi poiše; pravi se mu pêlin. Pelin daje želodcu gorkoto in moč, de zopet ložej jedi prekuha, in ko mlin dobro melje, se ves život opomore. Grenki, gorkoto dajavni pelin Vam bodi hrepenenje in gnanje po zveličanji, kakor je bilo pri uni stari ženi v današnjim branji. Pravijo, de je pelin tudi zoper kerč. Vse hujši pa je kerč dušniga nepokoja; tode le sam pelin pokora Vam ga vpokoji. Pelin naj Vam tedaj pomeni pokoro; kadarkoli ga vidite, spomnite se, de ne smete pokore odlašati. Misli se, de pelin celo jetiko ozdravi. O lepi učenik za ječne duše, ktere pelin prave pokore prav do čistiga in popolnoma ozdravi. De se Vam ta nauk še bolj serca prime, torej:

1. Kolikorkrati slišite do jutri uro biti, vselej recite: „Bog me varuj, pokoro odlašati!“
2. Molite zvečer za-se in za tiste v vicah, ki so še le pozno začeli pokoro delati: 3 očenaše in česnamarije.

Šesti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Mogočni cesar Karl V. v šestnaj-

stim stoletji si je pri neki priložnosti krono z glave stergal in klical: „Moja duša pa!“ ... Kaj se mu je bilo primerilo, da se je tako obnašal in sam sebi zagrozil? Neki bogotajsk državnik ga je hotel k nekakimu krivičnimu, tatinskimu djanju pregovoriti, da bi se bil nekaj tuje zemlje polastil; stopi pa velika misel na večnost mogočnimu vladarju pred dušo in ga vsega pretrese v skušnjavi. O srečin cesar pri toliki živi veri! Srečin pa tudi slehern, ki mu je misel na večnost močin škit v skušnjavah! Bog daj, da bi vsaki zmed nas, ko ga greh, ko ga tatinska misel moti, sam sebi klical: „Moja duša pa!“ — Tvoje telo hoče požreševati, pijančevati: tvoja duša pa ... Telo hoče nečistovati, prešeštovati: tvoja duša pa ... Tvoja roka hoče krasti, bližnjiga pretepati, oskruniti se, z ne vém kakimi perstani nečimerno kinčati: tvoja duša pa ... Tvoj jezik hudo govori, preklinja, obrekuje, nesramno kvantá, krivo sodi: tvoja duša pa ... Tvoja glava se silo napuh-

njeno nosi: tvoja duša pa ... Tvoj ne zadosti zakriti vrat, roke, noge ali sploh život so drugim dušam v pogin nastavljene: tvoja duša pa ... Tvoje serce je gnjezdo vsih hudih misel, želja in naklepov, je ognjiše maševanja, je kačje gnjezdo sovraštva, je volčja jama tatinstva, je svinjska luža nečistosti, je jazba lakomnosti: tvoja duša pa ...

Če si tudi velik in sloveč kakor Aleksander, napuhnjen kakor Nabuhodonozor; zal kakor Absalon; močan kakor Samson; ljubljen kakor Jonata; oborožen kakor Golija: vse to tvoje duše ne bo rešilo ne smerti, ne nesrečne večnosti, ako čedno ne živiš. Pa tudi če si ubožin kakor Lazar; ranjen in oboljen kakor Jop; preganjan kakor Pavel: ti to še ni porok srečne večnosti, če pa po Božjih in cerkvenih zapovedih ne živiš. „Ako hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi!“

Naredi si tedaj demantov škit za vojsko za svojo dušo, in na ta škit zapiši, na eno stran: „edina duša,“ na

drugo stran pa: „neumerljiva duša.“
Ta škit vzemi v roko, kadar se skuš-
njave pridervé, ko se počutki spuntajo,
ko satan draži. Mahni s škitam po so-
vražniku ter zakliči, kakor uni cesar,
rekoč: „Moja duša pa“ ...

O Bog! reši našo dušo; Marija,
prosi za našo dušo, zakaj blizo je, ko
bo za vselej dobljena, ali pa za vselej
zgubljena!

Lilija

iz verta Marijnih otrok.

Otetje neke deklice pri poginu indijanske vasí Anko-
Anko v Peruanskim kraljestvu.

V šestnajstim stoletji, ko je zveličani
Gonsalvo iz Barcelone v hribih Kordiljerskih
(Cordilleras) v Ameriki misijonaril, so se
prebivavci vasí, imenovane Anko-Anko, ter-
dovratno zoperstavili opominovanjem pobožnih
in gorečih misijonarjev, ki so bili k njim
pošiljani. Bili so Indijani grozno zaguljeni v
malikovanje, in pa nekaki strašni sodomski
pregrehi vdani. Torej se ni čuditi, de so taki
zaskorjeni nečistniki Kristusa preklinjali, in

za nauke in opominovanja duhovnov nič marali niso. Misijonarji so mógli na vse zadnje, kakor aposteljna Pavel in Barnaba, prah od svojih čevljev otresti in nesrečne, zakerknjene malikovavce zapustiti. „Gorjé,“ so klicali apostoljski možjé pri ločenji proti vasi obernjeni, „dvakrat gorjé! Brezbožnikom Sodome in Gomore se ob sodnjim dnevu ne bo tako hudo godilo, kakor vam!“ Duhovni dalje gredó, in gredé večkrat v nesrečno vas pogledujejo in milo zdihujejo. Znano pa je že davno tudi med ljudstvom, de gorjé tistim ljudém ali tisti soseski, zavolj katerih morajo duhovni zdihovati!

Še enkrat je Bog ponudil milost tem slepim terdovratnežem. Po škofovim povelji se podá še enkrat pobožin duhoven v vas, ki je pri svojim težavnim sklepu, zaslepljence Kristusu Gospodu pridobiti, vse svoje zaupanje v Boga stavil. Ali zastonj je bilo njegovo prizadevanje; nesrečni ljudje ga niso poslušali! — Že so vidili večkrat v temni noči ognjene plamene, ki so iz zemlje vdarjali in se vili na višavo in čez višavo, na kateri je vás Anko-Anko stala. Vender je bila pregreha zmiram večí in večí: prebivavci so se skušali v brezbožnosti. Jeli so popolnoma divjati zoper Kristusa, de bi s tem, kakor so menili, svoje malike potolažili, kateri,

kakor so rekli, so hotli z unimi plameni sva-riti, de keršanstva ne sprejemati.

Neki večer gre duhoven iz stanovanja in se podá s svojim cerkvenikom k nekimu novimu spreobrnjencu, ga v sv. poslednje olje djat, in ker je bilo deleč, je mogel vso noč v to delo keršanskiga usmiljenja obrniti. Ko se je pa spet proti domu vernil, kaj najde? Vasí ni bilo več; — z zemlje je bila zginila. Spoznal je sosednje homce, ves kraj okrog je bil v poprejšnjim stanu; vasí pa ni bilo več. Homec, na katerim je poprej vas stala, je bil kakor odrezan ali odbrit. Na njegovim mestu je bil globok dol z dvema malima jezerama, iz katerih je hud, skorej zadušljiv hlap vstajal, na okrog pa je bil dim ali sopar razprežen. — Kaj pravite k ti novi Sodomi?... Kaj mislite od te očitne in strašne šibe Božje?... Duhoven in cerkveni služabnik sta svojim lastnim očém komaj zaupala. S straham poslednjič sprevidita, de tukaj je delala Božja strahovavna roka. In res je bilo temu takó. Obema znana deklica, ki je imela komej petnajst let, jima je pripovedovala, de je oginjš kakor v dereči reki neprevidama zalil vse ulice vasí, ljudí in hiše požerl ter v plamenih pokopal. „Jest sim Mater Božjo v britkosti na pomoč klicala,“ reče dalje deklica, „in neutegama mi je bila

lepa ženska podoba na strani, ki me je rešila iz žarečiga ognja.“ Ta deklica je bila srečniši od Lota v Sodomi in Gomori, ker je ni otél kak angel, temveč angelov Kraljica sama; — torej jo je ljudstvo od tistihmal „blaženo“ imenovalo. Tri osebe tedaj, duhoven, cerkvenik, in ta deklica so bili iz vse vasí edini, ki jih je Božja roka pogina obvarovala. (To se je godilo okoli srede šestnajstiga stoletja, ko je imel cesar Karl V. vojsko zoper Gonzalez-a Pizaro-ta, ki je hotel španjolsko Ameriko cesarju odtergati.) Še dolge dolge leta pozneje pa je vsaki popotnik na cesti v Potozi gredoč mem tega prekletiga kraja s strahom pogledal v dol, kjer je Božja jeza tako očitno zadela brezbožno hudobijo. (Baluffi span. Amerika.)

(*Klečé.*) O usmiljeni Bog! spreoberni nesrečne nečistnike, de bi jih večna Sodoma ne zadela, ako časni odidejo. Marija, oberni na nje svoje milostne oči, sprosi jim, de se otmejo greha in pogina!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Natora obrodí vsakterih cvetlic, prijaznih in neprijaznih, še tudi tacih, ki so človeku sovražne ali strupene. Tudi jest Vam torej

različne v premislik dajem, kakoršne se poprejšnjimu branju bolj priležejo. — Danes sprejmite strupeno cvetlico, ki se ji pravi zobnik ali tudi roža sv. Apolonije, ker jo nekteri na boleče zobé devljejo, kar pa ni dobro, ker se mende kmal potém zdrobé. Zobnik rase ob plotéh, potih in za zidovji. Slab duh ima, in če ga le pogledaš, se ti merzi nad njim. Prav žalostna roža je in prava podoba nečistiga človeka. Zobnikovo cvetje je mervasko-bledo kot nečistnik velikrat; žepleno-rumeno je: tudi Sodomljane nečistnike je žeplo pokončalo. Ako ga kdo vžije, mu napravi omotico, dvojnovid, strašne sanje, popolnoma brezumnost, mervud in poslednjič smert. Tako je tudi nečistnik omotičin, de se ne zavé svoje nesreče, dvojnovidin in s strašnimi sanjami terpinčen, ker dobro vidi nebesa in pekel in mu poslednji strah dela, vender se greha ne znebí, ker je že brezumen in blizo večne smerti. O zarés rezen pridigar in učenik Vam je to zeliše. De se pa ta pretresljivi nauk prehitro ne izkadi, si denite to zeliše na zobé — ne zobnika samiga, ampak njegov pomen, to je:

1. Premišlujte nocoj po večerni molitvi nesrečo Sodomljanov sáj kakih 6 minut.
2. Molite 50. psalm, ali pa 5 očenašev za tiste, ki so v tih grehah zapopadeni.

Sedmi dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Dozdaj smo premišljevali prvo peresce večne cvetlice, ki se mu pravi: večnost duše. Prestopimo pa k drugemu perescu te cvetlice, ki se mu pravi: večnost telesa.

Na tem perescu je zapisano: Terpi, de terpljenju odideš; terdo delaj sam seboj, de bodo s teboj dobro delali. „Kdor namreč hoče svoje življenje ohraniti, ga bo zgubil; kdor pa svoje življenje zavolj Mene zgubi, ga bo ohranil,“ pravi naš Zveličar (Mat. 16, 25.). Večna tvoja sreča, o človek na svetu! tebi potrebo naklada, de moraš s svojim truplam terdo zdaj delati, de se bo enkrat ž njim pohlevno delalo; moraš ga tukaj terpljenju podvreči, de mu tamkaj terpeti ne bo treba; moraš mu tukaj odreči, kar bi mu bilo nar ljubši, de tega ne zapade, kar mu bo tamkej nar ljubši.

To se tebi čudno zdí, ako tehtaš s tehtnico svojih počutkov. Deni pa to pravilo na tehtnico sv. vere, in vidil boš kmal, de se ti bo v drugi luči prikazalo. V apostoljski veri molimo: „Verujem vstajenje mesá“ ali „vstajenje života.“ Veruješ tedaj, ko bo tvoje meso postalo živež červam in v malo dnéh pest perstí, de bo ravno tisto meso, in ne drugo, sodnji dan vstalo, se nerazdeljivo z dušo vnovič sklenilo in ne bo nikdar več umerlo. Kakor gotova je ta resnica, ravno tako gotova je tudi una, de telo, ki se tukaj pri Božjim žaljenji dobro ima, se bo tamkej slabo imelo; ktero bo pa tukaj v premagovanji veliko terpelo, bo unkraj čezobilno veselje vživalo. Ta resnica, globoko prevdarjena, odprè v sercu pravičniga studentec sladke pijače; v serce grešnikov pa vlije povodinj naj grenkejšiga žolca. Pravični ti, se veseliš, ker spomniš se, de za sedanje terpljenje v tvojim mesu je zate pripravljeno večno plačilo. Grešnik ti, se strahú treseš, ko se spomniš,

de tvoje telo, ki mu tako rad z greham postrežeš in ga tolikanj mehkužiš, za enodnevno veselje v grehu večno terpljenje čaka.

Kaj praviš ti k temu, moje truplo? Ti si že precej ali pa skorej vse hromotno in blizo groba: vender te, ne mara, še zmiraj greh veselí! Zobe se ti že kazé, želodec marsikterikrat omaguje, vid peša, noge so naglo utrujene: ali hočeš svoje slabosti voljno nositi in grešnim nagibam silo delati, de se ti bodo enkrat te slabosti v častitljivost spremenile? Kaj praviš, moje telo, ali boš zadovoljno, če ti berzde pokažem, kadar v hudo siliš, de ne boš enkrat v večni ječi nepremakljivo in oberzdano ležalo? Premisli in prevdari, — tvoja volja in tvoj svét je: pa tudi tvoj dobiček, ali pa tvoja večna zguba ...

Lilija

iz verta Marijnih otrók.

Sv. Odilon.

Ker bo tudi naše teló po vstajenji z

dušo vred vekomaj živelo, torej se ni čuditi, de naša ljuba Mati Marija svojim otrokam tolikrat tudi telesne dobrote skazuje. Zgled imamo nad sv. Odilonam. Še otročiček, prejden je v šolo hodil, je bil na vsih udih hrom. Ni mogel hoditi in si ne kaj pomagati. — Njegovi starši, prav imenitni žlahtniki v Overnji (Auvergne) na Francoskim, se neki dan selijo. Na potu zročé otroka dojnici in nekerim služabnikom. Popotvaje pridejo do cerkve, ki je bila presveti Marii Devici posvečena, postavijo Odilončka z robo pred cerkvene vrata in gredó živeža kupovat. Ko jih dalj časa nazaj ni in je bil otrok sam tamkej, skuša na Božje navdajanje v cerkev priti. Vse moči si zbere in začne na rokah in nogah dalje derzati. Srečno doseže vrata in pride v cerkev; z velikim trudam doleze tudi do altarja blažene Marije Device. Tamkaj doseže doli viseči altarni pert in skuša se na noge vzdigniti in stati. Zdaj čuti, de mu neka oživljajoča moč ude prešine; s pomočjo presvete Matere Gospodove vstane in vesél teče krog altarja. Tamkaj in tako ga najdejo dojnica in služabniki, ki stermé nad čudežem in povišujejo in hvalijo preblaženo Marijo Devico.

Od te ure je imel naš Odilon zmiraj prav priserčno ljubezen do preblažene Ma-

tere Marije. Berž ko je dosegel primerno starost, si je izvolil samostansko življenje. V kloštru Klunijskim se podá neki dan v cerkev. V znamenje ponižnosti se bliža z vervjo krog vratú altarju preblazene Device in Matere Zveličarjeve, se verže na kolena in moli: „O predobrotljiva Devica in Mati Zveličarja svetá! od té ure za vselej se podám v Tvojo službo in Te prosim, bodi mi v mojim življenji zmiraj zvesta pomočnica. Za Bogam mi ne bo nič ljubšiga kakor Ti, in na vekomaj se Tebi darujem kakor Tvojiga služabnika in sužnjiga.“

Bil je Odilon neizrečeno usmiljen in mu je bilo nar večí veselje, drugim dobrote skazovati. Ko so mu očitali, de svojo dobroto presiluje in tudi takim dobro dela, ki niso vredni, je odgovoril: „Rajši hočem zavolj usmiljenja sojen biti, kakor pa zavoljo terdoserčnosti brez usmiljenja pogubljen.“ Od kod je pač imel tako miloserčnost, če ne iz presvetiga Serca Marije, Matere milosti Božje, kateri je bil vse žive dni tako priserčno vdan. Pri vsaki priložnosti je svojo priserčno ljubezen do Marije razodeval. Ko so mnih v zahvalni pesmi prišli do besed: „Tu ad liberandum suscepturus hominem non horruisti Virginis uterum,“ „Ti, o Gospod, se nisi zgrozil Devičjiga naročja, de bi človeka od-

rešil,“ se je iz ljubezni in češenja do Marije, Matere Božje, vselej na tla vergel in se Ji je iz nar globokejši ponižnosti poklonil.

Ker je Odilon tako sveto živel, so si ga mnihi svojiga sprednika ali opata izvolili. Bil je pa zmiraj tolikanj ponižin, pohleven in poterpežljiv, de so imeli vsi bratje nad njim nar lepši zgled. Do molitve je imel toliko ljubezen in veselje, de je med molitvijo sladke solze prelival. Posebno imenitno je, de je Odilon po Božjim razodenji po vsih samostanih svojiga reda začel ali vpeljal spomin vsih vernih duš, za ktere se ta dan toliko molitve še dandanašnji stori. Ves obogaten in ozališan s čednostmi, visokočešen od vsih verstnikov, je umerl leta 1049. —

(Kleće.) O Marija! tudi mi smo potrebni pomoči, velikrat na telesu, še večkrat na duši: sprosi nam jo vselej, naša ljuba Mati, kadar koli k Tebi pribežimo.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Ker smo danes od večnosti svojiga telesa nekaj slišali, Vam bom tudi na dom kej za telo dal: nesite namesto cvetlice celo drevo, ki mu je ime kruhovec ali krušno drevo. To drevo raste v jutrovi Indii, zlasti po oto-

cih vélikiga indijanskiga morja. Domačini ga imenujejo „uru.“ Ako se njegovo veliko in mastno pero uterga, teče iz njega bela sočnost kakor mleko. Drevo je veliko kakor hrast. Nar imenitniši reč je sad tega drevesa, ki je debel kakor glava desetletniga otroka, brez jederca v sredi, in ima pod tenko mrežasto kožico serdico, belo kakor sneg, rahlo kakor ravno pečeniga beliga hlebca, in tudi slast beliga kruha. — O imenitno drevo in še imenitniši sad, kaj nam ti pomeniš? Drevo naj nam bo Marija, in sad njegov Jezus v sv. Rešnjim Telesu, ki je, ne že indijanski, temveč angelski Kruh in presladki živež ne le za našo dušo, ampak tudi za telo, ker ko ga čisto telo s čisto dušo vžije, se poživí duša in telo za večno življenje. — Storite zavolj te imenitne lastnosti danes sklep:

1. Sveto Rešnje Telo radi in vselej vredno prejemati; in v cerkvi k žegnu in povzdigovanju, kakor tudi zunaj cerkve o procesijah in ko se k bolnikom nese, na obé kolena pred Njim poklekniti.
2. Premišlujte danes zvečer saj kakih pet minut ljubeznjivost sv. Rešnjiga Telesa.

Osmi dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

O človek! povej mi danes, kam ti

svoje cvetlice sadiš, na pesek ali v dobro zemljo? Na kaj ti hišo zidaš, na veter ali na stanovitno zemljo? Bral sim od nekoga, ki je bil začel na veter zidati, ko je pa spoznal, de to se ne bo prav izšlo, je zidanje prestavil na stanovitno skalo, in izpeljal ga je bil — poslopje večne sreče.

Bil je mlad človek, ki si je mnogotere sanjarske naklepe razpregel in je potem, ne vedoč, kaj početi, jel sklicovati: O kako lepo je moje življenje! Kako srečin bi bil, ko bi zamogel zmiraj živeti! De bi pač življenje nikoli ne minulo! Imam veliko bogastvo, prijatlov v obilnim številu, živim zgolj v veseljah in obilnosti, vse me ljubi in rado ima, in svojim počitkam vse sladkosti privolim, kakoršne koli si zamorejo želiti. V sredi tega velikiga veselja mi le ena reč hud nepokoj dela, namreč ta, de bo enkrat smert vsemu temu konec storila. O smert! zakaj se te ne morem ogniti? O ko bi mi bilo dano, zmiraj živeti, zmiraj na tem svetu čislanimu

biti, zmiraj po svoji volji ta svet vživati!

To premišljevanje pa je v njem zbudilo drugo, veliko tehtniši. „Kaj pa,“ reče sam pri sebi, „ko bi prišel angel z nebés in bi mi dal podpisati to-le pogodbo, potem kakor si sam izvolim: Šest sto let ti je odločeno živeti po eni naslednjih dvéh potih, ktero si izvoliš: pet in dvajset let v ječi ostati, s tavžent in tavženterim terpljenjem obloženimu, ostalo šesterih stoletij pa neprenehama v veselji preživeti; — ali pa pet in dvajset let v sreči in veselji živeti, drugi čas unih šest sto let pa v ječi prebiti, kruh grenkih bolečin jesti in pijačo britkosti piti: Kaj bi si izvolil? Gotovo, ko bi ne bil do čistiga zmešan, bi se brez pomude perve ponudbe poprijel. Kaj je namreč pet in dvajset let v primeri s skorej šest stoletji? Ako bi si mogel s petindvajsetletnim voljnim terpljenjem pet sto pet in sedemdesetletno veselje zaslužiti, bi prav kratek čas v bolečinah in prav dolgo časa v veselji živel.“

Ko so ga njegovi prevdarki do tod pripeljali, je Bog mladiga človeka v njegovo lastno mrežo vjel, in ginil je njegovo serce z žarkam svoje neskončne milosti. Tisti trenutek se mu oglasi znotranj glas, rekoč: O revež in neumnež! ali ne vidiš, de si ravno kar sodbo sam čéz-se sklenil? Ne jemlji pet in dvajset, ampak sto let sreče; vse veselje in grešni kratkočasi, ki si jih le misliti zamoreš, ti bodo ta čas na ponudbo. Kadar pa to mine, moj preljubi! doklej bodo naslednji časi terpeli? Šest sto let? — Ne ... Šest tavžent let? — Ne ... Šest milijonov let? — Ne ... Doklej tedaj? — Večno versto let, ki se pa več leta ne morejo imenovati, ker tam ni več let. Večno versto časov, ki se pa več časi ne morejo imenovati, ker tam ni več časov. In ti boš v brezkončnih martrah, v mukah, ki so tavžentkrat večji kot vse martre, ki jih človeški duh zapopasti zamore. Se tebi mar to dobra zamenja zdí? Najdeš kaj-li, de je to dobra namestitev?

Tako nekako je bilo njegovo predarjanje. Premišljevanje te nebeške številbe pa je v mladim človeku tako močnisklep dozorilo, da je popustil grešno veselje in se odpovedal slepilu tega svetá. — Vprašam pa tebe, verni človek, ki si danes to slišal, in si ne mara v enacih okolišinah: ali boš tudi ti stopil na pot uniga spreobrnjenca, ter od danes zapustil tisto, kar tebi brani v večno srečni pokoj? Reci in odgovori za menoj: „Bom, bom s pomočjo Jezusa in Marije.“ Moj angel varh in vsi svetniki in svetnice Božje, prosite za-me!

Lilija

iz verta Marijnih otrok.

Korkut paša.

V letu 1552 je v Carjigradu turški paša Korkut za skrivno persno vgnjido ali ulesam ležal hudo bolan. Že je mislil, da je blizu smerti, ko eden njegovih sužnjev, ki je bil dober kristjan, k njegovi postelji stopi, in

videč nevarnost, umirajočimu svetuje, de naj se k Marii Devici Lavretanski za pomoč oberne, ter mu zaterjuje, de Ona premore vsako bolezen ozdraviti. Hrepenenje po zdravji in upanje ga zadobiti, nagne pašata, de svojiga služabnika nagovori, naj ž njim vred v sveto Marijo Devico Lavretansko kliče. Pristavi mu tudi, ako bo njegova molitev uslišana in se ozdravi, de ga bo iz hvaležnosti sužnosti rešil ter prostost mu dodelil. Sužinj ponižno in priserčno k usmiljeni Materi Božji kliče: paša pa se zdajci ozdravi; bolezen odjenja, ž njo pa tudi dušna slepota pašatova. S telesnim zdravjem je dosegel tudi dar sv. vere. Neutegama sužnjiga prostiga izpusti in pošlje ga s pismam in darili v Loreto, de naj ondi zanj zahvali presveto Marijo Devico. Poslal pa je pert preimenitniga dela, grozno velikih vošenih svéc, obilno srebra, strelni lók in tul s pšicami, ki ni bil ravno toliko vredin, kolikor posebin. — Bil je ob tistim času vodja pri lavretanski božji poti čast. O. Kašpar, učen Benečan. Letá reče darila na altar v sveti hiši položiti, lok in tul pa v vedni spomin v preddvor obesiti. Izpušeni sužinj je v spričanje svojiga naročila tudi pašatovo pismo izročil, v katerim je bilo vse popisano, kar se je bilo dogodilo. To pismo je bil paša s svojo lastno roko spisal ter na-

znanil, kakošno milost je dosegel iz Božje roke na prošnjo Blažene Marije Device. Oče Kašpar ga je pretolmačil v laško besedo in ga dal pri cerkvi hraniti. (Horat. Tursellini hist. Lauret.)

Ta nejevernik je bil po doseženi dobroti v službo Marije Device stopil; tudi ti si že zanesljivo veliko dobrót po Materi Gospodovi prejel: ali ne boš že enkrat s celim sercam v njeno službo se podal? Pervo v ti milostni službi je pokora, premagovanje, zatajevanje. Prava podoba zatajevanja po zgledu Jezusovim pa je ravno Marija. Njeno življenje je bilo zgolj ubožnost, pritergovanje, trud, britkost in terpljenje. Na duši in na telesu je terpela vedno martro. Ako nam naša Gospá s takim zgledam sveti, ali je ne bo nasledoval Njen služabnik, Njena služabnica? Posebno dopadajenje ima Marija Devica nad tem, de Njeni služabniki svoje hude nagnjenja mertvijo in zatirajo, ter svoje počutke berzdajo, ki so okna in vrata k tolikim graham. K temu pa je potreba vojske s hudimi nagnjenji in počutki. *)

*) So pa pobožni možje duhovniga življenja iznašli pomoček, s katerim se ta vojska polajša in še celo prijetna stori. V čem je ta pomoček? Ta pomoček je v tem, de človek vsaki dan kako cvetlico častite zmage sam nad sabo uterga, in iz tih cvetlic plete

Take reči, ki jih imaš priložnost premagovati in se ž njimi vojskovati, so postavim: Jeza, natolcovanje, nevošljivost, lenoba, nečimernost in častilakomnost, svojeglavnost, prepirljivost in nepreučljivost, bahavost, nag-

venec, kteriga podá blaženi Marii Devici ob svoji zadnji uri. — Kako se to napravi? Tako-le: Vzemi list papirja in zapiši zgorej:

Rožni venec,

ki ga vsaki dan zbiram in ga bom preblaženi Marii Devici podaril o smertni uri. Zvečer vsaki dan izprašaj vest, in kolikorkrat si se premagal, toliko križev si naredi na papirji; kolikorkrat si premagan, na pr., od jeze, svojeglavnosti itd., toliko ničel ali kolesic naredi vstrič križcov. Tako delaj dan na dan; tode vojskuj se tako, da bo vsaki večer čezdalje več križcov in manj ničel ali kolesc.

† † †	0 0 0 0
† † † †	0 0 0
† † † † †	0 0

Pa praviš morebiti: Ne znam pisati, da bi tako zaznamnoval, kakor je bilo ravnokar rečeno. Če tega ne moreš, kar se sicer lahko zgodi, če kdo tudi ne zná posebej pisati: pa brez tega vsaki večer pomisli in vest izprašaj, koliko rožic si s premagovanjem vsaki dan Marii za venec utergal; zapisal bo pa tvoj angel varh in ti bo ta venec pokazal ob tvoji smertni uri.

njenje do kratkočasov, nepoterpežljivost, černost, mermravost, zarohnjivost, nezložnost z bližnjim, nezmerin sméh ali krohotanje, mevžavost, maloserčnost, obupovavnost, radovednost, jezičnost, ogovorljivost in obiravost bližnjiga, sladkosnednost, pohlep po družinah in družih nevarnih potih, mehkužnost in zložnost, nepripušene misli, želje, besede, pogledi in še veliko družiga. V tacih rečéh te tvoji počutki zmiraj v greh napeljujejo, ti pa se zoper nje vojskuj in si natergaj vsaki dan veliko rožic, iz katerih Materi Božji prijetin venec spletaš za svojo zadnjo uro.

(*Klečé.*) O Marija, sprosi nam gnado k temu zveličavnemu prizadevanju.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Danes smo premišljevali vojsko, torej Vam bom dal rastlino, ki je znamenje častitljive zmage. Drevo je, ki se mu pravi palma. Že 175 sort palm je znanih: še več pa častitih zmág, katerih je toliko, kolikor je skušnjáv, grehov in hudih nagnjenj. Posebno tolažljivo pri ti reči je, de si si zmage vselej svést: samo če hočeš. Glej! koliko zasluženja ti je na ponudbo. Je pa palma dobra mati in sestra kruhoviga drevesa, ker milijone ljudi pre-

redi in reši smerti za lakoto. Tudi v nebesih jih milijone na vekomaj živi, ki so slavno zmagali. Torej se bere v skrivnim razodenji, de izvoljeni imajo palme, t. j., palmove vejice, v svojih rokah, — znamenje zmage, ker so premagali satana, svet in sami sebe. De bi bili tudi mi enkrat med njimi, Vam to-le priporočim:

1. Recíte v skušnjavah: Kolikor zmág, toliko palm vsadím sam sebi v nebeškim vertu, ki jih bom po smerti vidil in se jih silno veselil. (Na tih palmah bodo tudi vsi Marijni venci obešeni.)
2. Premislite danes zvečer 4 poglavitne djanske čednosti: modrost, zmérnost, pravičnost, serčnost — in molite očenaš in češenamarijo za slavno zmago.

Deveti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Sloveči malar Cevks (Zeuxis) je bil nekđaj vprašan, čímu de svoje malarije tako dolgo na stojalu prideržuje, in jih še zmiraj popravlja in doveršuje, ko jih je že izdelal. Kaj odgovorí véliki umetnik? „Ker jest za večnost delam,“ je bil njegov odgovor. — Tudi ti, o

človek, dopovej svojimu životu, de on
 je malarija, za vso prihodnjo večnost
 odmenjena. Ta podoba tvojiga telesa
 še ni doveršeno lepa, se še le mala.
 Njena lepota je vse kaj družiga kakor
 tisto, kar ljudje lepoto imenujejo. Tù
 ti zamore star in nagerban prav lep,
 pa tudi mlád in cveteč človek prav gerd
 in ostuden biti. Bog in njegovi angeli
 telesno lepoto z drugimi očmí gledajo,
 kakor pa svet. Telo s slabimi, poka-
 ženimi, bolnimi, pa čistimi ali saj oči-
 šenimi, zatajenimi počutki in močmí: o
 kako lepo, zalo je pred Bogam! Noben
 bolnik nima tako zdelaniga, okuženiga
 telesa, de bi nebeški Gost ne hotel v
 Obhajilu k njemu priti, de je le duša
 s telesam vred z duhovno lepoto ozali-
 šana, greha prosta. Glej tedaj, kako
 boš to svojo podobo malal, s čem jo
 lepšal. Vsaka britkost, iz ljubezni do
 Boga prenašana, je prelepa barva, ki
 lepoto te podobe močno zvikša, in ka-
 kor malarski čopič ali penzelje podobo
 povzdiguje in — bi djal — bolj in bolj

poživlja, tako tudi mnogotere težave, bolezni in zatajevanja naše telo za večnost. Kakor pa, če s šetinasto kertačo po berhki malarii oplazuješ, vse skaziš in razmažeš; tako tudi huda pregreha v streženje tvoji poželjivosti ves lepi mal tvojiga telesa za večnost skazi, in namesto srečne si nakoplješ nesrečno neumerjočnost. Hočeš tukaj preobilno lepoto v strežbo grehu za telo, boš tamkaj vso lepoto zapadel in pa za vselej.

Mnogotere terpljenja, mertvenja, zatajevanja telesa so same rožice, ki bodo telo lepšale v večnosti, kakor zaljšajo spomladanske cvetlice cerkvene altarje o prijaznih Šmarnicah.

O človek! kako rad bi se ti poniževanju, terpljenju in krotanju podvergel, — še sladko bi ti vse to bilo, ako bi večnost živo prevdarjal! Rečem ti pri tvoji ljubezni, ki jo imaš, ne že le do duše, ampak ki jo imaš še celo do telesa svojiga: vzemi si saj včasih k sercu besede: **Kratko terpljenje: večno življenje.** — Enodnevno terp-

ljenje: večno veselje. — Kratko pa veselje: večno terpljenje.

Modrijani in umétniki že od nekdaj mislijo na nekak večnogib, po latinsko: „Perpetuum mobile,“ ki bi ga radi iznašli, — tako napravo namreč, ki bi se brez navijanja ali druge pripomoči neprenehama gibala ter bi nikoli več ne obstala, ko se enkrat zažene, sproži ali v ték spustí. Take samogibnice modrijanje še niso izmodrovali v natori: mogla bi pa zmiraj biti v duhovnim življenji že na tem svetu, in sicer ne le v duši, ampak tudi na telesu. Naše telo naj bo tako Perpetuum — mobile ali večnogib, kteriga serce in žilice brez navijanja, brez moranja, brez siljenja vse dni življenja nikoli ne smejo prestati: bítí, tolkljati in utripati — vse v večí čast in hvalo Božjo. Nobene močí nam ni Stvarnik dal v žaljenje, ampak vse v hvalo Božjo, vse naše telo naj z dušo vred Bogu služi. Naše očí naj se obračajo zdaj v nebesa gori, zdaj v pekel doli,

in naš jezik naj jih spremlja, kakor
zvonec tega večnogiba ter naj ponavlja
sebi primérni glas, rekoč:

„Zmiraj, zmiraj tam terpi;

Nikdar, nikdar konca ni:

Nikdar, nikdar konca ni;

Zmiraj, zmiraj tam terpi!“

Lilija

iz verta Marijnih otrók.

(Sv. Peter Tomazij.)

Starši tega svetnika v Akvitanii so bili
tako ubožni, de ga niso mogli preživiti in
je mogel otrok kruha prositi ter se tako pre-
živiti. Že velikrat pa je Bog iz revnih otrók
kež posebniga obudil; tako tudi iz tega. V
takim stanu se je šole lotil in se med tem
nekaj od milovšine nekaj pa z delam svojih
rók preživil. Tako je prebil v prav revnim,
zaničevanim in trudnim življenji do dvajse-
tiga leta. O tem času pa so bolj spoznali
njegovo pridnost in bogoljubnost, in kar za-
poredama kmal je bil mnih, duhoven, škof,
papežev poslanec. Papež Inocencij VI. ga je
bil poslal tudi v Carjigrad ali Konstantinopelj,

de bi od rimsko-katoliške Cerkve ločene greke zopet ž njo sklenil in zedinil. To so namreč tisti nesrečni, že dolgo od katoliške Cerkve ločeni greki, ki bratovšina ss. Cirila in Metoda zanje moli. Pridigal je pred cesarjem Janezam Paleologam VI. in pridobil ga je za katoliško vero; zedinjenja vsiga naroda pa ni mogel dognati. — Otok Kreto je rešil krivo-vercov, otok Ciper kuge.

Kar se pa v šmarnično opravilo posebno podá, je njegovo preblago in imenitno češenje do Marije prečiste Device. Čislal jo je kakor svojo preveliko dobrotnico, in kjer koli je mogel, je Njeno češenje povikšal; zlasti pa je bil pregoreč zagovornik Njeniga neomadežaniga spočetja in je še posebne bukvice od te skrivnosti spisal. Ravno tako je v pridigah rad govoril od Marijnih prelepih čednost. Kolikorkrat je molil, je opravil tudi kej v hvalo Marije Device. Z velikim spoštovanjem je češenje skazal vsaki podobi Matere Božje na potu. Pač gerdo in divjaško je pa, ako se keršanski človek še pred cerkvijo ne odkrije. Ko je imel kaj govoriti, je vselej pričel z imenom Marija. Tudi prejden se je k jedi usedel, je vselej z nekterimi besedami počastil Kraljico nebeško. Jedí mu niso dišale, ako niso bile, bi djal, zabeljene s spominam na Marijo. Pri

svojih delih in v potrebah je pomoči iskal pri altarji Blažene Marije Device. Skušnjave in zalezovanja hudobniga duha je premagoval s klicanjem v presladko ime Marija, in vselej je pomoč našel. Njegova ljubezen do preblazene Matere Marije je bila tolika, da se je v njegovim govorjenji in djanji pri vsih okolišinah razodevala; česar je namreč polno sercé, to rado iz ust gre.

Na smertni postelji je imel hude napade od hudobnih duhov, ktere je pa premagal z Marijno pomočjo, kakor je sam rekel: „Blažena Devica jim strah dela in za-me prosi,“ — in pa z britko martro, ktero si je dal prinesti in si jo je k glavi in potem k nogam djal ter vidil, da skušnjavci bežé. Čez nekatere dni je pa mirno umerl. (Bolland.)

(Klečé.) Tudi mi si želimo mirno in srečno zadnjo uro; dodeli nam to milost, o Jezus! Sprosi nam jo, o Marija!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Danes vzemite na dom lepodišéči in sladokusni cimet. Cimet naj Vam pomeni Marijne preimenitne čednosti. Cimetovo drevo, na otoku Cejlonu na jutru, doseže visokost do 30 čevljev: še višji so čednosti Ma-

rije Device, ki so segle do Jezusa, Sinú Božjiga. Cimet pripravlja čez 25 tavžent ljudi v kakih štirih vertih na Cejlonu: za Marijne čednosti se prizadeva 200 milijonov katoličanov na vsih 4 stranéh svetá. Vsako leto izpeljejo kakih 400 tavžent funtov cimeta od ondot v ptuje kraje: tudi keršanski misijonarji razširjajo lepi duh Marijnih čednost po ptujih krajih med nejeverniki. Prav posebno si pa to-le v serce zapišite: Kadar se cimet maji od drevés, sterže in pripravlja, neizrečeno prijetno na vse strani diši: enak ljubeznjiv — še vse prijetniši duh je po keršanskih hišah, kjer se po Marijnih čednostih živi. Kar je za telesni živž cimet, to so za duhovno jed Marijne čednosti. Poznate jih mende saj, kakošne so, n. pr.: ponižnost, čistost, pohlevnost, poterpežljivost, vdanost v voljo Božjo, vera, upanje, ljubezen, molitevnost, premišljeavnost, hrepenenje po Bogu itd. Dam Vam torej nalogo:

1. Premišljuje trikrat do jutri sveto čistost.
2. Molite nocoj v čast Marije Device „češena si Kraljica,“ de bi vsakimu tisto čednost sprosila, ki mu je nar bolj manjka.

Deseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

O moja keršanska duša! danes ho-

čeva tvojimu telesu kratko pridigo narediti. — Pomisli, moje telo, de si večno, de moraš vekomaj po svojim vstajenji ali zveličano ali pa nezveličano, to je, zaverženo živeti. Vé, moje oči, varujte se, z grešno radovednostjo kako oskrumbo nase nategniti in Boga s tem razžaliti; zakaj vé ste večne. Moje roke, delajte v Božjo čast in bodite čiste; zakaj vé ste večne. Moje noge, hodite po potih Božjih zapoved; zakaj vé ste večne. Moje ušesa, poslušajte Božjo besedo in ne nastavljajte se grešnemu govorjenju; zakaj vé ste večne. Moje meso, zatiraj se in varuj se časne nasladnosti; zakaj ti si večno. Moj obraz, nikar se na prodaj ne postavlja za časnost; zakaj ti si večin. Moje serce, nikar se ne zaljubi v kej časniga; zakaj ti si večno!

Takó pridigaj svojim počutkam, moja duša, in ponavljaj jim pogosto nauk sv. Klemenca Aleksandrijskiga, ki pravi: „Bodite modri zbiravci zakladov!“ Ako tedaj hočete sami sebi prav, moji

počutki, nikar ne cénite vsakdanjih rečí takó, kakor jih sploh svet céní; cénite jih veliko bolj po njih znotranji vrednosti. Revno zlato in srebro, ki samo na sebi ne bilke slame vredno ni, tako obračaj, de ti večne zaklade obrodí. Iz blata svojiga telesa, iz kakoršniga je ono vstvarjeno, pa stóri čisto zlato, ali če hočeš tudi demant in predragi kamen tolike céne, de ga za nobeno ceno na zemlji ne prodaš, temuč ga čistiga za večnost ohraniš. Ravno zavoljo tega ga moraš pa sam imeti terdo, kakor bi bilo blato, in boš ob sodnjim dnevu vidil, de bo v svitlo zlato spremenjeno vstalo.

Ako nisi ves zamorjen, mora tako premišljevanje od večnosti tvojiga telesa tvoje serce globoko raniti kakor pšica. Spomni naj te na telo sv. Lorenca, ki se je na ražnji pèklo, med tem ko je njegovo serce gorelo, od Božje ljubezni vneto, in je sklical s sv. Avguštinam: „Zveličanje zamoremo pridobiti, ne pa ga že v tem življenji vživati. Torej

mertvíte svoje meso, dokler ste na zemlji. (Kol. 3.)

Pripravljeni smo k temu, o Gospod! Vse hudo in oestro hočemo nase vzeti v tem življenji, če je Tvoja volja: samo to Te prosimo, tamkej nam prizanesi in poveličaj tudi naše telo z našo dušo vred. Jezus, usmili se nas! Marija, Mati Božja, prosi za nas!

Lilija

iz verta Marijnih otrok.

Zveličani Jakop Lainez.

Ta posebni častivec Marije Device je bil rojen v Amazani na Kastiljskim. Bogoljubni in bogati starši so ga dali šolati. Pač dobro bi bilo, de bi le samo bogoljubni keršanski starši svoje sinove ravnali v višji šole, od kakoršnih je upati, de bi več vere ohranili, kakor pa mnogi izšolani, kateri utegnejo s svojo nejevero keršanskimu občinstvu toliko več škodovati, kolikor višji stopinjo ali službo so dosegli. Ko je nauka željni in modri mladeneč Jakop slišal, kako lepe in častitljive reči se govore od sv. Ignacija, ki se je tačas

v Parizu šolal, se tudi on podá v to mesto. In ko v Parizu s konja stopi, je bil prvi, ki ga je srečal, sv. Ignacij. Naj serčniši prijaznost s tem svetnikom sklene, opravi pod njegovo vodbo ob kruhu in vódi duhovne vaje ali eksercicije, in v dan Marijniga vnebovzetja 1534 s sv. Frančiškam Ksaverjem in tremi družimi tovarši vred v cerkvi Marije Device na hribu Spričevavcov ali Marternikov storí obljubo k redu sv. Ignacija z ravno tem svetnikom vred ob enim času. Slovesno si Marijo Devico za svojo vedno patrono izvoli in pridiga in uči s toliko navdihnjenostjo od njenih imenitnih lastnost in prelepih čednost, de vse serca k Njeni ljubezni vnema. Obljubil je bil svoji češeni Patroni vedno čistost, in ohranil jo je pod Njeno brambo, če tudi v nar hujši vojski. — V Rimu na odležnim kraji mu nesramnica na pot stopi in njegovimu poštenju zadergo stavi. On pa priserčno zdihne k Bogu in Marii in reče z reznim obrazam: „Ženska, spomni se, de Bog vse vidi, in de moraš umreti!“ Zapeljivka se teh besed prestraši in zbeží. On pa je poznej spoznal O. Ribadanejru, ki je njegovo življenje popisal, in mu je rekel: „V takim primérlejši bi bilo boljši, de bi si človek ušesa zatisnil in ubežal, kakor de bi veliko besed govoril.“

Posebno imenitno iz njegoviga življenja je to-le. Takrat ko je bilo zavolj Lutrove krivovere véliko zbirališe v Tridentu, je bil papež tudi Laineza zavolj njegove velike učenosti na zbor poslal. V tim častitljivim, od sv. Duha vodenim zbiralu cerkvenih očetov je bilo tudi vprašanje obravnovano, če je bila Marija brez madeža izvirniga greha že spočeta, ali še le po spočetji tega greha rešena. Znano je, de to vprašanje je še le sedanje čase pod Pijem IX. popolnoma rešeno in neomadežano spočetje 8. grudna 1854 za versko resnico razglašeno. Tudi častitljivi oče Lainez je bil vprašan, kaj de méni o tej reči. Imel je ravno merzlico, in bil je prav réven; torej se je izgovarjal, de ne more tako zadostno in ne takó govoriti, kakor tirja visokost in imenitnost te reči. Vzdigne se pa z bolezní bled in trudin, in govori od skrivnosti neomadežaniga spočetja Naše Ljube Gospé s toliko navdihnjenostjo, in obrambuje skoz tri ure neomadežano spočetje nebeške Kraljice s toliko vterjenostjo in s tolikim vtisam vsega visokiga zbora, ki ga je zamaknjeno poslušal, de so nato očetje v zboru izrekli, de ni njih namen, v sklepu od vesoljnosti izvérniga greha tudi Marijo zapopasti.

To serčno poganjanje za Njeno čast mu je Marija zdajci poplačala. Verh telesne moči,

ki mu jo je bila pridobila, verh polnosti lepih misel, ki mu jih je bila sprosila, verh gorečnosti in posebne veselosti, ki je takrat sijala na njegovim obličji, de ni sicer nikoli tako govoril, — verh vsega tega je bil tudi merzlice ozdravljen, de ni nikoli več kej od nje občutil. — Gorečnost za Božjo čast, za čenje njegove častitljive Matere Marije, in za zveličanje duš ga je neprenehama gnala. Že v 53. letu svoje starosti je umerl 19. prosenca 1565. Ko je takratni papež Pij V. njegovo smert slišal, je silo ginjen zaklical: „Kako po pravici žaluje vesoljna Cerkev; zakaj danes je zgubila škit in sulico zoper svoje sovražnike!“ (Balinghem Calend.)

(Kleće.) O Mati našiga Gospoda Jezusa Kristusa, sprosi tudi nam gorečnost za Božjo čast in povišanje sv. matere katoliške Cerkve!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Ali poznate prijazno cvetico, ki se ji pravi resédica ali rozetelj? Berhka in lepodišeča zelenka je, zamurka, iz severne Afrike domá, zdaj pa tudi pri nas vsa domača. Pogosto jo po oknih v posodicah imajo, de jim hiše z lepo vonjavo napolnuje. Njeno seme se spomladi vseje in ko obzelení in po-

žene, se v posodice presadí. — Tudi naše telo se kakor seme po smerti v zemljo vseje, in ko se bo sodnji dan na glas angelove trobente iz zemlje vzdignilo, se bo presadilo v sveti raj, ako bo z dušo vred vredno najdeno. Torej je rozetelj prav vesela podoba svetiga upanja — upanja večniga življenja. O upanje! sladka čednost v terpljenji; o upanje! hladivna čednost v bolezni; — o upanje! mazilo v temni ječi; — o upanje! Božja čednost na smertni postelji. Skerbi, o človek! de bo tvoje telo zmiraj lepodišeč rozetelj, ki ga moraš z dušo vred čistiga ohraniti, de bo enkrat častitljivo in presvitljeno vstalo. Kadarkoli tedaj rozetelj vidite, se spomnite na sladko upanje katoliškiga kristjana. Do jutri pa:

Molite enkrat iz djanja treh Božjih čednost upanje in očenaš in češenamarijo za tiste, ki se v brezupnosti in obupnosti znajdejo, in za tiste v vica, ki so za čistost svojiga telesa preslabo v svojim življenji skerbili.

Enajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Tretje peresce na cvetlici večnosti je: večno veselje sv. raja. Ali slišiš ta glas, moja duša? „Večno veselje v sv.

raju,“ — kako prijetne so te besede mojim ušesam! Nekteri se veselí po več dní, de bo spet svoje nekdanje znance za trenutek časa vidil; de se bo v prijetni družbi kake ure kratkočasil; de bo nekaj boljši jedel, pil, kot je sploh navada. Kaj praviš pa ti k temu: „večno veselje v sv. raju?“ Ne danes ne jutri, — ne drevi ne davi, ne danes-teden ne danes-leto — in ne danes sto milijonov let ne bo minulo, se ne bo zmanjšalo, se ne bo spremenilo, se ne bo pristudilo: „zakaj naša sedanja, kratka in lahka nadloga nam pripravlja nezmérno visoko, večno čast, ktera vse preseže“ (II. Kor. 4, 17.). Kaj praviš, o véliki apostelj: „s kratko, lahko nadlogo“ pa „nezmerno, večno čast“ de bom dosegel? Ta nauk je prijetin mojimu sercu, on mi moje britkosti sladke, moje težave lahke dela. Res je, kar pravi Tomaž Mor: Veliko ljudi bi si s polovico in manj kot s polovico truda, ki si ga delajo, de se vekomaj pogubé, lahko večno zveličanje pridobilo, ako bi hotli.

Vélikí Avguštin meni, de tisti bi svoj čas dobro obernil, kateri bi vse muke ali martre in bolečine tega življenja preterpel, de bi smel tudi le en sam dan v sv. raju biti. Ali toliko tedaj je vredno veselje v sv. raju? Če je pa en sam dan terpljenja v sv. raju vsega našiga življenja vredin, koliko bo vredna še le neskončna večnost same lepote, in nar ljubeznjivši sladkosti, nezmerno morje nar čistejšiga veselja! O predobrotljivi Bog! kako bogato Ti plačuješ svojim otrokam tako kratko terpljenje sedanjiga življenja. — Ne bo me vidilo nobeno oko več jezniga, ne bo me slišalo nobeno uho več nepotepéžljivo godernjati ali še celo kleti, ne bo se nezadovoljno več zategnilo moje obličje v nesreči, ne moje serce se grenilo v britkosti, ne me spravila nobena skušnjava v nečistost, tatvino ali drugo pregreho, ko vém, kako velikoserčno Ti časno žalost v večno veselje spreminjuješ, kteriga nihče odvzel ne bo, ko spoznám, kako bogato in imenitno ti kronaš zvestobo svojih služabnikov.

Paladij pripoveduje, kadar je opat Apolonij kteriga svojih bratov vidil žalostniga, ga je berž posvaril in mu rekel: „Kako je to moj brat, ali zamore kdaj pri nas žalost gospodovati? Tisti naj žalujejo, kateri nimajo upanja v nebesa priti; mi pa ne takó, ki nam je Kristus obljubil večno slavo.“ —

Skerbí, težave, britkosti, pomanjkanje in vsa revšina, preziranje, zaničevanje, preganjanje in sleherno terpljenje ter vse enake reči so drag in imenitin denar, s katerim si nebesa kupujemo, ako imamo tisto učenost, de si vemo vse to v zveličanje obračati. O Bog! kako dober kúp je neskončno, večno zveličanje! O večni Bog! vse morja samih britkih solz bi ne bile zadosti, objokovati slepoto, kdor bo svoje zveličanje zapadel, kteriga bi si bil s tako malim trudem zamogel pridobiti. Ako bi plačilo, ki ga je Bog svojim služabnikom obljubil, le kterikrat konec imelo, bi se dala ta slepota še kako izgovarjati. Tode to plačilo je večno.

Veselja tega življenja pa so vse zmešane z britko mislijo, de jih bo enkrat konec; v tem ko imajo veselja v nebesih to neprecenljivo sladkost in sladko zanesljivost v sebi, de nikoli ne minejo in so zmiraj ne le tako ljubeznjive, kakor de bi se bile še le začele, temveč zmiraj le še prijetniši, kakor de bi zmiraj nove prihajale.

O predobrotljivi, o usmiljeni Jezus! obudi v naših sercih žive občutke za večno veselje in zatři merzlo posvetnost, de nas v večno terpljenje ne pokoplje! Marija, pomagaj! Marija, prosi!

Lilija

iz verta Marijnih otrók.

Zveličana Janez in Tomaž Alemán.

Lilije niso vse bele, so tudi višnjeve ali plave. Pokazal Vam bom od vsakih eno.

Janez, imenovan Alemán, to je, Nemec, je bil prvi iz Nemcov pristopil v red Marijnih služabnikov, kteriga začetnik je sv. Filip Benicij. Bil je pa on od mladosti zmi-

raj bela lilija, odrejen v strahu Božjim in posebin ljubivec in častivec Blažene Marije Device. Vsaki dan jo je pozdravljal in za Njeno materno brambo v prav zaupljivi molitvi prosil. Ker se ji je tudi pogosto prav serčno priporočal, naj mu naznani, v kak stan naj stopi, de bo Bogú in Nji nar bolj dopadljivo, je bil opomnjen, de naj k sv. Filipu Beniciju gre, kateri ga je tudi res silno razveseljen sprejel med služabnike Marije Device.

V tem prelepim redu je bila njegova nad vse goreča skerb, Bogú z nar večí zvestobo služiti in biti pravi služabnik Marije Device. Obljubil je bil Kraljici nebeški in svoji visoki Gospéj, de hoče vse dni svojiga življenja svojo lilijo — svojo nedolžnost — prav čisto in neomadežano ohraniti. O pač blagor človeku, kateri nosi jarem Gospodov od svoje mladosti! Lilija pa je nar bolj varna, ako je s ternjem ograjena. Tudi Janez je svojo lilijo skerbno ogradil. V ta namen je svoje telo strahoval, ga s postam in še celo z bičanjem ali tepeženjem krotil. Skerbel je pa tudi za večno srečo svojiga bližnjiga, in milo je budil grešnike k pokori. Kakor sv. Janez Kerstnik, je goreče pridigal brez prenehljeja zoper vse pregrehe in hudobije. Popisoval in povzdigoval je neskončno milost

Božjo, ki je vsakimu grešniku odperta; pa tudi kazal na neodvračljivo in nepodkupljivo pravico Gospodovo, ki z vso ojstrostjo zadene nespokorne grešnike. Silno so se mu smilili ubogi grešniki, in neprenehama je molil zanje k Bogu, ter jih Marii v prošnjo priporočal. Zvesta molitev pa vselej obrodi imeniten sad. Doživel je tudi Janez veselje, de je vidil iz nar strašnejšiga strupa izrasti prelepo višnjevo lilijo, to je, eniga nar večih grešnikov je bil pridobil za večno nebeško veselje.

Letá je bil Tomaž Alemán iz Frankbroda ob Majni. Prav velikrat se nameri, de revni starši spusté svoje otroke križemsvet, ker jih sami nimajo s čem preživiti, ne jim kej dela dati. Ko bi taki starši že sáj poprašali, kakošni so ljudje, k katerim svoje otroke v službo, v delo, v rokodelstvo dajo, bi se še marsikaj hudiga odvernilo; tako pa dostikrat zaidejo v peklenski mlin, v pravo mesarnico, kjer se tako skazijo, spridijo in spačijo, de bi se s kervavimi solzami ne mogli zadosti objokati. O nesrečni otroci v nejeverni hiši, v kužni družini! Taka se je godila tudi Tomažu Alemánu; mogel je svoje revne štarše zapustiti in si drugod sreče iskati. Bil je vojak; ker pa tukaj ni svoje sreče našel, je ves zgubljen in obdivjan do-

mú se vernil. Obhaja ga pa lakomna misel, se maliga imetka svojih staršev polastiti in brez skerbí živeti, kakor si je domišljeval. Lakomnost ne stori pa nikoli dobro. De bi svoj namen dosegel, stori strašni prestrašni sklep, starše in sestre pomoriti. Zarés neko noč dopolni to grozovitno djanje. De s tem ni dosegel, česar je želel, si slehern lahko misli. Kakor Kajn je ta staršev- in bratomorivec sem ter tje se vlačil, preganjan od grozovitnega pekla svoje vesti, kteriga je v sercu nosil.

To pa še ni bilo vse. Grozovitniši od zverine beží v gost log ob Frankobrodu, se sklene z razbojniki, je na zadnje celo njih glava in živí v vsih pregrehah in grozovitnostih veliko let, in nobeden ni mogel tega tigra v roke dobiti. Nad njim pa je usmiljeni Bog prav jasno in očitno pokazal, de „noče smerti grešniku, temveč, de se spokorí in živí.“ Marija je bila svoje milostne očí nad to grozo človeštva obernila. Zveličani Janez Alemán pa je bil poklican, to delo Božjiga usmiljenja doveršiti. —

Janez zvé stanovanje svojiga nesrečniga rojaka, sveta gorečnost ga zažene, Jezusu Kristusu zgubljeno dušo pridobiti, letí v gojzd, kjer je ta nečlovek prebival, in s krepkim glasam mu kliče: „Ako hočeš obogateti, pojdi

zdajci ven, in ne mudi se, zakaj zdaj imaš tistiga v rokah, od kteriga zamoreš doseči nezmerne zaklade in bogastva.“

Na besedo „zakladi in bogastva“ bruhne Tomaž s svojimi roparskimi tovarši iz jame. Vidi pa stermeč pred seboj uboziga mniha, ki mu prijazno kliče: „Tomaž! pridi, odloži pa poprej svoje orožje, ako želiš moj zaklad vzdigniti.“ Te besede so bile razbojniku kakor strela; neki čeznaturen strah ga stresa, milost Božja ga premaga; orožje od sebe verže in med solzami in zdihovanjem prosi usmiljenja. Lejte, koliko pomaga molitev zvestiga služabnika Božjiga in prošnja Marije Device pri Bogu.

Janez mu nato reče, naj gre zdaj ž njim, de ga bo učil, kaj mu je storiti, de bo usmiljenje dosegel, ker je v usmiljenje klical. Kakor jagnje pohleven gre strahoviti tolovaj za ponižnim pušavnikom, začne pokoro delati, in v nar globokejši globočino svojiga serca pretresen, presunjen in skesan se spové svojih grehov. Prosil je pa potem neprenehama in z veliko priserčnostjo, naj ga sprejme v red Marijnih služabnikov, de bi zamogel z oestro pokoro svoje pregrehe zmivati.

Janez ga sprejme in mu dá redovno obleko, pusti mu pa ime Tomaž, kar po-

meni brezno, de naj on, ki je brezno greha, nikoli svoj živi dan ne néha klicati brezna ali globočine usmiljenja. — Kakor grozovitin je bil poprej do družih, tako ojster odsihmal sam do sebe. Tako je bičal in zdeloval samiga sebe, de je kri na curke tekla; čúti, postiti se in vsaktere mertvíla so bile njegove pokoríla, ki jih je opravljal, de bi zgubljeno sinovstvo Božje zopet dosegel. Noč in dan je premišljeval Jezusa na križu in Njegovo sveto Mater pod križem, ktere materno serce je bil tudi on presunil, vender je tolikanj usmiljeno, de je bilo zdaj njegovo pribežališe in tolažilo. V sedmim letu svojiga spreobrnjenja je v Kolinu ali Kolonii ob Rajni umerl — 23. pros. 1288. Kako silo ojstro pokoro de je mogel ta človek delati, in kako goreče je po svojim spreobrnjenji Bogú služil, je dosti očitno iz tega, de ga je sveta Cerkev ne sicer med svetnike, vender pa med zveličane prištela. — O grešnik! rečem ti: Nikar ne obupaj! Nikar pa tudi kar nič ne čakaj, v stopinje spokornika Tomaža se podati. Kliči v Božje usmiljenje, dokler je čas; kliči danes: zakaj jutri se ne vé, če ti bo še dano?

Zveličani Janez Alemán pa je veliko let pozneje, ko je bil silo grešnikov spreobrnil, v Frankobrodu ob Majni svoje življenje skle-

nil. Umerl je bil l. 1345 ravno neko saboto, ob katerih je zmiraj nebeško Kraljico prav posebno častil in Jo prosil, naj mu ob smertni uri na pomoč pristopi, kar se je tudi v resnici zgodilo, kakor pri tolikih družih častivcih Božje Matere. (Marian. Tugendspiegel.)

(Klečé.) O Marija! Tvoje oči so oči usmiljenja: usmili se tudi nas grešnikov! Reci za nas le eno lepo besedo pri Jezusu, in rešeni bomo. Vzdigni vse tiste, kateri so zmed nas padli, de ne obležé k svojimu večnemu terpljenju.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Rožo sv. Antona, ki se ji tudi arnika pravi, naj Vam danes podám. Ta cvetica je zdravilska in prav velika dobrotnica za človeški rod, za vse znotranje in zunanje rane, in tudi pomoček, ko se človeku ték kerví po životu hoče ustavljati, ter za več družih nadlog. Ta zdravilna roža sv. Antona naj Vam bo sv. spoved, ki je preblago zdravílo za vse dušne bolezni in rane. Ali niste ravno slišali, kako strašnih rán je bil ž njo zveličani Tomaž Alemán ozdravljen? Pa tudi za telesne težave je to zdravílo; zakaj kdo ne vé, kako klavern in žalostin ali pa básin, stekel in divjašk kakor zvér je človek s hudo vestjo!

Spoved pa mu kar neutegama vse ohladi, kakor bi vodo ustavil. Torej se vselej spomnite na zveličavno spoved, to predobrotno in zdravo rožo sv. Antona, kolikorkrat vidite arniko, ali slišite od nje govoriti. Danes zvečer pa:

1. Penovite sklep, vselej brez odlaganja z rožo sv. Antona, t. j., z dobro spovedjo se ozdraviti, ko bi Vas ranil kak hud greh.
2. Priporočite Marijnimu usmiljenju tiste, ki jih huda vest morí, zlasti iz naše fare, in molite trikrat česnamarijo in enkrat obžalovanje ali grevingo.

Dvanajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Ko bi imeli globoko prepričanje od večnosti, to je, ko bi zadosti premišljevali, kaj je večnost: vsi ljudje na zemlji bi bili sveti. — Pojdite in glejte, kaj se godí po terjih. Za bakreni krajcar in še za manj se svet poganja. Ozrite se po vodah, po njivah, po vertéh: od jutra do večera trudne roke delajo, zvečer pa je le malo pokazati, dostikrat še nič ne. Poglejte v šole, v rokodelnice: koliko časa si človek glavo ubija, koliko strahú vžije, de bi si en-

krat zamogel kej kruha prislužiti, in dostikrat mu še vse spodletí in nar lepši upanje v péne gre.

Od kod je toliko živo človeško djanje in mergolenje? Od tod, ker so prav terdno prepričani, de bodo skoz kakih 10, 20, 40, k večimu 50 let na tem svetu težko prebili, ako se v mladosti ničesar ne poprimejo. Ali ni res? Kaj bi pa človek še le počél, kako silo skerbin in pridin bi bil, ko bi mu bilo kakih 1000, ali 600, recimo tudi le 300 let na tem svetu živeti? Iz tega premislíka sodite, kaj človeku manjka, kateri svojo prihodnost, svoje življenje po smerti v nemar pustí. Ali ne prepričanja in žive vere? Ali ni misliti, de je človek čisto ob vso pamet, kateri je v stanu, svojo neskončno večnost v némar pustiti? Ali mar ni v ti reči vprašanje za te samiga, za tvojo lastno srečo od dneva smerti na vse vekomaj? Zakaj te je treba toliko siliti in pri-ganjati k temu, kar tebe samiga tiče?

Imenitni govornik sv. Evherij pravi:

„Kako more človek verjeti, de si dobiček dela, ako z vsim delam in z vsim svojim terpljenjem večni pekel pridobi in zgubo večniga raja terpi? Ne, ne! to ni dobiček, škoda se mora imenovati, ker pravi dobiček je v tem, de se malo zgubi in veliko dobí.“ Nesrečni grešnik pa si malo pridobi, veliko pa zgubi; kapljico divjiga medú doseže, zato pa celo morje nar slajši nebeške sladkosti zgubi; za drobtinico osladkaniga kruha dá velikanske zaloge nar ljubeznjivši rajske mane; za léšnikovo lupino zlata ali srebra si napravi brez méрно in brezkončno terpljenje! In kdo tako dela? Dostikrat nevedni, ki ne znajo berzdati svojiga grešniga nagnjenja; še večkrat učeni, tako imenovani olikani, izšolani, ki veliko beró, pa ne tega, kar bi jim koristilo; veliko mislijo, pa le mesno in telesno; veliko modrujejo, pa njih modrost je nečimernost ali celo nespamet. Večnost ima pri njih nar zadnji prostorček, ki bi mogla per-

viga imeti in jim ves um in vse serce napolnovati.

O moj večni Bog! kaj bo, kaj bo z nami, ki življenje ljubimo, in vendar življenje sovražimo? ki sami sebe še preveč ljubimo, svojo večno srečo pa čertimo? ki časniga išemo z nar večí nevarnostjo, večno in časno zgubiti? Odprí nam očí, daj modrost, o Bog! Marija prosi!

Lilija

iz verta Marijnih otrok.

Sv. Janez Kancij ali Kenčan.

Ta svetnik je iz Kenta na Poljskim, od tod njegov primek Kenčan. Poljaki so Slovenci, naši bratje; torej nas mora njegov zgled tolikanj bolj spodbudovati. Njegovi starši so bili plemenitiga ali žlahtniga stanú, zraven tega pa silo bogoljubni. Ko je bil še otrok, so ga učili greh prav živo čertiti, čednost pa s celim sercam ljubiti. Otrok se mora tako navaditi, de samo na besedo: „to je greh!“ vsako reč urno popustí, če bi mu bila še toliko ljuba in prijetna.

V bližnjim mestu Krakovim se je šolal in je v učenostih silo lepo napredoval. Še več pa je to vredno, de je v neštevilnih nevarnostih, ki v tacihi mestih čednosti žugajo, svojo nedolžnost neomadežano ohranil. Malokdo je večiga milovanja vredin, kakor marsiktere matere po deželi, ki na telesu in na duši zdrave otroke v mesta v šole dajo: čez kej let pa jim pokveke domú prihajajo na šolski oddih — omehkužene na telesu, okužene na duši in na telesu! Naméri se večkrat, de taki neték staršem vse in še sestram doto pogoltne, in zredí se iz njega volk, ki po mestih in po kmetih nedolžnost napada, ali pa lažnjivi prerok v ovčjim oblačilu! Sv. Janeza Kenčana je take nesreče po Božji milosti obvarovala Marija, ki jo je priserčno častíl, in bila je njemu podpora, bramba in premilo tolažilo.

Nedolžnost in ponižnost je vselej ljubeznjiva. Sv. Janez je bil silo učen, vender je sam sebe imel za nar manjšiga; siliti so ga mógli, de je sprejel učenje modroznanstva. Bil je pa on učenik zarés; kar je svojim učencam rekel, vse je njegovo življenje poterdovalo; bil jim je svitla zvezda, v kateri so vse vidili, po čimur naj se samí ravnajo. Zavolj tega so se pa tudi učenci od vsih strani v obilnim številu zbirali okrog nedolž-

niga in ljubeznjiviga učenika Janeza Kenčana. Kervavih solz vredno je, kadar se morajo učenci zavračevati z besedami: „Nikar ne glej na to, kako tvoj učenik živi, ampak na to, kaj te uči.“ O nesrečin, o zanikaren taki učenik, ki zasluži, de bi tisto uro svoj kruh zgubil, ko se njegovo življenje ne zлага z njegovim učenjem! Ravno to pa tudi vi starši nase obrnite, ki ste prvi učeniki svojih otročičev, in stareji bratje in sestre, ki ste zgled in vodilo svojim mlajšim bratom, sestram in poslam.

Tako pošteniga mladenča, Janeza Kenčana, je Bog pa pred svoj altar poklical. Bil je duhoven, in v tem stanu ni družiga iskal kakor, de naj se Bog moli in časti in duše zveličujejo. Uboge, vdove in sirote podpirati, je bilo njegovo prav posebno veselje. Sam sebi si je dostikrat veliko silo storil, de je bližnjimu v potrebah pomagal. Ponižno in revno se je oblačil in terdo postil, de je poželjivost svojiga mesá zatiral in sveto čistost ohranil. Neki dan je kosec mesá nalaš precej ko je bilo iz vrele vode vzeto, in opeče si usta, jezik in gerlo, ter reče sam sebi: „Ti meso si hotlo mesá, jej ga zdaj gorkiga!“ Potem se na kolena verže in Bogá prosi, de naj ga odsihmal vsih mesnih skušnjáv obvaruje. Na prošnjo Naše Preljube

Gospé Marije je bil uslišan. Bere se celo, de mu je Marija z otročičem Jezusam v prikazni podala lep cvetlični venček na glavo v zastavo deviške čistosti.

Pri ti veliki milosti je pa vender bil zmiraj ponižin, se sam nase ni zanašal ter ni opustil pokoril, temveč jih je še poojstril. Samiga sebe se je štel uboziga grešnika; torej je bil serčno vesel, ako so ga malo čislali, ga zanemarjali, zaničevali. Molitev je bila njemu, kar je ribi voda, bila mu je živž za njegovo dušo, iz ktere je moč dobival. Nar veči del noči je prebil v molitvi pred križem, ki je bil bliz njegoviga stanovanja. Kristusovo terpljenje je s toliko ljubeznijo premišljeval, de ga je poslednjič gnalo tudi v sveto zemljo Jeruzalem, in je tamkej vse kraje obiskoval, ktere je Jezus v svojim življenji na zemlji s svojo pričujočnostjo posvetil. Tudi v sveto mesto Rim je romal, de je molil na grobih apostoljskih poglavarjev ss. Petra in Pavla. Pač dopadljiva je Bogú božja pot iz tacih svetih namenov; ti pa, ki s pregrešnimi nameni Šmarno goro, Sveto goro, Rožnik in druge svete kraje oskrunjuješ: dobro glej, kdo bo za-te ob smertni uri prosil, ki Marii tako strašno nečast delaš!

Na enim teh rómanj so mu bili roparji denar pobrali in so ga potem vprašali, „če

nima več denara?“ On reče de ne. Komej pa so se nekoliko odtegnili, se spomni, de ima še nektare peneze v svojim kerniru ali mavhi. Pri ti priči roparje pokliče in reče: „Nisim mislil na denarje, ki jih tukaj imam; nočem lagati, še té vzemite!“ Roparji stermé nad to odkritoserčnostjo, mu poropano nazaj dajo, in vsi skesani gredó od njega. — O laž, laž! koliko neki jih je med pričujočimi, de bi ne bili od tebe čisto nič oskrunjeni? Laž človeku že lica spremení, kakošna mora še le njegova duša biti! — Umerl je ta ljubeznjivi prijatel Božji in veliki častivec Marije Device v svoji domovini 24. grud. 1473, tedaj pred malo manj kot 400 leti.

(Klečé.) „O Marija!“ tudi „mi, tvoji hlapci, se veselimo tvojih čednost, hvalimo Tvoje devištvo, se čudimo Tvoji ponižnosti, pa še slajši se nam zdi Tvoje usmiljenje. Tega rajši objamemo, tega se večkrat spominimo, v tega bolj pogosto kličemo.“ (Sv. Bernard.)

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Danes si pojdite cvetlice sami iskat in serkat méd iz nje, kakor pridne čbelice. Po samotnih pašnikih na pusti zemlji pokriva

dolge in prostorne kraje zeliše v malih pritličnih šôpkah z malim zvončkastim rudečim cvetjem. Pravi cvetlični pušavnik je, ki se nikomur dosti ne prilizuje in za nikogar ne vpraša. Živali ga le v sili grizejo, toliko pridniši pa marljive čbelice precej spomladi medú na njim išejo. Morebiti ste vganili, de je to cvetje prav dobro znano vrèsje. Vrèsje! o zali učenik tihiga, samotniga življenja, ki je nasprotnik posvetniga šuma. Resje zmiraj zelení bodi si po leti, po zimi, jeseni ali spomladi: tudi človek, ki samoto ljubi, se zmiraj zeleniga, to je, v gnadi Božji veliko ložej ohrani. Lepe čbelice, to je, dobre misli, ga obiskujejo in svete čednosti se pri njem zbirajo. Kadar tedaj resje vidite ali se nanj spomnite, se zmislite na sveto samoto, prijetlico sv. življenja. Danes pa:

1. Premišljajte nekatere minute, kako ostudna je laž po zgledu sv. Janeza Kenčana; ta greh je ravno samoti nasproti. Storite tudi sklep, nikoli in nikakor ne lagati.
2. Molíte 2 očenaša in češenamarii za tiste v vicah, ki so se z lažjo večkrat v svojem življenji pregrešili.

Trinajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Pripoveduje se, de se je bil sv.

Filip Nerjan po smerti v prečudno lepi svitlobi prikazal neki pobožni osebi in ji je pokazal dolgo pot, ki je bila vsa pokrita s ternjem in ojstrim kamenjem. Ob enim je spregovoril in rekel: „To je pot v nebesa!“ Kaj praviš ti k tej poti, o kristjan? Ali hodiš po nji? Ali je nisi morebiti zapustil in se že davno na potu pogubljenja znajdeš? O ne pozabi resnice: Kdor hoče tergati jabelka sv. raja, mora po ternji do njih priti.

O mi nesrečni grešniki! ki nas nezumne živali v skerbi za svoj blagor dostikrat osramoté. Vidimo jih, de skočijo v vodo, v oginj, v ternje in skalovje, de bi po taki poti, če tudi poškodovane, se rešile, kadar je hujši sovražnik zadej. Ti pa, o človek! po gladki poti greha prav zložno tekaš, in ne pomisliš, de je morebiti konec te poti že čisto blizo in na koncu brezno, ktero te bo požerlo in ne boš vekomaj nikoli iz njega rešen. Ti ljubiš življenje in ravno s tem zgubiš življenje. Ti išeš življenja v grehu, in smert v njem

najdeš. In kako kmalo, kako neprevi-
dama se velikrat spolnujejo besede:

Danes rudèč,

Jutri merlič.

Zjutraj vesél,

Zvečér vél.

Davi zdrav,

Drévi mertèv.

„Nebesa, nebesa!“ je klical zgorej imenovani sv. Filip Nerjan, ko so mu ponujali kardinalsko kapo. „Nebesa, nebesa!“ kliči ti, pozemeljski človek, ko se ti darilo, dobiček, čast ponuja, de bi na široko pot pogubljenja stopil. „Nebesa, nebesa!“ kliči, kadar te žuga kaka skušnjava ali skušnjavec v smertni greh stermoglaviti.

To premišljevanje naj te učí, de je ni večí nespameti, kakor: „veliko na to misliti, kar je malo, in malo na to misliti, kar je veliko.“ Ako si zmo-žin za modrost, poslušaj, kaj pravi sv. Pavel (2. Kor. 5, 1): „Vemo, ko se bo ta naša pozemeljska hiša razderla, de dobimo od Boga poslopje, hišo, ne z rokami storjeno, — večno v nebesih.“

O Bog, delivec neskončniga usmiljenja! dodeli nam milost, vanjo priti. Mati milosti, Marija! pristopi nam v pomoč!

Lilija

iz verta Marijnih otrok.

Blaženi Kastiljski kralj Alfons IX.

Prav lepo je slišati, ko kaka dežela slovi za posebno pošteno, moško in keršansko, kakor postavim Tirole, ki slové po vsim svetu zavolj posebne poštenosti, zvestobe in žive vere svojih prebivavcov. Zato je pa tudi vera te priserčne dežele sovražnikom sv. vere ojster pezdír v njih hudobnim očesu. Zlasti brezbožni časniki nad njo svoje strupene zobé brusijo, krivoverci pa z vso silo tišé vanjo, kakor osé na zrelo sadje. Tudi Krajnska dežela ni med zadnjimi, ko bi ne bilo gerdiga ponočevanja, in ko bi sem ter tje ne bilo nekake prevzetne terme in še marsikaj. — V starejih časih je bila pa španjolska dežela Kastilja s svojo močno keršansko vero posebno sloveča in skorej vsi njeni kralji so bili priserčni častivci presvete Marije Device, posebno pa kralj Alfons IX. Njegovo terdno

zaupanje do blažene Božje Matere pa tudi kratko in malo ni bilo osramoteno. Povedal vam bom dogodbo, ki vam bo to spričala.

Bili so ob tistem času močno razširjeni krivoverci Albigenzi, brezbožni sovražniki preljube Matere Marije Device, kakor so sploh krivoverci nasprotniki presvete Božje Porodnice. Bali so se ti hudodelniki, da bi po sklenitvi duhovske in deželske moči ne bili premagani, torej so pri neverskim marokanskim kralji Maramolin-u pomoči iskali in ga v deželo klicali. Le-tá pride zarés z neštevilno trumo Saracenov čez morje. V svojim napuhu je ta nejevernik žugal papežu Inocenciju III., da bo cerkev sv. Petra v Rimu v konjski hlev spreobernal in dal na njo postaviti polmesec, znamenje svojiga gospodovstva. Zmaševati se je namreč hotel, ker je papež po svojim poslancu dal povsod klicati k križanski vojski zoper sovražnike sv. Cerkve.

Zbirali so se sicer od vsih strani k kralju Alfonzu junaški vitezi, tode moč sovražnikov je bila presilna, da bi se bil mogel na samo človeško pomoč zanašati. V bitvi zoper silovitiga in strašniga sovražnika se je imela vojska določiti. Kralj, videč, da tolikim trumam ni kós, se oberne k Marii, Pomoči kristjanov, jo z velikim zaupanjem pomoči

prosi, sam sebe in vse svoje dežele Nji zroči, ki je obvarhinja kraljestev in sv. vere. Nato se začne kervavi boj. Naprej nesó križ Gospodov, zraven križa pa vihrá glavno kraljevo bandero s podobo Marije Device, nar močnejši Besednice španjske dežele. — Strašno je bilo, ko so se keršanski junaki spopadli in udarili z nejeverniki. Serčno se vojskujejo kraljevi vojšaki, ker jih pa saracenske trume od vsih strani silovito obdajajo, in se proti njim valé, jim ne morejo kej. Že beže kristjanje; že je kakor odločeno, de so do čistiga premagani in pobiti; že menijo, de španjske cveteče poljane so zapadle pustoti in pokončanju. Vsako človeško otevanje je zastonj. Le samo popolnoma zaupanje v pomoč Božjo še zamore pomagati. Zarés se Alfons še enkrat z novim zaupanjem k Marii oberne, k tej močni pomoči v sili, in sklep stori, s trumo izbranih junakov poslednjič sovražnika napasti. Z očmi vpertimi v podobo visokomilostne Device, ki je bila na vojniškem praporu, vdari v jedro sovražne vojske. —

Kaj koli premore zoperstati môči Božje Matere, ki jo sv. Duh sam v sv. pismu popisuje kakor strašno oboroženo, v bojno versto postavljeno vojsko? Mati življenja in usmiljenja se bojuje za otetje Španje, za otetje Evrope. Kjer koli Ona svojo mogočno

roko vzdigne zoper napuhnjene sovražnike keršanskiga imena, tamkej je smert, strah in groza. Med saracensko vojsko vstane homatija, groza in strah jih prepade; do šestdeset tavžent sovražnih vojšakov smertni angel pobije in podere. Drugi narodi pa, ki so bili zbrani v neštevilno vojsko, so se kakor prah razletéli pred naj svetejši Devico, ktere podobo so bili v divji in razdraženi togoti s pšicami in kamni oskrunili. Njih kralj Maramolin sam je z neke višave ob Tolozi s kóranam (turškim sv. pismam) v roki vojskovanje veleval, in hotel je veliko narodov svojimu jarmu podvreči. Mogel pa je zdaj osramoten španjsko zemljo zapustiti in bežal je s svojo vojsko v Sicilijo, kjer je kmali potem od čmera in vjedanja življenje sklenil. — Keršanski vojšaki so bili hvaležni katoličani; kar na bojišu odpojejo Bogú zahvalno pesem in s solznimi očmi vesele hvaležnosti se ozirajo v stavnico, ki jih je pred njimi gredoč pod brambo nebeške Kraljice peljala k častiti zmagi.

Kralj Alfons pa je slavno bandero z lastnoročnim pismam poslal papežu Inocenciju III. v Rim. Papež to imenitno znamenje obesi v cerkvi sv. Petra, vsim ljudém v spričevanje, de napuh pred Bogam ne more obstati, in de Ona, ki se je na zemlji deklo Gospo-

dovo imenovala, je od Boga postavljena otetnica sv. Cerkve in premogočna zmagovavka nar številniših vojská. Alfons IX. je umerl 5. vel. serp. 1214, tedaj pred 649 leti, ravno v god Marije Device Snežnice, oblagrovan kakor otetnik in milovan kakor oče svoje domovine. (Le Toaneur in Damberger.)

Mi pa prosimo, de bi premogočna nebeška Kraljica tudi dandanašnje nejevernike, krivoverce, le po imenu kristjane, in vse sovražnike sv. Cerkve premagala s sladko močjo svoje materne milosti in dobrote; sv. Očeta Pija IX. in njih pravice pa rešila iz roparskih in zvijačnih rók. Recimo in ključimo s sv. Gregorjem Nikomedijskim: (*Klečé.*) „Nič, o Devica! ne premore zoper Tvojo moč; nič ne premaga Tvoje jákosti; vse je pokorno Tvojimu povelju, vse je podložno Tvoji oblasti.“ Skaži tudi nam svojo pomoč v sili, o Marija!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Danes ste slišali nekaj od vojske, torej Vam dam tudi cvetlico, ki je v nekaki zvezi z vojsko. Ti cvetlici pravijo virh. Otroci se ž njo „soldate igrajo“ ter glave sekajo, torej te cvetlice tudi soldatke imenujejo. Kar poméni otrokam otročjo vojsko, to naj Vam

pomeni pravo vojsko, namreč zoper dušne sovražnike. Virh je tedaj enkrat za vselej znamenje duhovne vojske. Ta cvetlica ima na precej dolgim stebalu lepo krono iz peterih rudečih peresic, ktero po vsih premaganih zadržkih kakor na tenkim droščiku iz zemlje kviško vzdigne: tudi tebe, kristjan! čaka vse lepši krona v nebesih, ako vse dušne sovražnike premagaš. Zelene peresa te cvetke so kakor serčki ali serčnati škiti: tudi ti moraš k duhovni vojski, v skušnjavah itd. prinesiti serčnati škit, to je, keršansko serčnost, de boš premagal. Korenina virhova je čebulasta bunka ali gruda, srova nekoliko rezna in kakor strupenkasta, pečena pa je prav prijetna, neškodljiva in diši skorej kakor kostanj: tudi začetek duhovne vojske je precej grenek, tode kmal, ko se ta vojska vname, se razodene tudi prijetni sad. Práporec ali bandero, na kateriga glejte v ti vojski, naj Vam bo preblazena Marija Devica. — Nemci imenujejo to cvetlico tudi svinjski kruh, ker te živali po njegovih koreninah strežejo. Ravno to bo pa delež tudi tistim, ki duhovno vojsko zgube: zveri hude vesti nad nje planejo in jih začno tergati, po smerti pa peklenske pošasti namesto njih. Lejte tedaj, koliko lepiga nauka Vam ta cvetlica daje. De Vam bo pa nauk še bolj koristil, torej:

1. Premišljajte nocoj po večerni molitvi saj kake 2 ali 3 minute, če ste v ti vojski zmagovavei ali premaganci?
2. Molite odstavek roženkranca „kteri se usmili vernih duš v vicaH,“ za tiste, ki so se v svojim življenji mlačno vojskovali.

Štirnajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Cvetlica iz verta večnosti ima še četerto peresce, na katerim je zapisano: „večno terpljenje.“ — Izaija vpraša: „Kdo zmed vas hoče prebivati pri žrečim ognji? Kdo zmed vas hoče stanovati pri večni žerjavici“ (Iz. 33, 14.) — Jest že ne, o prerok Gospodov! Rajši na tem svetu vse hudo terpím, de le tamkaj odidem ognju, ki ga sv. Duh po tvojih ustih napoveduje. Mislim, de ste tudi vsi pričujoči moje misli. Torej hočemo z Davidam veliko besedo spregovoriti, rekoč: „Živi hočemo v pekel iti,“ in s sv. Bernardam odgovoriti: „de ne bomo primorani po svoji smerti vanj iti.“ V duhu

se hočemo v ta kraj večnih marter in bolečin prestaviti, se obvarovati nesreče, de bi bili po smerti s silo pahnjeni v te „vnanje teme, kjer je jok in škripanje z zobmi,“ kakor sam Jezus priča.

To je zdravilo, pripravljeno iz peresca cvetlice večnosti, ki je zadosti močno, serce vse spačenosti očistiti, in močno zdravje v dušo vlti. „Režno mislimo na muke peklenske,“ je klical sv. Krizostom, „ker misel na pekel nas bo pahnjenja v pekel obvarovala.“ Res je to, ko bi bila misel in vera na pekel v duhu vsih ljudi prav živo vko-
reninjena: še nobene duše bi ne bilo v peklu.

O Bog! o Bog! pekel je z dušami napolnjen, in vzrok tega je, ker ljudje vanj ne verujejo ali nanj ne mislijo, sklicuje neki učenik. — Pa se sliši večkrat očitaje: „Duhovni nas le s peklam strašijo! Zmiraj nam od pekla govoré!“ — Kaj se vam zdi do te-le prilike, ki vam jo bom povedal? Dva popotnika imata iti ob razločnim času

skoz velik gojzd na svoj dom. Pervi pravi: Jest nočem in ne potrebujem nikogar, bom že sam šel, kakor bom hotel in mogel, in zaničuje vodnika, ki se mu zastonj ponudi, de bi mu vse nevarnosti razodel. Drugi si misli: Po gojzdih in samotah je nevarno samimu hoditi, in si zanesljiviga tovarša poiše, kateri mu vse naprej pové, po katerih potih in stezah je nevarnost.

Kteri unih dveh se vam modrejši zdí? Pravite: prvi je bil nespametin; drugi je pravo zadel. Še bolj bote priterdili, ako vam pristavim, de drugi je bil s svojim tovaršem srečno prišel skoz samoto, ker ga je bil prijatelj od nevarnih krajev odverní, in silo razveseljen je bil v kratkim med svojo ljubljeno deržino in žlahto. Drugi pa je bil precej v začetku v logu zašel po neki stezi, kodar so hodili lovci, in vdere se v slepo ali skrito jamo, v kateri so bili železni skopci za volkove nastavljeni. Nastava se sproži in strašni železni zobje ga stisnejo in križem pre-

bodejo. Ko v tacih strašnih bolečinah na pol mertev tamkej stoka, se pridervé pa še volkovi, in gladovni ga stergajo — kos za kosam. Ali si ni bil ta revež sam svoje nesreče kriv, ker je prederzno zaničeval dobri svet in dobriga prijatla?

Taka se godí pa ravno tistim, ki nauke duhovnov in njih svarjenje pred nesrečno večnostjo prederzno zaničujejo, ter jezikajo, de jih duhovni s peklam strašijo! Ko bi bilo vsakimu služabniku Božjimu delati, kakor bi sam hotel; ali menite, de bi ne učil vsaki rajši široke in prostorne poti, kakor pa tesno in ternovo, ktera tudi njemu velik trud prizadeva, kakor vsakimu drugimu. —

Ti tedaj ne maraš za vodnika, kateri bi ti pokazal kje so volčje jame, t. j., hude skušnjave; skopci, t. j., hudobni zapeljivci; žrelo volkov, t. j., tvoje pogubljenje? Ako ne maraš nevarnosti poprej vediti in viditi, boš slep vanjo zabredel in poginil!

Mi nočemo zanaprej taki slepci biti;

odprì nam očí, daj nam vselej skerbni
svarivcov, o Jezus! Priskerbi nam jih,
in obudi v naših sercih zveličaven strah
pred peklam, o Mati usmiljenja!

Lilija

iz verta Marijnih otrok.

Marija Devica z neprecenljivo krono.

Ker smo ravno imeli v mislih dobriga
vodnika, ki je potrebin, de bi človeku pot
kazal, vam bom povedal kosec razodenja sv.
Brigite, iz kteriga si utegnate prav zanesljivi-
viga vodnika ali vodnico za svoje popotvanje
proti večnosti izvoliti. Tako le piše ta svetnica:

Vidila sim nebeško Kraljico, Mater Božjo,
ki je imela na glavi predrago, neprecenljivo
krono, in lasje so ji bili v prečudni lepoti
čez rame razgernjeni. Bila je v zlati suknji,
ki se je v neizrečenim sijanju lesketala, in
višnjev plajš je bil, kakor lazurna (višnjev-
kasta) barva na jasnim nebu.

Čudim se temu lepimu pogledu in vsa
sim zavzeta, in zdajci se mi razodene zveli-
čani Janez Kerstnik, in mi reče: „Zvesto po-
slušaj, kaj to pomeni. Krona kaže, de je
Ona Kraljica in Gospodovavka, Mati Kralja

angelov; razgernjeni lasje, de je nar čistejši in neomadežana Devica; višnjevi plajš, de vse posvetno je nji bilo kakor mertvo. Zlata suknja pomeni, de je v božji ljubezni znotraj in zunaj gorela in žaréla. V njeno krono je njen Sin sedem lilij vdelal in med té lilije je vložil sedem kamnov. Perva lilija je ponižnost, druga strah, tretja pokoršina, četrta poterpežljivost, peta stanovitnost, šesta dobroserčnost, zakaj dobroserčnost dá vsim, kateri jo prosijo, sedma usmiljenost v vsih potrebah; zakaj v kakoršni koli potrebi se človek znajde, otet bo, ako Jo iz vsiga serca na pomoč kliče.

Med te lilije je vložil sedem kamnov. Pervi kamen pomeni njeno preimenitno pobožnost, zakaj ni je čednosti v kakim koli duhu ali telesu, ktera bi ne bila nji nar bolj popolnoma lastna. Drugi kamen je njena nar popolnši čistost, ker ta nebeška Kraljica je bila tako čista, de od njene perve stopinje na svet do poslednjiga dné njene smerti tudi ne eniga samiga madeža greha nad Njo ni bilo najti. Ona je bila v resnici čisto čista. Tretji kamen je bila njena (duhovna) lepota, ker zavoljo lepote te Matere vsi svetniki skupaj Bogá povišujejo, in vsi sveti angeli in vse svete duše so napolnjeni z veseljem zavoljo Nje lepote. Četerti neprecenljivi kamen

je modrost Device, Njegove Matere; zakaj pri njeni toliki lepoti je bila napolnjena z vso božjo modrostjo pri Bogu, in po Nji se vsa modrost dopolnjuje in spopolnjuje. Peti kamen je moč; zakaj Ona je tako močna pri Bogu, de zamore vse streti, kar je stvarjeniga in narejeniga. Šesti kamen je svetloba, ki takó sije, de razsvitluje angele, katerih oči so svitlejši od luči, in de si hudobni duhovi Njene svetlobe ne prederznejo gledati. Sedmi kamen je polnost vsiga veselja in sladkosti, ki je v Nji tako popolnoma, de ni nobeniga veselja, ktero bi se po nji ne zvikšalo, nobene dobrovoljnosti, ki bi po njenim pogledu polnosti in popolnamosti ne pridobilo; ker Ona je polna milosti in nad vse svetnike. Ona je posoda čistosti, v kateri je bil Kruh angelov in v kateri je sleherna sladkost in lepota. Te sedmere kamne je njen Sin postavil med sedmere lilije, ki so na njeni kroni. Časti in hvali Jo torej s celiga serca, ker je res vse hvale in časti vredna.

Iz tih kamnov in lilij na kroni Marije Device si izvoli, preljubi kristjan, tovaršev in tovaršic, prijatlov in prijatic, vsakterih čednost, de te varno popeljejo skoz temne loge sedanjiga življenja v vedno zelene in ljubeznjive dóle in pisane travnike prihodnjiga veselja, v častitljivo mesto Jagnjetovo,

ter ne zajdeš ne v volkov jamo, ne razbojnikam v njih roparske roké. Na tem popotvanji pa imej oči vperte v Jagnje, k katerimu tvoje serce koperní, in vedno se oziraj na svitlo zvezdo Zgodnjo Danico, Marijo prečisto Devico, brez ktere svitlobe bi gotovo zgrešil pravo pot, ki pelje k Jagnjetu in bi zašel. Sv. German namreč pravi: „Nobeden, o Ti presveta, ne bo zveličan, razun po Tebi; nobeden ne bo hudiga rešen, razun po Tebi.“

(Klečé.) Dovôli tedaj, o svitla Zvezda na morji! de si mi pričujoči Tebe izvolimo tovaršico na popotvanji k svojimu preljubimu Očetu, in de med lilijami in kamni Tvoje presvitلة krone tudi mi dosežemo krono zmage in večniga veselja.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Ker branje govori, de je bil današnje lilije in drage kamne razodel in zročil sv. Janez Kerstnik Božji služabnici sv. Brigiti; naj Vam tudi cvetlico dam, ki zadeva sv. Janeza Kerstnika; sprejmite tedaj šentjanževe ali sladke koreninice, ki jih mende vsi poznate. To zeliše s svojimi sladkimi koreninicami rase po gojzdi in temnih logih: tudi naše popotvanje v duhovnim pomenu je po mračnih gošavah in ne-

varnih samotah. Sv. Janez v pušavi se ni bogato gostoval, ni bil zagôrel od vina, ne zaduhel od žganih pijač, kakor mnogi netrézniki: živel je ob koreninicah in gojzdnih zeliših v nar lepši treznosti, torej tudi v nar svetejši čistosti, v toliki svetosti in zvestim spolnovanji svojiga poklica, de ga zmed vsih od žene rojenih ni bilo večiga mem Janeza Kerstnika. Naj Vam tedaj bodo šentjanževe korenine podoba prelepe tréznosti. Nemci imenujejo to cvetlico angelsko sladkost. (Engelsüss). Z angelsko sladkostjo pa se moramo poterdovati pogosto na tem popotvanji proti večnosti, ako hočemo v angelsko deželo priromati in ne v deželo razdjanja in večne groze. Kdo de je ta angelska sladkost, Vam je dobro znano: v tabernakeljnu jo imate — nebeško mano, Kruh angelov, veselje svetih duš, sv. Rešnjje Telo. Naj nas tedaj šentjanževe koreninice prijazno učé: de bodimo trézni v svojim življenji, čisti ter olepšani z Marijnimi lilijami in drazimi kamni, zlasti še kadar se bližamo k mizi angelske Sladkosti. De pa tega ne pozábite, torej:

1. Pritergajte si enkrat do jutri nekoliko v jedi ali pa v spanji iz ljubezni do sv. Rešnjiga Telesa.
2. Molite enkrat do jutri očenaš in češenamarijo za se in za tiste v vicah, ki so bili v življenji premalo trezni.

Petnajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

„Terdoglavni grešniki!“ kliče sv. Hieronim, „povejte mi sáj, kaj vender čutite, ko slišite govoriti od ognja, od ledú, od žepla, od smradú, od káč, od krót, od škorpjanov, od muk, od pek-ljenj, od natézanj, od smertnih britkost, od hudičev, od večniga ognja?“ — Morebiti se vam takrat v misel vmu-zuje kazališe ali teater, plés v zanikar-nih stépih in zbiralih, po zapeljivih pivnicah? Ali kako ti bo tista nova na-lišpana obleka stala; kako boš šel na shod Božje veže oskrunovat? Ali ti v misel hodijo tiste bukve in spisi, polni dušne kuge, ki jih brezvestni ljudje pi-šejo, prodajajo, posojujejo, razširjajo? Ali te morebiti takrat vabijo spotikljive pesmi, ki jih nečiste serca izmišljajo, jim zapeljive napeve ali viže delajo, jih v natis dajó in razširjajo? Ali v tih mislih na večno terpljenje morebiti nor-

čuješ s svetimi resnicami od večnosti, od pekla, ali de te duhovni strašijo in nauke presilujejo?

Ti mehkužnik! ko bi tebi bilo skoz celo večnost le na rožicah pri miru brez vsiga gibljeja sedeti: ali moreš le to samo misel prenesti? Če ti pa že to ni po volji, kaj rečeš, kadar se spomniš neoveržljivih verskih resnic: od červa, ki zmiraj grize; od ognja, ki nikoli ne ugasne, ki je naš oginj le pepél, ako se z unim primeri? Kdo se bolj bojí terpljenja, kot zmehkuženi grešnik? In kdo nam bo razlagal, kako je vender to mogoče, de taki mehki človek se pa tako malo zméni za terpljenje, ki ga tamkej čaka! Že britkost na duši mu je tolikanj zoperna, de od pekla že nauka še slišati ne mara, zato de bi v svojim lenim pokoji ne bil moten. O strašna slepota!! Taki boječnik pa ne pomisli, de se utegne še nocoj zanj začeti terpljenje, ki ne bo ne jutri, ne pojutrišnjim in nikoli konca imelo! — Pa morebiti tega ne veruješ?

Ali boš rajši čakal, de se v svojo večno nesrečo prepričaš? Boš mar rajši takrat še le začel verovati, ko ti vera ne bo več pomagati mogla? — V večno veselje v nebesih pa rad veruješ, kaj ne? ker se tvojim počutkam prileže. Če pa eno verjameš, kar je Bog naznanil, kje ti je mogoče nad drugim dvomiti, kar je ravno tisti neskončno resnični Bog razodel? K temu pomisli, de je vera v vse verske resnice tako potrebna, de človek brez nje ne more zveličan biti. Takrat tedaj, ko bodo dobri sprejeti v večno veselje; bodo hudobni izdani v večno terpljenje. To je učil On, ki ne more ne goljufati ne goljufan biti; in kar je učil, je z neštevilnimi čudeži poterdil, s svojo smertjo zapečatil, s svojim vstajenjem neoveržljivo storil.

Prosimo Te, o milostljivi Jezus! zavoljo Tvoje predrage, za nas prelite kervi, zaverni nas na pravo pot svetiga življenja in resnične pokore, de Te večna pravica ne bo primorala, nas enkrat obsoditi v večno zaverženje, temuč nas sprejeti v večno veselje.

Lilija

iz veta Marijnih otrok.

Sv. Angela Meriči.

Nekteri otroci so že s prvih let kakor suha goba, brez blaziga veselja, brez čutila za drugo, razun za pogolt kaciga boljšiga zalogljeja, za krič in divje igrače: žmì ga taciga otroka kakor hočeš, ne boš lahko kej boljšiga v njem obudil. Gorjé staršem pri tacihi otrocihi, kterih oterpnost pa le predostikrat v njih lastnim življenji svojo korenino ima!

Toliko bolj veselo pa je, kjer se že v prvi mladosti pokažejo žlahtne klice svetiga življenja, kakor pri sv. Angeli, ki je imela že v svoji otročnosti preserčno ljubezen do Jezusa in Marije. Pod vodbo svojih staršev, v Desenzani na Laškim, je vsaki dan s štirimi brati in sestrami vred molila svoje zjutranje in večerne molitve, pri kterih Blažene Matere Božje nikoli niso pozabili. Ko so bili njeni bratje pri igračah, je šla Angela s svojo stareji sestro v svojo staničico, in ste pred malim altarčkam molile in pele. Tudi ponoči je ta dobra otroka gorečnost gnala, vstajati in moliti. Večkrat ste prespale na deskah ali na stolihi.

Nedolžna deklica se je silno bala, da bi v Božjim kraljestvu kake škode ne naredila, ter koga od Boga ne odvernila ali mu bila kakor si bodi v spotikljej. Torej se beró od nje marsiktere čudne zatajevanja. Imela je prav lepe lasé in prijetno obličje; in ko ji neka tovaršica norčevaje reče, da se ji zavolj tega snubivcov ne bo manjkalo, se je hudo prestrašila; bila je sklenila, razun Jezusu Kristusu, nikoli nikomur svojiga serca ne dati. Odmenila je torej, razdjati lepoto svojih lás in obraza, da bi ne bila nikomur v spotikljej. Vzame sáj, jih na vodi zavré in s tem svoje lasé maže, da so bili sčasama ob vso lepoto. Ravno tako so ji od posta in čuvanja lica venele. Toliko lepši pa je njena nedolžna duša prihajala. Kaj praviš pa ti od tega, ki si veliko prizadevaš se lišpati in drugim s svojo zapeljivo podobo mrežo nastavljati. Ali ti bo ljubo, če bo kdo zavolj tebe pogubljen?

V štirinajstim letu ji je Bog vzel očeta in potem ljubo sestrico. Velika žalost jo je zavoljo tega obdajala, ona pa se je s toliko večjim zaupanjem Bogu zročila in pa Nji, ki se po pravici imenuje Tolážnica žalostnih. Kako priserčno ljubezen je imela do svojih domačih, še veliko večji pa skerb za njih zveličanje, tudi tole kaže. Neki dan nese

jed dninarju na polji in po poti gredé preserčno moli in premišlja. Pride ji v misel: kakó koli se njeni sestri na unim svetu godí, in tako mило se ji stori, de kar sredi polja pod milim nebam poklekne in z nar večí gorečnostjo k Bogu moli, de naj njeni sestri saj vender dodeli večni mir v nebesih. Po taki molitvi je bila prečudno poterjena in potolažena, branje celo pravi, de je bila v prikazni zagotovljena, de je njena sestra med čistimi devicami z Marijo, njih kraljico, skupaj v sv. raju. — Ko bi naši otroci saj včasí tako delali, kakor Angela, ter molili ko nosijo očetam kosilo na kolodvor, na polje ali kamor si bodi, ali ko hodijo na delo, v fabrike in drugam: bi tudi med njimi bilo več Angel in Angelov, in koliko dušniga tolažila in poterjenja v dobrim bi si zamogli pridobiti!

Angela se potem za vse posvetno nič več menila ni, njene oči so se po vikših dobrotah obračale in šla je z neprestrašeno serčnostjo po poti popolnamosti dan za dnevam, od čednosti do čednosti. Še le bolj je bila v tem sklepu poterjena, ko je v šestnajstim letu zgubila svojo ljubo mater in nekaj let pozneje svojiga nar mlajšiga brata. Po tem britkim udarcu je sklenila, zgolj in edino roki Božje previdnosti se zročiti.

S takimi svetimi vajami, duhovnim živ-

ljenjem, mnogoterimi in hudimi poskušnjami in obilnimi milostmi jo je bil Bog pripravil in zmožno storil za to, za kar jo je bil odmenil. 25. kimovca 1535 je z dvanajsterimi tovaršicami pričela nov red ali samostansko življenje. Ta red so namreč nune sv. Uršule ali Uršulinarice, ker bila ga je v brambo sv. Uršule in njenih svetih tovaršic zročila. Papež Pavel III. je poterdil ta duhovni red, kateri za odrejo ženske mladosti toliko nezmerno dobriga stori, kjer koli je ustanovljen. Koliko pa se stori vsaki dan bogoljubne molitve, koliko revežem se pomaga! Sploh ima marsikdo vse preslabe zapopadke, koliko dobriga katoliški samostani ali klostri storé. Kolikor ima kako mesto ali kraj pobožnih redov ali kloštrov, toliko zlatih rudnikov ima, iz katerih se neprenehama koplje zlata ruda vsim prebivavcam za večno življenje. Kdor ljudém kloštre podira, mnihe in nune ali sploh duhovne preganja, taki vam hujši dela, kakor kdor vasí in mesta požiga; on je zakleti sovražnik človeškiga rodú. — Angela je móгла pod pokoršino biti prva prednica svojiga noviga reda, desiravno se je tega branila. Tode ko je bila svoj tek dopolnila, tako dobrotin red ustanovila, jo je Bog tudi kmalo na plačilo poklical. V prvim mescu l. 1540 je s presladkim ime-

nam „Jezus“ v ustih po bogoljubno prejeti sv. Popotnici svoj zemeljski ték sklenila. — Ta svetnica je bila zlasti lep zgled, kako se neprenehama móli. Podnevi in ponoči, domá in zunaj, v cerkvi, na polji in pri delu je molila. Kako priserčno je častila in ljubila našo preljubo Mater Marijo Devico, kaže tudi to, da je vsaki dan Njene ure ali dnevnice opravljala. Posebno hvaležin mora ti svetnici biti še zlasti ženski spol, ker s pomočjo zveličavniga reda sv. Angele se tavžente in tavžente duš za Boga in njih lastno večno lepoto nedolžnih ohrani, ali tudi zanemarjenih pridobi — na prošnje sv. Uršule in njenih 11 tavžent tovaršic, in sv. Angele pod obrambo presvete Božje porodnice, Marije Device.

(*Klečé.*) O Marija! Ti si vsih devic Kraljica. Ti si vsim dala in daješ njih neumerjočiga Ženina. (Po sv. Ildefonsu.) Prosi tudi za našo mladost, da se obvaruje vsiga hudiga in nar hujšiga!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Oburnite danes oči na cvetlico zlatico, vzemite jo v premišljevanje sáj do jutri. Zlatice cvetó zlatorumeno, od sušca do majnika; kadar so pa odcvetle, se hitro posušé. Cvetice

zlatice so tvoje mlade leta, pa le takrat, ako jih z razuzdanim življenjem v cvetice blatice ne spremeniš. Rumeno zlato mladih let le prehitro mine; iši si torej „zakladov, katerih molj ne vje in rija ne vzame,“ k čemur te Jezus opominja. Ako tako delaš, bodo tvoje zlatice še na tvojim grobu cvetle, in dolgo dolgo po smerti zlate žarke tvojih lepih zgledov med ljudmi razširjale. De si pa ta tehtni nauk res in bolj posebno k sercu vzamete, Vam dam to-le imenitno nalogo:

1. Prevdarite nocoj in jutri svoje dosedanje življenje: s kakošnjimi žarki svojiga življenja ste Vi bližnjimu svetili; ali ste sploh več dobriga, ali hudiga zgleda svetu dali? Storite sklep, kakošne zlatice bodo Vaši prihodnji zgledi.
2. Opravite kratko molitvico, ali pa majhno milošnjo za tiste spokornike, ki bi bili radi svoje hude zgleda popravljali, pa so premalo časa imeli.

Šestnajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Ali imate v spominu, preljubi, de zdaj premišljujemo tisto peresce s cvetlice večnosti, ki mu je ime večno terpljenje pogubljenih? — Ti, o nespremišljeni človek! ki greš z urnimi sto-

pinjami proti peklu, kaj se tebi zdí, kako boš mogel v tem breznu brezkončniga terpljenja obstati! — Ako ti morivec nož na persi nastavi, kaj ne? takrat ne misliš nič družiga, kakor le samo, de bi mu berž berž se umaknil ali nož spodnesel. Taki nož si si pa ti sam nastavil, ko si se smertnimu grehu vdal. Ta nož je nož večne smerti; ti si pa morebiti tako slep, tako nespametin, de ga pri nar bolj zveličavnim opominovanji nočeš s tem spodnesti, de bi greh zapustil in se z dobro spovedjo očistil! Věš ti nespametnež! ko bi peklenško terpljenje samo kake dvě, tri ure, ali saj ne več kot pol dné terpelo, kmal bi ti rekel: Le pojdi poskusit, de se boš drujikrat vedil varovati! Tako pa ti moram na vso moč klicati: Oh, nikar, nikar ne skušaj; zakaj od ondod te ne bo več nazaj!

Postavimo to le: Ko bi Bog pogubljenim rekel: „Zemljo bom s peskam napolnil, de ga bo en sam kup tje gori do nébesa. Vsakih milijonkrat milijonov

stoletij bom poslal angela in bo eno samo zernce tega kupa odnesel.“ Ko bi rekel tedaj Bog: „Kadar bo angel poslednji drobec tega kupa odnesel, takrat bo vašiga terpljenja konec.“ O kako vesele bi bile pogubljene duše take sodbe! Kako srečne bi se štele, ker enkrat bi njih terpljenja vender le konec bilo.

Tode, o moja duša! ko bodo pretekle nepreštete in neštevilne leta, ki smo jih ravno imenovali, ne boš ne na koncu, ne v sredi večnosti! — Poslušaj, nespametni grešnik, kaj pravi pobožni Jakop Alvarez: „Nesrečni grešnik! tavžent let dolgo boš kaznovan; po pretečenim tem času boš tavžent milijonov let terpéžen; in kakor ko bi se kazin še ne bila pričela, boš mógel iz noviga neskončne čase terpeti.“

O večni Bog! ta misel nam je strašna; dodeli nam pomoč, tako živeti in pokoro delati, de se nam ne bo večniga terpljenja bati, temveč neskončniga veselja upati, ker ta misel je prijetna na-

šimu umu, ljubeznjiva našimu sercu. O Marija! pribežališe grešnikov, prosi za nas!

Lilija

iz verta Marijnih otrok.

Sv. Janez Zlatoust.

Duša tega svetnika je bila enaka ljubeznjivumu vertu, v katerim so rastle cvetlice neštevilnih čednost v veliki obilnosti. V tem vertu je vera zmiraj več sadú rodila. Ljubezen do Bogá, naj vikši Dobrote, je bila v njem dosegla silno velikost in cvetla je tako prezalo, kakor je le mogoče. Ta ljubezen Božja, ki je gorela v njegovim sercu, je tudi storila, de je za Jezusa, našiga Božjiga Zveličarja, vse storil, vse terpel. Jezus je bil cil in konec njegovih misel, besed in dél. Z molitvijo, premišljevanjem in zatajevanjem v šestletni samoti si je bil pridobil zaklad nar lepših učenost. Iz tega zaklada je zajémal, kakor iz studenca, neprenehama nebeško zlato svetih nauk, de je ž njimi svojiga bližnjiga poterdoval, tolažil, poživljaj v svojih pridigah. Zavolj nebeških, preljubeznjivih nauk, ki so se cedili iz njegovih ust, so ga imeno-

vali Krizostoma, to je, Zlatousta. Pavganite, od kod so tolikanj lepe lastnosti tega svetnika svoj začetek imele? Kolikor je bilo pri tem človeškiga djanja, je blezo njegovi bogoljubni materi bilo zahvaliti, ki je mlado serce svojiga sina z naj gorečniši ljubeznijo do Jezusa Kristusa in Njegove prečastitljive Matere vžigala. Pobožni Surij pripoveduje, kako se je tudi nebeška Mati Marija že v njegovih fantinskih letih zanj pečala in mu tisto prijetno zgovornost pridobila, ki ga je ko pridigarja tolikanj slovečiga delala. Z zgovornostjo, ki je vse premagala, se je poganjal za čast Jezusa Kristusa in Njegove veličastne Matere zoper krivoverce. Njegove usta so bile zgolj in sama hvala, kadar je govoril od presv. Marije, Materé in Device. V pridigi, ki jo je imel nekdam v Svečnico, govori in pravi: „Mora se preblážena Devica kakor véliki čudež svetá spoznati in častiti; zakaj med vsimi stvarjenimi rečmi je ni stvari najti, ktera bi se zamogla ž Njo primerjati, Ona sama premaga nebo in zemljo!“ V drugi pridigi božični dan pravi: „Marija ima za Bogam pred vsimi stvarmi prednost v imenitnosti in popolnamosti.“ Imenuje Jo živo stanovališe angelskiga Kralja, živi in z umam obdarovani paradiž, Božji tempelj in vredno prebivališe Božje.

Zapovedal je, de naj diakon pri darovanji v sv. maši kliče: „Obhajajmo spomin presvete, neomadežane, čez vse češene častitljive Gospé, Matere Božje in vselej Device Marije, in vsih svetnikov!“ To navado, ki kaže posebno češenje do Marije Device, pravoverni na Jutrovim še dandanašnji imajo. Ravno tako tudi po povzdigovanji mašnik poje: „Darujemo Ti, o Bog! ta pametni dar v čast apostelnov, evangelistov, marternikov ... za nje, ki v Kristusu počivajo ... in zlasti v čast presvete, neomadežane, čez vse hvaljene, častitljive Kraljice in Matere Božje in vselej Device Marije!“ In družba ali kor potem odpoje: „Zarés, vredno je, Tebe hvaliti, Božja Mati, vselej blagrovatveno in skoz in skoz neomadežano, in Mater našiga Bogá, častitljivi od kerubinov, brez primere lepši mem serafinov, ki si neoskrunjena rodila Boga-človeka, kakor pravo Božjo Porodnico Te povišujemo.“

Tako so hvalile, blagrovale in poviševale zlate usta sv. Janeza preblaženo Devico; kako pač serčno Jo je njegovo serce ljubilo! Zanesljivo mu je bila pa tudi ljubeznjiva tolažnica v stiskah, katerih je imel zavolj Jezusoviga Imena obilno terpeti. Sv. Janez je bil namreč patriarh v Carjim gradu ali Konstantinopeljnu in je z veliko serčnostjo čed-

nost razširjal in grehe zatiral. Ravno s tem si je pa bil tudi hudih sovražnikov nakopal. Med njimi je bila zlasti tudi cesarica Evdoksija, napuhnjena ženska, ki je iz lakomnosti vdove in sirote zatirala in nobene pravice ni spoštovala; nezmerno denarja pa je zapravljala z nečimernim lišpam, ki je bil ob tistem času v navadi. Pač je nesrečni lišp nesprevidnim ženskim dostikrat začetek nar grozovitniših pregréh. Sv. patriarh je pogosto pa zastonj cesarico svaril v spoštljivih listih. Ko je neki dan zoper nališpanost pridigal, so cesarico šuntali, de je na njo méril. To je prevzetnico tako razkačilo, de ni jenjala mehkgiga cesarja nadlegati, dokler ni sv. Janeza njegove časti odstavil in v pregnanje obsodil. Ljudstvo, to slišati, vpije, se joka, žaluje, se na velike trume zbira, de bi svojiga preljubiga pastirja branilo; po njegovim odpeljanji pa cesarja naganja z veliko silo, de naj jim vikšiga pastirja nazaj pokliče. Drugo noč k temu vstane tolik strašin potres, de se dél cesarjeviga stanovanja podère. Prestrašena v taki grozi Evdoksija k cesarju teče in ga prosi, de naj svetiga patriarha iz pregnanja nazaj pokliče. Cesar, sam prestrašen, privoli, in cesarica še tisto noč v spoštljivim pismu vikšiga pastirja nazaj povabi. Ne dá se popisati veselje, s katerim je

ljudstvo svojiga očeta sprejemalo, ko se je bil v mesto vrnil.

Tode zaterjeni grešnik, ki ga le sam strah gospodari in ne ljubezen, se silo težko resnično spreoberne, in napuhnež vse pred popusti kot svojo prevzetnost. Nališpana Evdoksija se kmal spet dá razdražiti zoper serčniga škofa. Deleč v mesto Kukus v Armenijo ga v pregnanstvo ženejo. Pa tudi tamkej je sv. Janez silo goreče delal za kraljestvo Božje, celo duhovne je razpošiljal sv. vero med neverniki oznanovat. Razdraženost sovražnikov pa še ni nasitena; na nar zadnje pokrajine cesarstva ga hočejo med divje ljudstvo zagnati, de bi tamkej konec storil. Tri mesce dolgo so tirali vojaki uboziga starčka med grozno divjačnostjo in neusmiljenjem na odločeni kraj; in — res jim je poslednjič omagal in umerl. — 13. kim. 407 se mu vsimu zdelanimu ponoči razodene sv. marternik Bazilisk, pri kteriga cerkvi je prenočeval, in mu reče: „Nič ne maraj, moj brat Janez, jutri bova skupaj.“ Hoče se, silno razveseljen zavolj tega razodenja, na smert pripravljati, in prosi vojake, de naj ga do petih zjutraj dalje ne silijo. Ali zastonj! Neusmiljeni ga na vse zgoodej dalje primorajo in ga še dve uri naprej ženejo. Tode delj niso mogli z napol mertvim starčkam; nazaj ga vlečejo

v cerkev sv. Baziliska. Komej dojdejo, že sv. škof čuti bližnjo smert. V belo obleko se obleče, kakor bi šel na svatovšino, prejme sv. zakramente, se zaznamnja s sv. križem in med svojim navadnim pregovorom: „Hvala Bogú za vse; Amen!“ dušo izdihne. K njegovimu pokopu se je zbrala velika množica devic, mnihov in družih pobožnih ljudi, kakor bi se bili dogovorili, in pokopali so ga slovesno v cerkvi sv. Baziliska. Čez 31 let so bile njegove svete košice v Konštantinopelj prenesene, zdaj pa so v cerkvi sv. Petra v Rimu.

(Klečé.) O Bog! daj tudi nam vse britkosti, obrekovanja in preganjanja srečno premagati in enkrat na prošnjo Marije Device in njeniga častivca, sv. Janeza Zlatousta, zveličano umreti.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Danes si vzemite v spomin cvetlico, ki se ji pravi tropotec, in jo mende precej spoznate, ker se skorej povsod dobí. Njeno perje hladi rane, kadar se kdo udari. Taki tropotec naj Vam bo misel na smert pri mnogih udarcih in ranah sedanjiga življenja. Morate pa tudi tropotca iskati in devati na rane

in udarce, ki ste jih svojimu bližnjimu prizadeli, de bo spomin na smert Vam hladil Vaše lastne rane in udarce. Torej:

1. Premislite nocoj, če ste že popravili vse, kar ste bližnjimu žaliga storili.
2. Molite pred podobo Jezusovo ali pa Marijno trikrat česenamarijo za srečno zadnjo uro in milostno sodbo.

Sedemnajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Pojdi z menoj, o človek, v duhu visoko gori nad zemljo, ali če hočeš, tudi v nebesa; od ondod hočeva doli gledati, kaj ljudje na zemlji počnejo, kako se za sv. raj pripravljajo. Vse na zemlji mergolí, vse hodi sem ter tje, vse dela, se trudi in vpira. Tam vidiva nekoga, ki ves spehan dirjá za meglíco prazne častí ali pohvale; drugi ves svet preverne, de bi si pridobil več blaga v shrambo, denarja v skrinjo, denarniga papirja v predale in pismovnice; tukaj drugi sedí in pije, pa še le pije in ves otrapán ne vé več, kaj de govori; spet drugi se valjajo po blatu nar ostudniših

poželenj od leta do leta; iz nekih hiš se sliši jok in zdihovanje, iz družih kletvinja in prepir, de bi se hitro oginj vtrinjal. Pri molitvah je malo zbranih, v cerkvah veliko razuzdanih, otrók malo pokornih in pobožnih, po pisarnicah malo vérnih, po učilnicah malo naukov iz ljubezni do Bogá, po rokodelnicah malo čistih sere, po hišah malo sveto-
sti, pri delu in v drušinah premalo sramožljivosti, po tergih in prodajavnicah veliko goljufije, v nočéh veliko tatvine, po samotah dosti roparstva, po sodnicah marsikaj podkupovavstva in krivice, pri bogatih neusmiljenje, pri posojevavcih odertija, rubežen, pri zadolženih nezvestoba in prekanljivost, pri ubožnih nezadovoljnost, godernjanje, nevošljivost, — pri bolnih nepoterpežljivost in slepo obetanje poboljšanja, pri ozdravljenih povračevanje v greh, pri spovednicah dosti laží in hinavšine, pri obhajilih veliko božjih ropov. Le malo število jih je, kateri pravih zakladov z resničnim sercam išejo. Nar večí del

jih gre po široki poti, ki v pekel pelje, ali pa je na njo obrnjenih. In v sredi taci-
ga šuma, posvetniga gnanja in djanja
jih neprenehama pobira smertni angelj;
vsaki ga čuti, de je blizo, vender se
le v zemljo obrača in se je derží z ne-
kako silo, de ga ni odtergati. — Táko
je njih zunanje življenje. Ako se pogleda
pa v serca in duše naglo memo gredo-
čih prebivavcov na ti zemeljski krog-
lini, je pušava in razdjanje še le straš-
nejši, ker veliko je zunaj svitliga kakor
zlato, znotraj temniga kakor noč; zunaj
čistiga kakor sneg in lilije, znotraj kuž-
niga in umazaniga kakor gnoj; zunaj
pošteniga kakor poštenost sama, znotraj
krivičniga kakor gola krivica. Torej
vam povém, de se zmiraj manj čudim
nad besedami večne Resnice: „Veliko
je poklicanih, malo izvoljenih.“

Prevdarite te resnice, preljubi! prej-
den se v razuzdanost podaste, — in če
jih bote premišljevali, — se v razuzda-
nost podali ne bode. Kaj si vender
s tem pridobiš, ako svojim počutkam,

svojimu hudimu nagnjenju strežeš, s tem pa si zapraviš svoj pokoj, svoj veseli obraz, svoje nedolžno serce, svoje zveličanje! Kdaj je še grešnik bil srečin, kdaj je še zapeljani človek od zapeljivcov samih čislan, kdaj oskrunjenka od skrunivcov hvaljena bila? Če pa hudobni človek tebe grešniga ne more ljubiti, koliko manj dobri kristjan, in kolikanj manj še le Bog — neskončna svetost sama? Nikar se torej ne čudi, ako te sv. Duh uči, de nečistniki, prešestniki, tatovi, lakomniki id. nimajo deleža v kraljestvu Božjim, de jih torej unimu nasprotno kraljestvo čaka, namreč, kraljestvo pogubljenja.

Skerbí nas, o pravični Sodnik! de morebiti tudi zmed nas marsikteri niso med malim številam izvoljenih. Delaj, o Gospod! z nami po svoji milosti in ne po našim zasluženji, in reši nas večne smerti. Marija, nikar nas ne zapusti!

Lilija

iz verta Marijnih otrok.

Zveličani cesar Karol Véliki.

Karol, sin kralja francoskiga Pipina, je bil božični dan (800), desiravno ni préd ne vedil ne prosil, od papeža Leona III. v cerkvi sv. Petra v Rimu za rimskiga cesarja slovesno kronan. Bil je serčin in močin vladar; tode zlata cesarska krona in junaške djanja niso bile tisto, kar ga je pred Bogam velikiga delalo, temuč njegova zmérnost, njegova ponižnost, njegov spokorni duh, njegova gorečnost za razširjanje in ohranjenje sv. vere, njegova čista in nesamopridna ljubezen in vdanost do sv. katoliške Cerkve, do njeniga poglavarja in apostoljskiga sedeža. Bil je v resnici eden zmed nar blagših vladarjev, ki so kdej kak prestol zasedali, in pravi zgled popolnoma cesarja, zvest sin sv. Cerkve. Papeževih dežel, ki so mu jih sovražniki že takrat hotli ugrabiti, kakor dandanašnji, zakaj roparji so zmiraj na svetu, — tih dežel cesar Karol ni le ohranil sveti Cerkvi, ampak jih je še zmnožil. Njegov namen, cilj in konec je bil: narode, ki mu jih je bila Božja previdnost zročila, v resnici obdelati in olikati ter jih srečne storiti. Imel je pa

jasno spoznanje, kteriga toliko deržavnikov pogreša, de prave olike brez keršanstva ni. Torej si je veliko prizadjal, tudi čez meje svojiga cesarstva sv. vero razširjati; je napravljaj nove škofije, samostane in neštivilne šole in učilnice, ter je v vsih rečéh delal v edinosti s katoliškimi škofi in pred vsim z rimskim papežem. Tudi dandanašnji je šol in učiliš zmiraj več, vender pa vere zmiraj manj, in skorej veči del — če je kdo več študiral, manj vere ima, ker je po šolah — kakor povsod — premalo cerkveniga duha, in ravno sedanji čas hoče še tega, kolikor ga je, iz šol pregnati, ter šolo popolnoma od cerkve odločiti. Karol Véliki pa ne takó; on je šole in vse umetnosti s Cerkvijo v edinosti ohranil, zato ga pa tudi dandanašnji slabovérniki čertijo in ne govore lepo od njega, kakor tudi od katoliške Cerkve ne.

Kje pa je bil kdej dober katoličan, de bi Marije ne bil priserčno častil? Tudi cesar Karol Véliki te dolžnosti ni zamudil; posebno ljubezen in češenje je imel do Nje in zidal je Materi Gospodovi v čast več cerkev. Nar lepši spominek tega priserčniga češenja si je postavil v mestu Ahenu, kjer se je rad mudil, svoje poslednje leta skorej zmiraj prebival, in hotel tudi ondi pokopan biti. Ta spominek je stoljna cerkev Marije Device v Ahnu

za ktero je dal od deleč voziti veliko marmornih in porfirnih stebrov visoke cene, vrata in obdurja iz brona liti, streho s svincam kriti, svete posode iz predrazih kovin narediti, in prelepe cerkvene obleke napraviti. Bila je prezala cerkev, kakoršne večerna zemlja poprej ni vidila. Leona III. papeža je prosil, de so mu sami prišli iz Rima to novo cerkev v čast Božje Matere posvetit. To se je bilo zgodilo ss. treh Kraljev dan leta 804 vpričo veliko kraljev in gospostev.

Kakošen razloček je med takrat in med tem, kar se godí dandanašnji! Zdaj samí katoliški vladarji vlečejo zoper papeža in pravico, pa zoper tistiga, ki s sv. Očetam derži. Dva katoliška vladarja sta se sklenila in sta tretjemu katoliškemu, to je, našimu cesarju, eno nar lepših dežel vzela. Potem je sardinski katoliški kralj stegnil svoje roke po nekterih manjših katoliških knežijah na Laškim in celo po posestvu samiga sv. Petra, ki je lastina vsih katoliških kristjanov. Zavoljo tega ropa je tudi cerkvenimu izobčenju ali preklicanju zapadel. Nasledek tega bo zánj gotovo žalostin, kakor je bil n. pr. pri Napoleonu I., potem ko je bil iz cerkvene družbe pah-njen. Zdaj je zraven našiga cesarja še Španjolsko katoliško kraljestvo, ki derži odkritoserčno s sv. Očetam. V takim sovražnim djanji samih

katoliških moči zoper katoliške kralje in cesarje in zoper samiga sv. Očeta in njih pravice je prav hudo znamenje. Bati in po pravici bati se je, de se pripravlja velik odpad in bi bili zapeljani tudi izvoljeni, ako bi bilo mogoče. Zakaj oginj se je vnel v naročji samim. Tode Bog svoje Cerkve ni še nikoli zapustil in je ne bo. Škofje sploh po vsim svetu, Kristusovimu namestniku ter sv. Cerkvi so zvesti, duhovni tudi še celo po spuntanih deželah večidel; ljudstva se sem ter tje po nekoliko zunanji sili vklanjajo, po znotranje pa so Cerkvi in njenim služabnikom vdane; pa tudi očitno kažejo, de še zmiraj pravico ljubijo. Ne na Laškim djanja sardinskiga kralja, ne na Francoskim obnašanja francoskiga cesarja verni ne terdijo. Godí se v marsikterih rečéh, kakor je bilo pod rimskimi cesarji z vernimi. Zraven tega je nejevera po vsih krajih med tako imenovanimi olikanimi silo mogočna. Tako imenovani časniki, dnevniki in posvetni listi večidel vlečejo s sovražniki sv. Cerkve, le malo malo jih je, de bi jih mogel verni katoličan brez dušne škode brati. Veri in deržavi sovražne skrivne družbe so skorej povsod razprežene, ktere priprostim ljudem glave mešajo; in njih lažnjivi nauki se razširjajo kakor blisk iz kerčem ali pivnic med ljudstvo in po deželi.

Iz tega vidite silne zmote sedanjiga časa; de vam je treba torej veliko in serčno moliti in se resnice deržati, se deržati naukov svojih duhovnih pastirjev in ostati vdanim glavi sv. matere katoliške Cerkve, rimskimu papežu. Zakaj dokler duhovni deržé z glavo sv. matere Cerkve, dotle se za vero ni bati. Kdor bo pa do konca stanovitin ostal, on bo zveličan. Zdaj se pa vernímo za trenutek še k našimu Vélikimu Karolnu in njegovi cerkvi Marije Device v Ahenu.

V ti cerkvi je cesar Karol molil noč in dan, ker on ni poznal večiga veselja, razun z Bogam in Njegovo Materjo opraviti imeti. To cerkev je obogatoval z nar imenitnišimi darili, ki jih je prejemal, namreč, s predragimi svetinjami od Našiga Gospoda Jezusa Kristusa, Njegove častitljive Matere in svetnikov. Nar imenitniši tih svetinj so: Dva kosa sv. križa Jezusoviga, kos gobe, s katero so Zveličarju na križu piti ponudili; kos vezí, s kterimi je bil Jezus zvezan; in kos eniga žeblov, s kterimi so ga bili na križ pribili; kosovi od ternjeve krone Kristusove, tersta in napisa na križu; potni pert Kristusov, platno za obledje in plenice, v kterih je ob svojim rojstvu v jasliah ležal. — Tudi več svetinj od Marije Device je bil pridobil véliki cesar in jih je v ti stoljni cerkvi shranil, od kterih bo pa kej več v prihodnjih Šmarnicah.

(*Klečé.*) Tudi mi, o Bog! želimo zveličavno moč in gorečnost, de bi zamogli zglede vélikih mož posnemati, vselej Tvoji zvesti služabniki, verni častivci Tvoje Matere Marije in pokorni otroci sv. Cerkve biti. Dodeli nam na prošnjo preblazene Marije Device in vsih svetnikov k temu svojo obilno milost!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Po planinah in gorah rase strupena cvetlica, ki ji pravimo lesjak. Na to zeliše danes svoje misli obrnite. V zdravilstvu ga z imenam akonit vse skozi poznajo in je posebno dober pomoček v veliko boleznih, zlasti tudi zoper vnetja in prisade. Ta lesjak naj Vam pomeni: misel na pekel, ki je nar boljši zdravilo zoper vnetja hudih nagnjenj. Kadar koli se tedaj hude nagnjenja glasé, daj jim poduhati lesjaka ali akonita, to je, spomni se na pekel, in kmal bo bolje. — Akonit je tudi dober zoper nektore dušne bolezni, postavim, zoper velik nepokoj, kakor zdravniki pravijo. Enak nepokoj pa izhaja dostikrat iz hude vesti zavolj grehov; v tacih primerljnejih ti zamore le duhovni akonit pomagati, namreč: misel na pekel, ktera te bo k pokori prignala. Znano pa je, de po-

kora dá tako sladek in hladen pokoj, kakoršniga svet nikoli ne more dati. Naj Vam danes dam to-le posebno nalogo v zveličanje vaših duš:

1. Kdor upa, de je v gnadi Božji, naj moli trikrat očenaš in češenamarijo za tiste, ki niso velikonočne spovedi opravili, ali pa so jo nevredno opravili.
2. Kdor se pa čuti, de je v smertnim grehu, naj pridno vést izpraša in naj gotovo ta teden in če je mogoče, še nocoj k spovedi gre.

Osemnajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Pomisli to-le, verni kristjan! Ako bi Bog pripustil, de bi prišel pogubljeni Iškarjot iz žalostniga kraljestva večne teme še enkrat na dan in se ti pred očmi prikazal v tistem stanu, kakor je zdaj njegova duša, ali kakor bo s telesam vred po sodnjim dnevu, obdan od hudobnih duhov, vklenjen in zvezan, z bledim obrazom, s červivim in snedenim životom, z neprenesljivim smradom, umazan, gerd, nagnjusin, zunaj in znotraj ves razbeljen, terpeč, cvilijoč in kričijoč: kakošna groza bi

tvojo dušo pretresala, kak strah bi te sprelétoval, kake sklepe za boljši življenje bi delal! Ako ti ga tudi Bog ne pošlje, si ga pa sam pred oči postavi ter ga vprašaj: O Judež! povej mi, kakošne muke, kake britkosti in bolečine moraš ti terpeti? Koliko let si že v tem strašnim kraljestvu zaverženih? Koliko stoletij boš še mogel z drugimi zaverženimi v tem ognji prebiti?

Odgovoril ti bo: Naše terpljenje je grozovitno, je neprenehljivo, nikoli ne bo jenjalo, je večno. Nar manjši naših bolečin preseže vse terpljenje, ki ga Božja pravica vam naklone ali človeška krivica napravlja. Kolikor neštevilno, hudo, neprenašljivo je to terpljenje, bi nam bilo prenašljivo, ako bi imelo le nekoliko prilajška, ali pokoja, ali ko bi nam bilo upati, de ga bo enkrat konec. Ti, ki me vprašaš, bo rekel Iškarjot, zložno živiš: mi smo v ognji; — ti se smejaš: mi smo v ognji; — ti ješ in piješ: mi smo v ognji; — ti se kratkočasiš: mi smo v ognji; — ti kup-

čuješ in terguješ: mi smo v ognji; — ti grehe delaš in se razuzdano veseliš: mi smo v ognji! In ti ne pomisliš, da se ti bo po tvojim pregrešnim življenji kmalo ravno tako godilo! O! mi smo nesrečni, ker večna pravica nikoli ne more pripustiti, da bi kdej tudi le minuto tih neizrečenih bolečin bili rešeni! — Naše bolečine so večne.

O keršanski poslušavec! pri usmiljenji Jezusovim, ki je zate umerl, te večne nesreče odrešiti, pri ljubezni, ki jo imaš do samiga sebe, ti rečem: misli na to, kar te na poslednje čaka, in vprašaj svoje telo in vse svoje počutke in moči: „Kdo zmed vas zamore prebivati pri žarečim ognji? Kdo zmed vas hoče stanovati pri večni žerjavici?“ (Iz. 33, 14.)

Poslednje stoletje je neki mož posebne čednosti spreobernal nečimerno, meseno ženo s tem, da ji je pogosto ponavljal besedi: Pekel! zmiraj! pekel! zmiraj!

O človeški otroci! pekel! zmiraj!

nebesa! zmiraj! zapišite si v serce te besede. „Kdor se pri tacih strelah ne zbudi, on ne spi, je mertev,“ pravi sv. Avguštin.

Pred Tvojim obličjem, o usmiljeni Jezus! Ti obljubimo in zaterdimo, de hočemo za svoje grehe zadostovati in po Tvojih svetih zapovedih živeti: reši, obvaruj nas večniga ognja! Marija! sprejmi nas v svojo brambo in vari nas!

Lilija

iz verta Marijnih otrok.

Svetinje Marije Device v Ahen-u na Nemškim.

Med drugimi svetinjami je bogoljubni cesar Karol Véliki tudi mnogotere spominke od preblazene Matere Marije Device pridobil in daroval stoljni cerkvi v Ahen-u na Nemškim. Taki spominek je: obleka Matere Božje, iz volne tkana, ki se je do današnjiga dné ohranila, in se vsakih sedem let z družimi svetinjami ljudstvu kaže.

Druga imenitnost je pas Marije Device, iz lanenine tkan, na obeh koncéh rudečkaste barve, shranjen v monštranci, 2 čevlja visoki.

Dva imenitna, pobožna moža sta ga bila prinesla z Marijnim oblačilam vred iz svete zemlje v Carjigrad. Dobila pa sta ga bila v hiši neke pobožne žene, judinje po rodu. To je bilo ob času cesarja Arkadija, v petim stoletji. Sv. Puherija, hči cesarja Arkadija, je dala zalo cerkev zidati in posodo s svetim pasam v nji hraniti. L. 410 pod cesarjem Leonam so sveto posodo odperli in sveti pas položili na cesarico Zoe, ki je bila od hudobniga duha nadlegana, potem pa pri ti priči rešena. Našli so pas še prav lep in cel, kakor bi bil ravno tistikrat natkan; svitloba je šla od njega; tudi je visel na njem zlat pečat in pergamentno pismo z letnico in dnevam, kdaj je bil prenesen.

Lasje presvete Marije Device. — L. 1000 po Kristusovim rojstvu je bil dal cesar Oton III. grob zveličaniga cesarja Karolna Vélikiga odpreti. Ko so zid k grobu v cerkvi prebili, niso našli trupla ležati, kakor druge, ampak kakor živiga, sedečiga na tronu, z zlato krono na glavi, s kraljevo palico v eni, z evangeljskimi bukvami v drugi roci. Na vratu so mu viséle na motozih tri drage pušice s svetinjami, ki jih je v življenji večkrat pri sebi nosil. Te svetinje so bile: Kosec od sv. križa, nekaj lás nebeške Kraljice, in majhna podoba naše presvete

Marije Device, malano od sv. evangelista Luka. (Svetinje lás Marije Device so bile v okrogli, zlati, z dražimi kamni ozališani posodici, in mesto Ahen jih je bilo z Marijno podobo vred darovalo cesarici Jozefini, ženi perviga Napoleona.) Te svetinje z unimi večimi od Kristusa Gospoda vred, in mnoge od svetnikov je ljudstvo zmiraj od smerti Karolna Vélíkiga v nar veči časti imelo. Že ob času tega cesarja so romarji od blizo in iz daljave k cerkvi Marije Device v Ahen popotvali. Te božje pota so bile vsakih sedem let kakor véliko romanje za ves nemški národ. Vse ceste in pota so bile polne bogoljubnih romarjev, kadar je tisti čas prišel. Pa ne le samo iz Nemškiga, ampak tudi iz Češkiga, Ogerskiga in Slavonskiga in od družih daljnih krajev je ljudstvo prihajalo; sv. Brigita je bila prišla v spremljavstvu nekterih duhovnov in več romarjev celo iz Švedskiga, svetinjam Našiga Gospoda in Njegove svete Matere češenje skazat. Od kakih šestdeset let sem so te romanja v toliki obilnosti jenjale, vender se katoliške ljudstva ob Rajni še zmiraj deržé navád svojih sprednikov ter med glasno molitvijo in petjem skoz mesta in vasi proti Ahnu popotvajo, kjer se te svetinje hranijo in romarjem skazujejo.

Ko sim vam danes od svetinj ali svetih

ostankov govoril in pravil, moram potuhnjenost in hudobijo ali pa nevednost mnogih krivovercov in družih sovražnikov sv. Cerkve v misel vzeti. Taki se večkrat čez katoličane jezé, se farizejsko nad nami spotikujejo, vpijejo in gerdo nas obrekujejo, ker svetinje, ostanke od svetnikov in druge svete reči spoštujemo, hranimo, zbiramo, in jim češenje skazujemo. Še celo lažejo, de Marijo, svetnike ali svetinje mólimo, ko jih le častimo.

Ko bi vi pa vedili, kako nezmérno in neslano češenje imajo pa ti hinavci samí, ne do ostankov od svetnikov, ampak do tacihi ljudi, ki so bili dostikrat veliki grešniki, hudovoljniki, ali tudi hinavci. Zakaj njih ostanke tako čislajo in časté? Zato, ker so v kaki posvetni učenosti sloveli, veliko pisali — vmés tudi vmazaniga in pohujšljiviga; gladke pesmi kovali — med njimi tudi dušomorivne in kužljive; natorstvo učeno razlagali — velikrat lažnjivo in celo Božjemu razodenju nasproti; silovito modrovali in z modrovanjem zaverгли, kar nas je Božja nezmotljiva modrost učila. Za take zasluge jih zaničevavci svetnikov in svetinj nad zvezde in solnce povzdigujejo, se za njih ostanke tergajo, jih silo drago plačujejo in časté in spoštujejo, de bi mogel pametniga človeka sméh lomiti. Malo lasčkov, kak perstan, pero, kosček obleke, kake

čerke od njih roke — o kako imenitne, kako častitljive so jim té reči! Stoletnice tacih móž krivovérci celo večkrat z zvonenjem in družimi cerkvenimi šegami obhajajo.

Pa kdo jim bo kalíl njih smešno veselje? Naj jim bo! Samo, de bi nas zmiram pustili, ki vse bolj žlahtno češenje skazuje-mo takim ranjcim ljudem in njih rečem, ki ga v resnici zaslužijo. — Nar hujši je, de ti hudovoljni ali pa nevedni ljudje tudi veliko katoličanov, dostikrat poštenih, s svojim obrekovanjem v zmoto spravijo. Veliko radi govoré od tega, de se svete reči drago plačújejo in kdo vé, kaj še vse. Pošteni možje, ki so bili sami v Rimu, vedó, de se za svetinje nič ne plačuje. De se pa za pripravo, za posódo, za pošiljanje spodobna taksa ali plačilo odrajta, kdo je tako nevedin, de bi se temu čudil; sej se še majhno pisemce na pošto zastonj ne vzame. Kar češenje svetnikov tiče, vse njih češenje na Bogá gré, ki je svetnike povzdignil in po njih truplih in družih ostankih velikrat čudeže delal; tedaj jih Bog sam částí, zakaj bi jih pa kristjan ne? Vsaka cerkvena molitev, ki je za svetnike, je na Boga samiga obernjena, ki je svetnike povelíčal, ali zavolj svetnikov tudi njih svete ostanke ali svetinje počastil in povzdignil, in pristavljena je prošnja, de bi

nam Bog po zasluženji in prošnjah svetnikov svoje milosti delil itd. Mašne bukve so tega priča. — Marsikdo je v zmoti v tem, kaj se pravi moliti, in kaj častiti. Vsaki človek naj tedaj vé, de molimo le samiga Boga, častimo pa Marijo, angele, svetnike in njih svetinje. To je nauk sv. katoliške Cerkve, ki bi ga sami krivoverci ne mogli grajati, ako bi ga razumeli.

(*Klečé.*) Bodi torej češen, móljen in visoko hvaljen trojedini Bog v svojih svetnikih, nam pa vselej milostljiv na njih prošnje in zasluženje. Marija! sprosi nam živo vero, terdno upanje in gorečo ljubezen.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Sprejmite danes cvetlico, ki se ji plavica pravi. Plavice so cvetlice nadležnice po njivah, ki žito spodjedajo in spodrivajo in mu veliko škodujejo. Torej so plavice prava podoba krivovercov in mnozih vraž, ki čisto pšenico katoliškiga nauka spodkopujejo. Plevél se z njive trebi in ruje, tako se mora tudi kriva vera in vražarija trebiti iz čistiga Jezusoviga nauka. Otroci pa večkrat pšenico samo potap-tajo, ko po plavicah segajo. Taki taptači so tisti, ki Božjo besedo kazé in od svetih reči

zaničljivo govoré; šege sovražnikov naše vere pa širokoustno hvalijo. Pravijo, de so plavice po vsim svetu razširjene; tudi sovražniki resnice so povsod potaknjeni, katerih se mora človek varovati: ni vse zlato, kar se sveti, in ne vse žamet, kar je lepo plavo, kakor plavice. Sprejmite k poterjenju v čistim nauku to-le nalogo:

1. Od svetih reči vselej spoštljivo govorite; varujte se vraž in lažnjivih nauk.
2. Molíte očenaš, češenamarijo in apostoljsko vero za spreobrnjenje krivovercov.

Devetnajsti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Nektere peresca s cvetlice večnosti smo že premišljevali; Bog daj, de bi nam to premišljevanje bilo v zveličanje teknilo! Ozmimo se pa še na nekatere korenine, ki jih ta cvetlica v tla poganja, namreč v tla človeškiga telesa. Take korenine naj vam bodo mnogotere zatajevanja in ojstrosti do samih sebe, kakor vidimo pri svetnikih.

Pred vsim drugim moraš prepričan

biti in dobro vediti, de z nebes ne moreš nobene večí milosti ter gnade doseči, kakor je gnada, se od svojih grehov spreobrniti in prav spokoriti. Kakor je pa milost spreobrnjenja včasí večí, postavim, pri sv. Pavlu, pri sv. Avguštinu, in včasí manjši, kakor pri vsakdanjih spreobrnjenjih: tako je tudi sad in nasledek v duši zdaj večí, zdaj nižji vrednosti. Ta gnada spokorjenja zbuduje v duši sklep, de bo moglo telo začeti grenko plačevati veselje, kteriga je pri Božjim žaljenji čutilo, se maševati nad mesam zavolj tega, k čimur je meso priložnost dalo.

Osramotena in v grehu poterta duša se vname zoper telo in mu začne očitati: „Zdaj spoznáam, de si ti telo res moj sovražnik! Tebe vpokojiti, sim stvarém ljubezin dajala, ki sim jo bila dolžna svojimu Stvarniku in pravimu Ženinu: to je bila tatvina, to je bil rop, je bilo prešestvo. Ti meso, si me zapeljalo!“ Nato se vžge v duši tako silna jeza zoper njeno lastno telo, de jih ni

britkost in muk, ktere bi se ji zanj prehude zdele. Svojiga Ženina je bila duša zapustila, de bi telesu, blatu stregla: o prehuda reč! Duši se oči odpirajo, kaj de je storila: zdaj, zdaj — se bo maševanje začelo! Gorečnost v pokorjenji je pri marsikterih spokornikih v začetku tolika, de kar ne denejo tepéznice iz roke, de kar ne slečejo pokorilniga oblačila, kar ne ustavijo posta.

Taka spokornost je navdihala sv. Jopa, ki je klical: „Grešil sim; kaj čem storiti za Te, o Gospod, ki si mi življenje ohranil?“ Sv. Avguštin, sam velik spokornik, te besede pač dobro razume in jih razlaga, rekoč: „O moj Bog! spoznam svoj greh, v taki nepokoj me je pogreznil, de se mi nobeno strahovanje k njegovi spravi ne zdí preveliko. Govôri, Gospod! stori z menoj, kakor je Tvoja volja; lej! k vsimu sim pripravljen, kar koli hočeš z menoj storiti. Nimam Ti kej ponuditi, razun — serce, ki je pripravljeno, vse spolniti, kar mi boš zapovedal. Naj me žareči

plameni končajo, naj se moje telo na kose razterga, ali naj moram druge peklenja terpeti, ako je Tvoja volja: pripravljen sim vse prenesti. Tebi se darujem, na rokah in nogah zvezan, od Tebe na tla veržen; ne bežim, ne prosim, de bi Ti ne bil moj sodnik; ne kličem po Tvoji sodbi v družiga sodnika, ne izgovarjam se, in ne prosim, de bi mi kazni zmanjšal. Sodi me, moj Bog, po svoji volji; Ti bodi meč, in jest klavni dar; presekaj, kjer in kakor prav spoznaš, samo de mi grehe odpustiš, ki sim jih storil.“

O Sin Božji! napolni tudi nas grešnike z enakimi občutki, kolikor in kakor je Tvoja sveta volja: verum tamen memento debilitatis nostrae — spomni pa se zraven tega naše slabosti. Marija! prosi za nas.

Lilija

iz verta Marijnih otrók.

Ave Marija.

Od kod je Ave Marija — Češena Ma-

rija? — Odgovor: Iz nebés. To ljubeznjivo molitvico, to molitvico polno milosti in tolažila, ki se kakor prijetin duh kadila dan na dan iz milijonov ust proti nebesam vzdiguje — angel Gabriel jo je z nebés prinesel na zemljo. V sveti hiši v Nazaretu, ki je zdaj v Loreti na Laškem, tamkej jo je ta nebeški poslanec v prvo izrekel in sveti aposteljni so jo póznim narodam zročili. Vikši angel Gabriel, moč Božja, je neomadežano Devico pozdravil z besedami: „Češena si, Marija! milosti polna, Gospod je s Teboj, žegnana si med ženami.“ In ko Marija iz angelovih ust zvé, de bo mati Narvikšiga in ko v to dovoli in je od sv. Duha spočela Narsvetejšiga, hití čez góro k svoji teti, preljubi Elizabeti. In glej! komej de jo Marija pozdravi, je bila Elizabeta od sv. Duha napolnjena in kliče z velikim glasam: „Žegnana si med ženami in žegnan je sad Tvojiga telesa.“ Tudi te besede so z nebés, sv. Duh, Bog z Očetam in Sinam, jih je sv. Elizabeti navdal. Besede JEZUS, ki jo še pristavljamo, Elizabeta ni izrekla, ker še le po rojstvu Zveličarjevem je imel svet to nar svetejši ime slišati, pred katerim se morajo vse kolena priklanjati v nebesih, na zemlji in pod zemljo. Ni prav dobro znano, kdaj je sv. Cerkev pristavila to presveto Ime in nasled-

nje besede: „Sveta Marija! Mati Božja! prosi za nas grešnike, zdaj in ob naši smertni uri.“ Pobožni zgodovinarji so ene misli, de na cerkvenim zboru v Efezu, v katerim je bil sv. Ciril Aleksandrijski predsednik, se je bil ta pristavek pritaknil. Po tem takim so tudi te besede iz nebés, ker besede sv. Duha so, kateri na cerkvenih zborih iz ust zbranih očetov govori. Sta pa prva dela te molitvice že v liturgii ali mašnih bukvah sv. aposteljna Jakopa. Tudi sv. Atanazij že je molil celo češenamarijo. In v maši sv. Janeza Zlatousta so ravno tako njene besede. V naj starših časih tedaj že so Marijo častili in se ji v prošnje priporočali s to molitvico, ki se ji pravi „Češenamarija.“

Iz tega je očitno, kako imenitna je češenamarija. Zdaj bi pa rad vedil, če je kater med vami, ki se ne odkrije in ne moli, ko ga zvon ali pa zjutraj prebudenje iz spanja povabi, de naj se hvaležno spomni včlovečenja Sinú Božjiga in naj počasti Marijo, Njegovo preblaženo Mater. Hotel bi taciga nehvaležniga otroka Marii Materi priporočiti, de naj ga zveličavno pokrega in posvari. Kaj ne, ti ošabnež! zadnjo uro bi rad, de bi ti Marija v pomoč pristopila; zdaj pa se nočeš na Njo ozreti? Bog daj, de bi se to-le nad tabo ne spolnilo: Kdor bo Marijo pred ljudmi

zatajil, ga tudi Ona ne bo spoznala pred svojim Sinom na smertni postelji. Spreoberni se k Marii, nehvaležni otrok, spreoberni se k Materi! To spreobernjenje ti hočem polajšati in povedati zgledov tacih, ki so v tem češenji svojo dolžnost prehiteli in veliko več storili, kot je navada vsakdanjih Marijnih otrok.

Sv. Katarina Švedska je vsako delo, vsako opravilo pričenjala s češenamarijo. Ako je bila v kaki reči poprašana, ni odgovorila, dokler ni češenamarije odmolila. Ni se torej čuditi, kakor pišejo, de je Marija Devica to zvesto služabnico na smertni postelji obiskala in jo v nebeško veselje povabila. (Marianum Ott.)

Zveličana Ascelina je v čast Marije Device molila vsak dan tristokrat češenamarijo, ob sabotah po tavžentkrat, o praznikih Marijnih pa še po večkrat. Zavolj tega se je pa prepričala, de ji je bila ta molitev vselej varna in zanesljiva pomoč v sili in potrebi.

Sv. Katarina Sienska je vselej molila angelovo češenje, kadar je vidila kako Marijno podobo ali če je kako delo pričela, in pri družih priložnostih. Rajmund, popisovavec njeniga življenja, pravi, de si je s tem sprosila in pridobila milost stanovitne, nebeške čistosti. — Sv. Alfons Ligvorjan in sv. Karol

Boromej sta to molitev vselej klečé opravljala. (In vita.)

Zamoglo bi se vam še marsikaj od dobrotnosti in ljubeznjivosti te molitvice povedati, nad čimur bi morebiti še bolj sterméli. Naj bo pa za zdaj zgledov zadosti k serčnimu spodbudovanju, to molitev prav bogoljubno opravljati z očenašem vred, ali pa po okolišinah tudi samo. De molčím od družiga, naj samo še v misel vzamem angelovo češenje, ker je v ti molitvici živo opominovanje k trem čednostim: k čistosti, ponižnosti in ljubezni preblazene Marije Device, ki jih posnemajmo. Zakaj ko moliš: „Angelj Gabriel je Devici Marii oznanil in je spočela od sv. Duha,“ se ti sveti iz obnašanja Marije Device do angela naj višji ljubezen do čistosti. Kadar moliš: „Glej, dekla sim Gospodova, zgôdi se mi po tvoji besedi,“ vidiš nar globokejši ponižnost svete Device. In ko rečeš: „In Beseda je meso postala in je med nami prebivala,“ spoznaš neskončno ljubezen Jezusa Kristusa in neizrečeno ljubezen Njegove visokomilostne Matere. Nikar tedaj ne pozabite, de vas angelovo češenje uči tri vélike čednosti: čistost, ponižnost, ljubezen — tri cvetlice, brez katerih ne morete Bogú dopasti, in si jih torej globoko v serce vsadite!

(Klečé.) O Jezus! pripravi nam za nje dobro zemljo v vertu naših serc. Marija li-lija! češena nam bodi in prosi za nas grešne Evine otroke!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Na vertih in v posodah se prav pogosto vidi cvetlica, ki vse, kar je na nji, silo lepo in prijetno diši, bodisi steblo, perje ali cvetje. Majerón se ji pravi. Te imenitne cvetlice nikar nikoli iz spomina ne pustíte; ona Vam bodi podoba človeka zatajeniga, ki svoje dušne in telesne moči v svetim strahu ima. Taki človek je prava cvetlica iz rajskiga verta po današnjim branji, — on je lepo dišeč majeron; iz vsih njegovih moči presladko dišilo nar lepših čednost duhtí. Majeron nima nič posebniga cvetja, pa ga vse rado ima. O pre-lepi majeron, človek v čednostih! Ti nimaš zlatih perstanov na roki, ne šopira na telesu, ne zavihanih lás; se ne kretaš in ne koračiš ošabno in nečimerno: pa te vender vse rado imá, vsaki je rad blizo tebe, zakaj ti lepo dišiš s poterpežljivostjo, če tudi blata zaničevanja nate veržejo, ali te v gnoj zabrusijo. — Majeron je prav dobra začimba in jedí pri-jetne dela: majeron — zatajeni človek je dru-

gim v velik prid, ker sam seboj ima malo opraviti. Ostanite do jutri pri ti cvetlici in

1. sprašajte zvečer svojo vest, v katerih rečéh Vam manjka majeronoviga duha, to je, dolžniga zatajevanja, in storíte potrebin sklep.
2. Molíte trikrat češenamarijo zase, de bi pridobili majeronov duh s potrebnim zatajevanjem, in pa za tiste v vicah, ki so se v življenji za to čednost premalo trudili.

Dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Človek, kateri je mnogoterim in mnogo dolžan, enimu več, drugimu manj, — taki človek pri plačevanji dosti britkosti ima: kolikor je dolgov, toliko skerbí, ker vsaki mora plačan biti. Tako je tudi pri tebi, spokornik! Neki svet učenik pravi: „Ker za pokoro in poboljšanje mora vsaki greh kaznovan biti, kakor se samo po sebi razume, torej je spodobno, de si tisti, ki so se prederznili veliko grešiti, tudi veliko strahovanj ali štrafing nakladajo. Ker se je poslednjič človek z greham

naj vikši Dobroti odrekel, de se je po nespameti stvari vdal, — kar je djanje, ki veliko zaničevanje vsigamogočniga Boga v sebi obseže: torej je po pravici, de se za pokoro zavolj tolikiga razžaljenja Božjiga iz lastne volje ponižuje — tudi v prah zemlje.“

David kralj se je zavolj hudiga razžaljenja Božjiga v nezmerni žalosti silno poniževal pred Bogam. To pričajo njegove besede: „Žalostin in ponižan sim čez vso méro; in moje serce zdi huje in vpije. Gospod! Ti vidiš, kam teží moje hrepenenje, in zdihovanje moje duše Ti ni skrito. Moje serce se trese od osramotenja in nepokoja; moje močí so me zapustile; celo moje očí so svitlobo in luč zgubile.“

Ni ga človeka, de bi mogel ošteti ojstrosti in zatajevanja, ktere so si svetniki nakladali, de bi Boga ne žalili, ali pa za storjene grehe Božji pravici zadostovali. — Povzdigni svoje okó na trideset čevljev visok steber; vidil boš čudo keršanske pokorivnosti, Simona

Stilita ali Stebrostalca, kateri je v posnemanje Jezusa Kristusa osem in dvajset postov brez kakiga živeža dopolnil. Edína bramba zoper zimski mraz in solnčno vročino mu je bila njegova stanovitnost. Priprosta volnenína mu je bila obleka; njegova postelja je bil stebrov verh; vsaki dan se je do keravaviga bičal.

Premišluj, o človek! sv. pušavnika Antona, ki je dvajset let v nekim berlogu ali duplini tičal; živel je edíno in samo ob kruhu in vodi, spal je na kamnu, se oblačil v živalske kože in iskal je vsakterih priložnost, svoje meso mertviti.

Ozrì se na sv. Benedikta, sv. Frančiška, sv. Vilhelma; eden se je vergel v ternje, drugi v kup snega, tretji celo na žerjavico. Čímu? De so premagali nečiste skušnjave, ki so jih napadale.

Prevdarjaj sv. Frančiška Ksaverjana v bolnišnicah: rane in gnojné bolnikom izpira, in vodo pije, ki mu je služila pri tem opravilu. Čímu to?

Zato, de bi premagal zamerzo, ki jo je imel nad tacimi opravili.

Poglej še na sv. Alojzija; bil je na visokih dvorih z vsim obdan, kar počutke draži. On pa se je prepasoval z bodečimi pasovi, de je meso duhu podvergel in dušo vse nesnage obvaroval.

Spoznamo, o pravični Bog! de so taki Tvoji služabniki prave cvetlice iz verta večniga življenja. Zrasli so jim nar lepši venci zmage, palmove vejce so jim pognale iz ternja in bodičevja, kteriga so na svoje umerljivo telo sejali; iz premagovanja samih sebe je njih zmaga, iz zgube časniga njih večni dobiček. Pelji tudi nas, o Jezus! v to šolo; zakaj le kratko časa nam je še na svetu živeti. Prosi za nas, o Marija! de ob dnevu natanke sodbe večni smerti odidemo.

Lilija

iz verta Marijnih otrók.

Marija Devica čolnarska v Kiodžji.

(Chioggia) na Lombarškim. *)

Več laških milj od Benedk ob morji je

*) Ott Mar.

tergovsko mesto Kiodžja (Chioggia). Na višavi ob tem mestu stoji ljubeznjiva cerkev Marije Device. S tega kraja se vidi prelepo in silo prijazno tje po morji, in čolnarji ter mornarji prav radi prihajajo na višavo, pred altarjem Matere Božje za srečno pot po morji prosit, ali se zahvalit za srečin prihod. — Od začetka te božje poti se pripoveduje to-le: Nekdaj v god sv. Janeza Kerstnika je bila strašna toča pobila polja, verte in vinograde krog Kiodžje. Neki pristavar, skerbin za svojo pristavo in polje, gre ogledovat, kako škodo mu je toča naredila. In razodene se mu pri ti priložnosti ob morji Marija, ki mu reče: „Ako mestničani ne bodo jenjali, s svojimi pregrehami, krivimi prisegami, preklinovanjem ali bogokletstvom, oskrunovanjem nedelj, vsigamogočniga Boga žaliti, bodo prišle še hujši šibe.“

Blizo tistiga kraja, ki pravi branje, de je bil tudi s čudeži poveličan, je vstala imenovana cerkvica in božja pot, ki je še vselej pobožno obiskovana in se imenuje „Naša Ljuba Gospá iz čolniča.“

V zveličavni strah tudi jest vam zaterdim ravno poprej imenovane besede: „Ako mestničani (in nemestničani) ne bodo jenjali, s svojimi pregrehami, s svojimi krivimi prisegami, preklinovanjem, oskrunovanjem ne-

delj Vsigamogočniga žaliti, bodo še hujši šibe prišle.“ — Vojskina trobenta je že bučala; — dragina se je čutila in se čuti; — reveži, lačni in stergani, domači in od več strani marsikterikrat, bi djal, eden drugimu vrata podajajo: ali priti utegnejo še vse hujši šibe, ako nočete jenjati, nedelj in praznikov oskrnovati, krivično se sovražiti, pravdati in prepírati, pijančevati, nečistovati in gerdo govoriti in preklinjati!

Dobro vém, de ste dostikrat — in tudi že v Šmarnicah slišali tehtne nauke in svarila zoper kletvinjo. Koliko je pa pomagalo? — Je neka nezmožnost, piškavost, zanikarnost, ki čisto nič same sebe ne zná gospodariti. Nič ni moči, nič serčnosti; nič premagovanja! Kdor je jezin, razdražen, stogoten: pa preklinja. „Kadar me kej zjezi, takrat kolnem; drugač ne.“ O nespametin ta navadni izgovor! ravno takrat ne sméš kleti, še govoriti ne, ampak molči, de te jeza mine!

Preklinovanje človeka storí divjaka, mu požrè žegen Božji, njegovim otrokam hiše podira in beraško palico jim v roko daje. — Preklinovavec hudo gleda kakor gad ali pa prešérno in prederzno kakor ris; njegov obraz nima rože sramožljivosti; njegove noge se dervasto in robato krétajo, roke prevzetno in nevkretno mahedrajo, serce je terdo kakor

kamen in v hudim zagrizeno kakor klòp in kušar. Zato pa tudi kletvinja vsi deželi poščenje jemlje, v kateri ljudje kolnejo. Popotnik iz tujih krajev, če tudi le eniga rogovileža in divjaškiga preklinjavca naleti, njegovo divjanje dostikrat troši po vsem svetu in taka ostudnost se vsemu narodu prilastuje. Kaj pa še le, če se to pogosto godí!

Preklinjavec je neusmiljen človek, nič ga ne boli serce, če druge pohujša.

Ako le en človek v hiši kolne, on ogerdi in oskruni vso hišo in ljudi v nji. Preklinjav-ska hiša je peklenska kovačnica!

Pijanski in velikrat prešeštni vozniki napolnujejo in oskrunujejo vse pota s kletvinjo. Vaša živina in pota vas bodo tožile sodnji dan, le čakite!

Pa ni dosti domače nesnage, nesram-neži dostikrat še veliko gerši hrovaške, ma-džarske kletvinje in psovke pobirajo, ki so gerde in strahovite, de bi se mogli čednimu človeku lasjé ježiti, ko mu na uho pridejo, ako bi njih pomen razumel. Pijanec se spre-oberne, kadar se v jamo zverne; preklinja-vec pa kletvinje zapustí, kadar poslednjič zagerčí, — še na smertni postelji ne bo ma-ral, de bo klel! Torej pač lahko zapopademo besede sv. Pavla, de preklinjavci ne bodo posedli Božjiga kraljestva.

Upam, de ste še zmožni za dober svèt in modre nauke, saj vi, ki hodite k Šmarnicam. Vse torej danes povabim k silo potrebnimu delu, in vas lepo prosim, sprejmite ga za vse življenje nase, namreč: Preklinjanje in kletvinjo zatirati. Postavimo to le: Ko bi bilo med pričujočimi le 50 preklinjavcov, in bi se danes spreobrnili. Ko bi vsaki tih na leto pèt ljudi pohujšal s kletvinjo, bi jih bilo v enim letu 250, v desetih letih 2.500 preklinjavcov več; in ko bi vsak unih od tih pohujšanih le 10 družih pohujšal, bi to zneslo v 10 letih že veliko čez 20.000. Lejte, koliko preklinjavcov manj zamore v kratkim naš kraj imeti, ako se vsi pričujoči spreobrneta in začnete v ti meri kletvinjo zatirati, kakor bi jo drugač razširjali, ako je ne zapustite.

Poslušajte tedaj! Od danes vam je kletvinja vnovič prepovedana. — Otroci, de veste! Od danes ne bote smeli več kleti. — Mladenci, de veste! Od nocoj vam je prepovedano, še kdej kleti ali preklinjati. — Možje in starčki! zapišite si v glavo in v serce: Kleti ne bote smeli več; ste že brez tega čez mero veliko hudiga s kletvinjo storili. — Žene, dekleta, vdove! Pri vas ne bo smel odsihmal nobeden več kleti: veste, de tudi vé ne!

Ker pa sam ne morem povsod biti, de bi vas svaril, torej postavim dve priči: vsakimu njegoviga angela varha in vašiga far-niga patrona. Pri sodbi bomo obražali, kdor si ne bo k sercu vzel in poslušal, zakaj kletvinje terpeti ne smemo, ker je Bog ne terpi, in vam je torej kratko, terdo, oestro, in za vselej prepovedana — bodi si skrivno ali očitno, doma ali na ptujim, v hiši ali na polji.

(*Klečé.*) O Jezus! pred Teboj se obtožimo in skesamo za vse, kar smo s svojim jezikom zoper Tvoje presveto Ime, ali s svojimi rokami zoper Tvoje praznike grešili, in Te prosimo, odprí nam pot k poboljšanju, kteriga Ti s celim srcem obljubimo in zaterdimo. Marija! pristopi svojim nezvestim in slabim otrokam na pomoč.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Danes Vam dam namesto cvetlice dvoje drevo, na zbiranje, kteriga si bo kdo zbral. Enimu se pravi Judežovo drevo, enimu pa Marijno drevo. Judežovo drevo je odmenjeno preklinjavcam, Marijno drevo pa tistim, kteri ne kolnejo in tistim, kteri bodo odsihmal kletvinjo zapustili. Judežovo drevo na Jutrovim divje rase: tudi preklinjavci so divjaški

ljudje, ki se jim bolj prileže pustota in samotnost kakor pa prebivanje med olikanimi ljudmi. Les Judeževiga drevesa ima černe in zelene žilice. Ali veste čigava je črna in zelena barva? Peklenškova, katerimu je preklinjavec podoben; on je na svoji duši ves črn greha in ves zelen gerde jeze in togote. To drevo naj vzamejo seboj domú tisti za spomin, kateri mislijo še kleti; spomnijo pa naj se tudi na konec Judeža Iskarjota.

Marijno drevo je eno samo na svetu, namreč blizu Kaire v Egiptu; silo staro drevo, ki je izročilo, da je sveta Deržina o Jezusovim begu v Egipt pod njim počivala. Tudi pohlevni človek, ki ne kolne, ima hladen počitek podosenčjem sv. Deržine, Jezusa, Marije in sv. Jožefa. To drevo celo Turki spoštujejo in ga varujejo oskrunovanja. Tudi pohlevni človek, ki se ne dá k kletvinji razdražiti, je čislan od samih neznabogov in sovražnikov naše vere. Pérje tega drevesa se deleč po svetu v spomin pošilja in raznaša, celo v Ljubljani ni brez njega: človeka, kateri ne kolne, je pa Jezus sam, ko je bil na zemlji, z neke gore po vsim svetu zveličaniga razglasil, ključjoč: „Blagor krotkim; zemljo bodo posedli!“ — Pod Marijnim drevesam, kar je posebno čudno, je edini studenec na vsim Egiptovskim, iz kteriga so zanesljivo

Jezus, Marija in Jožef o svojim begu pili — kdo vé, če ravno takrat ni pervikrat privrel iz zemlje? — pohlevni in čisti častivec sv. Deržine pa bo pil iz studenca večniga življenja. — Ali Vam je všeč to drevo? Naj bo odsihmal Vaše, ako niste preklinjavci, ali saj obljubite, se spokoriti in ne več kleti. Naloga:

1. Ako Vam kaka kletvinja še kterikrat uide, pokličite vselej Jezusa, Marijo in sv. Jožefa v pomoč, de se odvadite.
2. Molite očenaš in češenamarijo zase in za tiste v vicah, ki se na tem svetu niso zadosti očistili za greh, ki so ga delali s kletvinjo.

En in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Premišljevali smo nektare korenice s cvetlice večnosti, to je, djanja keršanskiga zatajevanja. Prevdarite k temu, kar pripoveduje sv. evangelij od zderžnosti, ojstriga oblačila, samotnosti sv. Janeza Kerstnika. Sv. Krizostom pravi: „On je premagal vse, kar natora potrebuje in tirja, in njegovo življenje je bilo prečudno; vse njegovo življenje je bilo vedno hvalno petje in molitev.

On ni imel družine z ljudmi; kratkočasil se je le s samim Bogom. Ni pil ne mleka ne vina, ne močnih pijač, ves njegov živež je bil polesni med in kobilice; ni stanoval pod streho in ni spal v postelji, nič naprave ni imel, kar ljudje sploh imajo.“

Tako so živeli taki, ki jih je Gospod s svojo lučjo razsvetlil, de so spoznali, kako velik je Bog, in kako nizek in nezmožin je človek, kako srečn pa de je vender pri tem, ako se vé in zná poniževati, zatajevati in tretji svojo hudovoljno natoro, ki Božjemu veličastvu nasproti dela, de to zlobno natoro poniža, pod pokoršino spravi in Božjo dopadljivost doseže.

Pri ti priložnosti, mislim, bi ne bilo prav, ko bi tudi nekaj tega ne pristavil, kar sv. Janez Klimak od ojstrih spokornikov v nekim samostanu popisuje, ki jih je sam vidil. Med drugim pravi:

„Ko sim bil v ta samostan stopil, sim tamkej reči vidil, kakoršnih okó

lahkomišljeniga človeka nikoli ni gledalo, od kakoršnih uhó vnémarniga nikoli ni slišalo govoriti, in jih serce mehkužnih ljudí nikoli ne bo moglo zapopasti. Vidil sim tamkej dela in slišal govorjenja, ki bi môgle, ako smem tako reči, Vsigamogočnemu silo storiti in zdajci nar večí skazovanje Njegoviga usmiljenja doli potegniti. Več tih spokornikov, ki so bili v ti hiši, je prebilo cele noči čujočih, stoječih, kakor bi bili nepremakljivi, in ko jih je jelo spanje premagovati, so sem ter tje mahali, de bi se dramili, ker svojimu telesu niso hotli nar manjšiga počitka privošiti. Drugi so imeli oči neprenehama v nebo vperte in so neprejenljivo zdihovali in se jokali ter tako klicali v Božje milovanje in usmiljenje. Druge sim vidil, ki so pa s cestninarjem klicali, de niso vredni, de bi svoje oči v nebo povzdigovali in svoje molitve Najvikšimu pošiljali: takó so v tihi bolečini z osramotenjem in strahom napolnjeno dušo Bogú darovali. Še drugi so,

skrivljeni pod spokornim oblačilam, svoj obraz skrivali med koleni, in so med neizrečeno bolečino s čelam v tla butali. Nektere sim vidil, ki so s solzami zemljo rosili, in druge, ki so grenko tožili, de se ne morejo jokati. Nekteri so zdihovali sami nad seboj, kakor se zdihuje nad smertjo prijatla, in so objokovali zgubo svoje duše. Marsikteri pa, ki so svojo serčno bolečino hotli spustiti, so jo zatirali, de so jo poslednjič vpéhani mógli s toliko veči silo izliti. Poslednjič je bilo pri nekterih, kakor de bi jih bile njih velike terpljenja neobčutne storile, in so bili enaki kamnatim postavam; njih serca so bile v brezno ponižnosti pogrénjene, in vjedajoča britkost jim je bila očí posušila.“

Take in še čudniši rečí od tih spokornikov sv. Janez Klimak še nadalje popisuje; pa naj bo za danes zadosti, de se ne bodo marsikteri morebiti vse preveč čudili, kakor ta svetnik precej v začetku svojiga govora pravi, de „serce mehkužnih ljudi tega nikoli ne bo moglo

zapopasti.“ Ko bi pa vender grehe naših časov s pregreški primeril, za ktere so se uni tolikanj ojstro pokorili: kdo vé? morebiti bi uni pred našimi kakor senca zginili. Ko bi bilo sv. Janezu dano, nam priti povedat, ali kej malinga pokazat, koliko veselje uni zdaj za svojo kratko ojstrost uživajo: morebiti bi tudi kteriga naših mehkužnih grešnikov k ojstrejši pokori nagnil. Zakaj, če se tudi v marsikteri reči sami sebe slepimo, se v tem slepiti ne moremo, de bo tudi nam kmalo prišel konec življenja in potem zaslužen plačilo.

O Jezus! obudi v naših mlačnih sercih duhá spokornosti, ker skorej skorej pojdemo na ojstro sodbo! Marija pristopi in prosi!

Lilija

iz verta Marijnih otrok.

Častita Sestra Marija Petrina, iz karmeličanskiga reda.

Ta bogoljubna duša je iz mesta Rennes-a na Francoskim. Ž njo je Bog svoje sveto

Ime na zemlji naj poslednjiši čase poveličal, ker luč svetá je ugledala 4. vinotoka ali oktobra 1816 in je iz spoštljive in pobožne rodovine. Že v njeni otročnosti jo je bil Bog posebno pomilostil, ker bil jo je za kaj posebniga odmenil. Sv. Duh je bil njen učnik v duhovnim življenji. V enajstim letu je dosegla milost perviga sv. Obhajila, po katerim je že dolgo hrepenela. Takrat je občutila, kako sladek je Gospod; takrat je zapopadla v globočini svoje duše, de Njemu, ki se ji je s toliko velikoserčnostjo zdaj dal, se mora tudi ona nasproti popolnoma vdati, in brez prideržka Njegova biti. Pač drugačnej bi bilo življenje naših razmišljenih otrók, ko bi s takim duham pervikrat k Božji mizi pristopili.

V dvanajstim letu je zgubila svojo mater. Bistra deklica vé, de brez matere ne more biti, sicer bi jo svet zatópil, torej precej — kakor nekdej sv. Terezija — teče in se verže Marii pred kolena, ter Jo prosi, de naj bo odsihmal Ona njena Mati. Marija prošnjo usliši, in de je bila resnica, se je nedolžna deklica velikrat prepričala, dokler je živel. Njen pobožni oče jo je bil potem dal v neko deklinško odrejšo. V ti bogoljubni hiši je v čednostih tako lepo napredovala, de je bila kmali ne le prelep zgled

svojim mladim tovaršicam, ampak še celo njih učenica v molitvi in duhovnim življenji. Že toliko popolnoma življenje pa še ni zado-
stovalo kopernenju izvoljene duše. Kmal po
pervim sv. Obhajilu je v svojim sercu slišala
glas: „Kdor se vsimu ne odpové, ne more
moj učenec biti,“ in ga je tako nase obra-
čala, de naj se od svetá odloči in samostan-
skiga življenja prime.

Ta njena želja se ji je bila tudi po mno-
goterih zadržkih v resnici spolnila, in od
tistihmal se mora reči, de je bilo njeno živ-
ljenje že na tem svetu rajsko in nebeško.
Ker vam tukaj vsega ne morem popisovati,
naj opomnim samo to, de je Sestra Marija
Petrina stala na posebno visoki stopnji lju-
bezni Božje. Ta ljubezin je bila globoko
priserčna, silno goreča in pa djanska. Na dve
reči so bile neprenehama obrnjene njene
misli, njene molitve in prizadevanja, namreč:
na Božjo čast in zveličanje duš. Ta gorečnost
jo je gnala vse njene žive dni; ko je pa leta
1843, t. j., pred 20 leti, imela razodenje Božje,
de se bo jeza Božja zavolj neštevilnih pre-
gréh nad ljudmi strašno razlila, jo je tista
gorečnost, bi djal, morila; zakaj bila je silo
usmiljeniga serca do bližnjiga. Gnada Božja
jo je gnala, de je samo sebe Bogú darovala,
de bi Njegovi pravici zadostila, in Njegove

šibe odvernila. Poguba duš jo je tako silo bolela, de velike britkosti ni mogla več zapirati in je večkrat na glas jok zagnala. Tudi je bila od tistiga časa, ko se je bila Bogú darovala, bolelna in je velikrat hudo terpela, posebno pa je bilo proti zadnjimu njeno življenje prav živo marterstvo. Umerla je v redu karmelitaric 8. mal. serpana 1848, tedaj pred 15 leti. Njene poslednje besede so bile: „Jezus, Marija, Jožef; pridi, Gospod Jezus! Sit nomen Domini benedictum (bodi češeno ime Gospodovo)!“ — Prihodnjič še kej od nje.

(*Klečé.*) O Bog! tudi mi grešniki se hočemo za svoje grehe pokoriti, ker vidimo, s koliko gorečnostjo so tudi nedolžni pokoro delali in se bali zavolj našiga zveličanja. Podpiraj našo slabost s svojo milostjo, o Gospod! Mati usmiljenja, Pribežališe grešnikov! nikar nas ne zapusti!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Sploh znana Vam je blezo cvetlica, ki jo mislim danes Vam dati. Meta se ji pravi. Meta rase rada po vlažnih krajih in ob poto-kih, de njene koreninice več živeža dobivajo. Torej Vam bodi ta cvetlica podoba gorečiga človeka, ki je rad bliz Boga, bliz studenca

sv. Rešnjiga Telesa, in se z Njegovimi milostmi zmiraj bolj napaja. Meta prav močno diši: tudi gorečnost v dobrim daje moč in duh od sebe, ki jih veliko družih k dobrimu spodbudi. — Pravijo, de ena sorta majhne mete z rudečimi peresci merčese prežene, ako se na take kraje potrese: gorečnost z rudečimi peresci ljubezni Božje pa prežene mlačnost in lenobo, ki dušo vjéda in v duhovnim življenji veliko škodo dela. Sprejmite torej s cvetlico vred tudi nalogo:

1. Storíte sklep, zjutranje, zvečer, opoldanje molitve nikoli ne opustiti, kakor tudi ob jedi ne.
2. Za se, za mlačnike vsaki svoje žlahte, in pa za tiste v vicah, ki so bili v življenji premalo goreči, obišite enkrat sv. Rešnje Telo, če morete. Kdor pa ne more lahko, naj moli domá ljubezen.

Dva in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Keršanski človek, ki že nekoliko več let imaš, ali clo meniš, de do konca tvojiga življenja ne more nikoli več deleč biti: preštej in prerajtuj malo, koliko let je prav za prav, de si ti v resnici zvesto služil svojimu Stvarniku. Koliko talentov si prikupčeval? Koliko

ljudi si za čednost pridobil? Kako deleč si prišel v tistih prežlahtnih čednostih, ki jih je Sin Božji posebno goreče priporočal, kakoršne so: Napred Božjiga kraljestva in njegove pravice iskati, sam sebe zatajiti, svoj križ nositi, za Kristusam hoditi, krotak in ponižin biti, sovražnike ljubiti, jim dobro storiti, kateri nas sovražijo; moliti zanje, kateri nas žalijo in preganjajo? Kako cvete tvoja lilija čistosti, brez ktere med angele ne moreš? Koliko popolnamost si si pridobil v ljubezni do Boga in bližnjiga? Ali so ti že doma če besede in njih pomen: „Kdor vas zaničuje, mene zaničuje; — kdor Cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očitni grešnik?“

Ako po takim pregledu kje ugledaš marsiktero pustoto, derčo in pušavo v svojim lastnim sercu, boš morebiti lažej poslušal in si k sercu vzel, kar sv. Janez Klimak še dalje pripoveduje od tistih ojstrij spokornikov, ki sim vam jih bil včeraj v misel vzel. On pravi dalje:

„Vidilo se je, kako so bili ti sveti spokorniki vsi pobiti, kako so k zemlji sklonjeno hodili, kako so vso skerb za meso zaničevali, kako so svoj kruh s pepelam in svojo pijačo s solzami mešali. Slišati je bilo med njimi zgolj sklicov, kakor ti-le: „Gorjé nam zani-karnim! — O Gospod! Ti vselej po pravici delaš. — Odpusti nam, o Bog, odpusti nam!“ — — Nekteri zmed njih so se poleti postavili na nar hujši solnčne žarke, drugi so pozimi mraza skorej zmerzovali. Vidil sim ktere, ki so malo vode vzeli, si jezik zmočiti, pa ne toliko, de bi žejo utolažili. Drugi so vzeli majhen kosec kruha in so se branili, več jesti, ker so rekli, de so nevredni, človeško hrano vživati, odkar so po živinsko živeli.“

O grešnik, o spokornik! ali vidiš ogledalo ojstrih spokornikov? Tebe ravno tisti Sodnik čaka, kteriga so se uni spokorniki bali; sodba tvoja pa utegne še ojsrejši biti, ker si ne mara silo veliko veči grešnik kot so bili uni, desiravno

imaš dosti več pomočkov k zveličanju kot so jih uni imeli. Ni mi mende treba pristavljati, de une pokorila so bile čisto radovoljne; ne sv. Cerkev ne spovedniki tebe k takim rečem ne silijo; sej še lahkih in majhnih reči nočeš z gorečnostjo opravljati in le malo ti je mar, de bi si sam kaj naložil, s čimur bi tistimu nagnjenju nasproti delal, ktero ti je nar bolj nevarno. Kolikor manj pa se sam pokoriš, toliko več bo imela pravica Božja nad teboj na tem in na unim svetu pokoriti. Ti si k vsemu temu še toliko nespremišljen, de tudi pokorila, ki ti jih Bog pošilja, ali so sploh natorni nasledki tvojih grehov, v greh obračaš! Ti si v svojim življenji brez števila ljudi opravljal ali celo obrekoval: zakaj se tolikanj serdiš, ako se ti zdaj povračuje ter slišiš, de kdo žalbesedo zoper tebe reče, ker tako poniževanje je pokora za tvoje poprejšnje grehe? Ti si bil silo napuhnjjen: zakaj si tolikanj nesterpljiv in godernjaš, ako te za pokoro Bog in ljudje zdaj poni-

žujejo? Ti si bil nečist, nezmerin: zakaj se zdaj čez Božjo previdnost huduješ, ako si bolehin in motér in ti roke odpovedujejo? Ti si svoje starše klel in k vratam soval: zakaj zdaj Boga tožiš, ako te tvoji še hudobniši otroci skoz vrata sujejo? Ti si stare ljudi zasmehoval, reveže v svoji premožnosti neusmiljeno zaničeval: zakaj si tolikanj čmern, ako se zdaj tebi tako godí? Reci rajši:

O pravični Bog! šiba Tvoja me zadeva po pravici za moje grehe. Tepi me tukaj, očišuj in pokôri me, le de mi tamkej prizaneseš! O vélika Tolažnica žalostnih, obrni svoje milostne očí na spokornike in nikar jih v njih britkostih ne zapusti!

Lilija

iz verta Marijnih otrók.

Nekaj za brambo nar svetejšiga Imena Božjiga.

Poslušajte, preljubi, kaj vam bom povedal? Neka huda teža v sedanjim času prav

silno nebo in zemljo stiska. Nebo stiska, ker ono pošilja na zemljo naznanila, de naj se hudo odpravi; zemljo stiska, ker marsikteri skerbni možje že delj časa mislijo, kako bi se dalo pomagati. Povedal vam bom samo poverhama nekoliko tega, kar piše francoski častni korar Pavel Sausseret (Soserê) 1852 zastran brambe naj svetejšiga Imena Božjiga.

Včera j imenovana služabnica Božja, častitljiva Sestra Marija Petrina, je skoz več let imela močne nagibe in razodevanja, de naj se napravi družba ali bratovšina z dvojnim namenam: *)

1. De bi se ž njo zadostovalo za preklinovanje, ki se godí zoper Božje nar svetejši Imé, in za oskrunovanje, ki se godí dném Gospodovim.

2. De bi se pomagalo k posvečevanju dné Gospodoviga in zatiranju preklinjanja, ter k spreobrnjenju bogokletnežev in nedelj-skih oskrunovavcov. To je tista dvojna teža.

Pervo razodenje je imela 26. vel. serpana 1843, ravno v god sv. Ludovika. Ta ponižna služabnica Gospodova je zadobila prav živo spoznanje in razsvitljenje, kako

*) Paul Sausseret v franc., po nemškim Jož. Chowanetz, Erschein. u. Offenb. Schaffhausen 1858. (Kadar se to očitno bere, se utegne obkrajšati, kakor tudi kake druge daljši zgodbe.)

silna pregreha je bogokletje, in Zveličar ji je v razodenji rekel: „Moje Imé se povsod preklinja, še celo otroci me kolnejo in preklinjajo!“ — Naznanil ji je potem, de ta pregreha kakor pšica Njegovo serce prebada, in učil jo je kratko molitev, ki naj jo velikrat móli ter ž njo Njegove od tacihi grešnikov vsekane rane céli, in naj tudi druge tako uči. Ravno tisti mesec je bila tudi v Rimu vstanovljena bratovšina v zadostovanje za bogokletstvo; sv. Oče so njene postave poterdili in jo z odpustki obdarovali.

Za pervim razodenjem je nasledovalo še več družih. Enkrat je prosila v devetdnevni pobožnosti, de naj Bog neko bolno osebo ozdravi in to de naj bo znamenje, de Bog res po nji hoče to delo, namreč novo bratovšino, napraviti: in bolna peršona je bila res ozdravljena. V drugim razodenji ji je Bog pokazal, kako močno se bo pekel zoper to delo togotil in kake zadržke na pot stavil; obljubil pa ji je svojo pomoč. — Tudi ji je bilo razodeto, kako naj se ta bratovšina napravi, in de una v Rimu ima le namen zoper bogokletje, ta pa de naj tudi posvečevanje nedelje pristavi, in naj bo pod obrambo sv. Mihela, sv. Ludovika in sv. Martina, in imenuje naj se: „Družba za brambo nar svetejšiga Imena Božjiga.“ Posebno to ji je bilo

v razodenjih zaterdovano, kako silno huda pregreha de je bogokletstvo, ker naravnost Bogá napada in obnavlja tisto zasramovanje, ko se Mu je med Njegovim terpljenjem Njegovo Božje obličje zakrivalo, in de ti bogokletneži prav posebno Njegov presveti obraz kolnejo. Torej je tudi priporočil, de naj družba Njegov Božji obraz v posebnim čenjenji ima.

Ko se je služabnica Gospodova iz mnozih razodenj popolnoma prepričala, de je taka družba res volja Božja, je neizrečeno terpela, prosila in si prizadevala, de bi se to delo izpeljalo. V veči poterjenje je tudi več dogodb naprej povedala, ki so se pozneje res spolnile. Nesreče, ki so se bile o povodnji dogodile, je bila štirinajst dni poprej napovedala. Neprenehama je vidila namerjeno roko Božjo na Francosko in nove šibe je napovedovala, ako se ne bó ne utolaží z molitevjo, s postam, z napravo in razširjanjem družbe za brambo nar svetejšiga Imena Božjiga.

Sv. Oče so bratovšino poterdili, se sami vanjo zapisali in ji podelili mnoge odpustke in duhovne dobrote 30. mal. serp. 1847, in naslednjič so še več družih pridajali.

Ta bratovšina se je iz Francoskiga razširila tudi že v druge kraje, na Dunaji je ustanovljena v nunski cerkvi narsvetejšiga

Zveličarja. Desiravno je pri nas ni očitno ustanovljene, je vender dobro, od njenih postáv kej vediti, ker vse pravila so silo imenitni nauki za sleherniga človeka, de bi se bolj skerbno preklinovanja bal in varoval. — Njen namen Vam je že znan: Bogú zadostovati za preklinovanja in nedeljske oskrunovanja, in pa prizadevati si, de se take hudobije odpravljajo. Posvečena je bratovšina sami presv. Trojici in nar svetejšimu Imenu Jezusovimu, Njen véliki praznik je god presvete Trojice, drugi god presladkiga Imena Jezusoviga. — Vsak družnik te bratovšine za terdno sklène, nikoli ne izustiti kaciga preklinovanja ali kletvinje, in nikoli ne delati ob nedeljah brez privoljenja. — Tudi vi vsi ravno to sklenite preljubi, zakaj to je sleherniga dolžnost. — Starši in kateri imajo z družimi zapovedovati, storé sklep, de bodo tudi podložne taci grehov varovali. — Ako bratje in sestre te družbe pri družih take pregrehe vidijo ali slišijo in jih ne morejo ubraniti, naj saj Bogú kako zadostovavno prošnjo opravijo, postavim: „Ime Gospodovo bodi češeno!“ — „Bog bodi hvaljen!“ — „Posvečeno bodi Tvoje Ime!“ — „Odstopi satan!“ — Znamnje bratovšine je križec s svetinjo v sredi, ki je z žarki obdana. Na tim znamnji je napis: „Ime Gospodovo bodi

češeno!“ presveti obraz našiga Zveličarja, presveti imeni Jezus in Marija, poslednjič ime Pija IX. in dan ko je bila bratovšina dobila pravico matere bratovšine. Družniki molijo vsaki dan očenaš, češenamarijo in čast bodi Bogu...

Toliko sim vam povedal v dober poduk, de vidite, kako silno zoperno je Božji neskončni svetosti preklinovanje in skrumba nedelj in praznikov, de se prepričate, koliko si dobre serca drugod prizadevajo, take pregrehe ustavljati in zanje Božji pravici zadostovati, ter tudi vi take hudobije sami pri sebi in pri družih zatirate in za storjene Božjimu presv. Imenu zadostujete.

(Klečé.) Iz globočine serca želimo, o neskončni Bog, de bi se tudi pri nas odpravilo oskrunovanje nedelj in praznikov, in de bi bila tudi naša dežela čista vsega preklinovanja in kletvinje, in tudi mi sklenemo, v ta namen po svoji slabosti pripomoči. Daj nam k temu moč in svoj nebeški blagoslov, o Jezus! Mati večne Besede! sprosi nam posvečenje naših senc in našiga jezika.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Ker smo danes imeli v prvi cvetlici nauk od strahovanja samiga sebe, naj Vam dam v

spomin cvetlico, ali de prav rečem, drevo, ki strah pomeni. Breza mu pravimo. Sami veste, za kolikanj reči je to prijazno drevesce dobro; torej hočem le kaj maliga opomniti. — V brezjih se režejo tako imenovani brezovci, in to je silo imenitno zdravilo zoper živinsko in človeško nepokoršino in razuzdanost. Z brezovcam se živinče ukroti, pa tudi živinski človek. Pri vsaki hiši bi ne škodoval brezovec, ne le za male, ampak tudi za odraslene. Pri otrocih pravijo, de „šiba novo mašo poje.“ Pri odraslenih pa bi potrebni strah nebeško Alelujo pel, med tem ko jim hudobni duhovi pogubljenje pojejo, ker mnogi od družih nimajo strahú, sami sebi si ga pa dati nočejo. — Če je tudi nekoliko živinsko, bi vender koristilo takim, ki so k živinskim greham skušani, de bi se včasi z brezovcam sami sebe zdravili, ako drugo ne pomaga. Če svetim pušavnikom in mniham to ni škodovalo, zakaj bi pa njim? — Nedolžniga sv. Alojzija, sv. Rozo in druge je gotovo tudi bolelo, pa spoznali so, de s tem se greha obvarujejo. — Še eniga lepiga nauka Vas moram opomniti, ki Vam ga breza daje. Iz brezovja se namreč tudi navadne metle vežejo; torej nas to germičevje uči, de naj bo zmiraj v našem sercu čisto in pometeno; pa tudi nauk navadniga pregovora in sv. evangelija nam v spomin kliče, de naj vsaki nar

pred pomete pred svojo hišo in brun iz svojiga lastniga očesa izleče, potlej še le naj se v hišo in oko bližnjiga oberne. Naloga:

1. Naložite kako radovoljno zatajenje svojimu telesu in ga do jutri opravite.
2. Recite 10krat do jutri: „Bodi hvaljeno Imé Gospodovo!“

Tri in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Kjer rastejo cvetlice iz večniga verta, tamkej po sv. raju diši; hočem reči: kjer se na večnost misli, so tudi pogovori taki, de lepodišeč sad za večnost obrodujejo, zlasti pri spokornikih pogovori od skerbí za dušo, od Božjiga sladkiga usmiljenja, od nadomestovanja tega, kar je bilo zamujeno itd.

Ako vam ni nadležno, vas bom spet za kak trenutek postavil v tisto hišo glasovitnih spokornikov, ktero nam sv. Janez Klimak popisuje in kjer rastejo tolikanj lepodišeče cvetlice keršanske spokornosti. „Lahko je zapopasti,“ pravi ta sveti pušavnik dalje,

de med tacimi vajami ni bilo veselíc, nečimernih pogovorov in torej še veliko manj k jezi dražijočih govoríc ali nasajene čmernosti; skerb za telo in dobra volja z obloženo mizo, kakor tudi nar manjši dim kake prazne hvale je bilo pregnano iz tega stanovanja. Opravilo teh redovnikov je bilo to, de so noč in dan k Gospodu klicali, in ni bilo slišati družiga glasú razun glasú molitve. Vidite je bilo tacih, ki so se s toliko silo na persi tolkli, kakor ko bi bili na nebeške vrata terkali, in sklicovali so: O naš Sodnik! odprì ves milostljiv v svojim usmiljenji té vrata, ki so jih naši grehi pred nami zaperli. Drugi je rekel: Pokaži svoje obličje, o Gospod, in otéti bomo. Drugi: O Jezus! pokaži se ubogim nesrečnim, ki sedé v temi in smertni senci. Spet drugi: O sladki Jezus! Tvoje usmiljenje naj se nas hitro polastí; ker v nar veči revšini smo. Drugi poslednjič so govorili: Enkrat bo morebiti Bogú dopadlo, se z nami spraviti in nas pogledati z mi-

lostnim očesam. Enkrat bomo morebiti zaslišali glas, ki bo jetnikom rekel: Pojdite iz svojiga jetništva! in k unim, ki so bili v temi: Pridite in uživajte svetlobo!“

„Smert jim je bila vedno pred dušo; ko so se med seboj pogovarjali, so rekli: Kaj bo z nami poslednjo uro? kakošen bo naš konec? Ali bo Bog preklical pravično sodbo, ki smo jo zaslužili? Bodo li naše molitve zadosti goreče, de bi se vzdignile k tronu Božjiga veličanstva? Bodo li vredne najdene, de bi bile uslišane? Ali bo nam kak prid iz njih, in kako bomo zaslužili, de nam bodo v dobro prištete? Ali bo res, de bodo pred Bogam milost našle, desiravno iz naših nečistih in spačenih ust prihajajo? Kdo nam zamore povedati, če so naši angeli, kterim nas je Bog zročil v varstvo, tukej pri nas, ali pa jih je spačenost naših grehov od nas odgnala?“ itd. Take pogovore so imeli ti pravi spokorniki, in zunanji stan njih života je ravno tako terdo pričal, de

so bile enake čutila v njih duši; bili so bolj podobni merličem kakor pa živim ljudem: njih oči so bile suhe in upadene; meso njih lic je bilo kakor izsušeno viditi od pekočih solz, ki so čez nje kapale; solze pa so tako obilno tekle, de trepavnic ni bilo več viditi; na njih kolenih so bili vterjeni zaguljki po neprenehljivi molitvi, njih persi so bile zagorele in stolčene, ter njih pljuča s tem tako oškodovane, de so bile sline zmiraj s kervjo zmešane. Ti nesrečni hudodelci so prosili svojiga vikšiga, ki je bil v resnici med njimi kakor angel, de naj jim vrat in roke v verige — ketine dene, naj jim noge vklene in jih v tem stanu pustí do dné, ko bo mervška truga njih truplo sprejela, in to bi bila poslednja milost, ki so se je popolnoma nevredne spoznali.“

Ali slišiš, razuzdani grešnik, kaj se za greh terpi? Ne bom te prosil, de se spreoberni, ker vem, de pri razuzdancu nič ne zdá; ampak povém ti, de tebe nič boljšiga ne čaka za tvoje grehe.

Kakor res je Bog govoril, tako res te bodo pekli: toliko hujši, če bo še le tamkej, ker tukaj ušesa nimaš za dobro!

O Bog! prižgi nam luč k pravi pokori in vkleni hudovoljne serca v železni jarem; z dobrimi in poboljšanimi pa ne delaj po svoji ostri pravici, ampak po nezmernosti svojiga usmiljenja. O Mati milosti, sprosi nam milost!

Lilija

iz verta Marijnih otrok.

Lavretanske litanije.

Prijazne in ljubeznjive litanije Marije Device, ki jih imenujemo lavretanske, se zato tako imenujejo, ker se v hišici Marije Device v Loreti na Laškim vsako saboto prav slovesno in lepo pojó. Te litanije so silno stare in po nar starejših izročilih so jih verni vselej očitno v cerkvi in domá molili. Te litanije imajo v sebi nar slajši, nar lepši, nar bolj vesele primke in lastnosti ter častitljive imena, ki jih zamore dajati otrok materi, služabnik svoji dobri gospej in kraljici. Vsi ti primki so zastavljeni na visokost in veliko

čast, ktero ima Marija med vsimi svetniki kakor preslavna Božja Mati, nar čistejši Devica in mogočna Besednica ubozih Evinih otrok na zemlji. Zraven te visokosti je pa vender Ona tudi naša Mati, in za nas je nezmerno veselje, de imamo v nebesih res tako Mater, kakoršno nam imenitni primki in častne imena v litanijah naznanujejo. Zavoljo tega so svetniki Božji te litanije vsaki čas prav radi molili in so si nar obilniših gnad ž njimi sprosili od naše ljube Matere Marije.

Zveličani Albert, cistercienski opat, je v svojim življenji prav pridno in zvesto častil Marijo Devico. Ko se mu približa poslednja ura, in je bil že do smerti omagan, vender začne še lavretanske litanije moliti. Ko pride do besed: „Sveta Marija, za nas Boga prosi!“ takrat njegovo blede obličje prelepa svitloba obdā in z jasnim obličjem reče nato pričujočim: „O de bi vi mogli z očmi viditi tisto nebeško glorio, ki je pripravljena zvestim Marijnim služabnikom!“ Po tih besedah je še enkrat presladko ime „Marija“ izrekel in pohlevno sklenil v Gospodu.

Sv. Koleta je vselej, ko se je kej hudega bala, ali bila že res v nevarnosti, molila s svojimi duhovnimi sestrami lavretanske litanije. In lejte! vselej je našla obilno milostno brambo ter dosegla, česar je prosila.

Ko je bil zveličani Peter iz Urbina, iz reda sv. Frančiška, na smertni postelji in se mu je smert bližala, je neprevidama zaklical: „Pomagajte mi, ljubi bratje, pomagajte mi, ti drakoni (kače ali zmaji) me hočejo požreti!“ Mnihi urno pokleknejo in molijo litanije naše ljube Matere Marije. Ko umirajoči te sladke besede sliši, potolažen zakliče: „O kako častitljiva, v lepoti neprimérlniva gospá gre k nam! Odstopite, naredite prostor družbi devic, ki jo spremljajo, ali jih ne vidite tukaj?“ Kmal potem je mirno zaspal.

Tudi ti tedaj, keršansko serce, se rado ravnaj po taci zvestih, zveličanih in svetih služabnikih Naše Ljube Gospé. Moli pogosto, pa bogoljubno, zlasti ob sabotah tolaživne litanije v čast visoke nebeške Kraljice. Sv. Cerkev to rada vidi, torej so papeži takim, ki jih molijo, več milostnih odpustkov podelili: papež Sikst V. 200 dni vsim, ki jih pobožno in skesano molijo; Pij VII. so ta odpustek vnovič poterdili in ga na 300 dni za vse prihodnje čase povzdignili. Takim pa, ki jih vsaki dan molijo, so dodelili popolnoma odpustke ob vsakim peterih poglavitnih Marijnih praznikov, namreč: čistiga spočetja, rojstva, oznanjenja, očiševanja in vnebovzetja M. D., ako v resnici skesani in pobožno ss. zakramente prejmejo in v cerkvi v namen

sv. Očeta molijo. Ti odpustki se zamorejo darovati tudi dušam v vicah.

Glejte preljubi, kolike dobrote so s temi prelepimi in lahkiimi molitvami sklenjene! Ali jih molite radi in pogosto? In še nekaj družiga bi vas poprašal: Ali mislite takrat, ko jih molite, res na Marijo in Jo tako na pomoč kličete, kakor bi, postavim, klicali svojo lastno mater, ko bi bili v kaki sili, bi pa do nje ne mogli in vender vedili, de vas sliši, de tudi zamore pomagati in pomaga serčno rada, samo de vas klicati sliši?

(Klečé.) Skaži nam milost, o Bog! de bomo mogli Tvojo presv. Mater vselej vredno posnemati in zvesto častiti. Sveta Mati Božja, sprosi nam lepodišeči dar molitve.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Nocoj sprejmite in dobro hranite cvetlico kamilico, zakaj silo imenitna je. Karkoli je na kamilici, vse prav lepo in prijetno diši: ravno v tem je pa kamilica ljubeznjiva podoba molitve, ktera se kakor prijetni duh kadila vzdiguje pred Božji tron. Kamilice imajo sploh to lastnost, de ko zdravilo grejejo: tako tudi molitev človeka k vsimu dobrimu ogreje. Kamilice so tudi pomoček zoper omotične na-

pa de pri človeku: molitev, goreča in skesana molitev pa vzdigne grešnika iz omotice greha v srečno svest gnade Božje. Torej vam dam to-le nalogo:

1. Prosite nocoj Marijo, de Vam pridobi dar molitve.
2. Molite obžalovanje ali grevengo za se in za tiste, ki so zavolj razmišljenosti v vicah.

Štiri in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Nobena reč ni bolj gotova, kakor de bo vsak zmed nas enkrat na smertni postelji, in pa to bo prav kmalo: nekteri že to leto, lahko de kateri v malo tednih ali tudi le v nekterih dnéh. O koliko jih je na pokopališu, ki so bili lani ta dan še pri Šmarnicah! Kakošne misli nas bodo takrat obhajale? Kaj si bomo želeli zavolj pretečeniga, kaj zavolj prihodnjiga življenja? Ali se bo veselil kateri, če je razuzdano živel, in ali bo komu žal, de je glas resnice poslušal, se ojstro imel in rezno pokoro delal? Poglejmo, kaj so uni pravi spo-

korniki, ki od njih sv. Janez Klimak piše, počeli, ko je prišla kterimu zmed njih poslednja ura.

„Ko se je pa poslednja ura bližala kterimu zmed tih spokornikov, pravi ta sv. mož, „je bil ginljiv pogled, viditi, kaki strah so čutili njegovi sobratje. Obdajali so ga od vsih strani, proti njemu se stegali in ga vpraševali s skerb-ljivim pogledam in žalostnim glasam: Kako ti je, ljubi brat? kaj misliš? kaj upaš? kaj meniš, de bo z nami? ali si dosegel, česar si s tolikim prizadevanjem iskal? čutiš-li, de se stanovanje zveličanja za-te odpéra? si li dosegel kako zastavo ali stanovitno zanesljivost k temu? Ne vidi li tvoje serce nove luči? ali slišiš znotranj glas: Tvoji grehi so ti odpušeni; ali: Tvoja vera ti je pomagala? Ali ne slišiš mar še le strašnih besed: Dajte v pekel pasti grešniku in vsim narodom, ki Gospoda pozabijo; ali: Zvežite mu roke in noge, in verzite ga v vnanko temo; ali: Odpravite hudodelnika, de ne bo gledal veličastva

Božjiga. Kaj praviš, brat? Govôri odkritoserčno z nami, de se kaj naučimo. Povej, povej nam, de po tvojim zgledu zvemo, kaj bo nas enkrat zadelo; tvoj tek je pri koncu, in kmal bo tudi tvoja sreča ali nesreča določena. Tvoja sodba, ki bo kmal izrečena, se bo celo večnost spolnovala in se nikoli ne bo spremenila. Mi pa moramo čakati, de naša ura pride, in naša večna osoda je silo dvomljiva in negotova.“

Sv. Janez Klimak pravi: „Spoznam, de sim skorej obupnosti zapadel, ko sim vse to vidil in svojo zaspanost primerjal z ojestrostmi teh redovnikov.“ — Kaj porečemo, ko bi še le mi svojo zaspanost, svojo zagrešenost, svojo posvetnost z nadzemeljskim življenjem unih ljudi primerili? Prav zarés in brez šale bi bilo marsikterimu skorej do čistiga obupati.

Vender tega nikar, o grešnik! Rajši pomoči iši. Pomoči iši! ti rečem, in pa naglo; — precej danes, zakaj danes nam je dala sv. Cerkev tolaživni, sladki

praznik: „Pomoč kristjanov,“ in pred seboj imate k temu še altar Marije Device: „Pomoč kristjanov.“ Z zaupanjem se torej obrnimo k Jezusu in Marii, rekoč:

Ne pomni, o Gospod naših pregreh ali pregreh naših staršev, in nikar se ne mašuj zavolj naših grehov! O Marija! Pomoč kristjanov, sprosi nam milostljivo sodbo.

Lilija

iz verta Marijnih otrok.

Pomoč kristjanov.

Današnja lilija naj vam bo Marija sama, ki se imenuje „Pomoč kristjanov.“ Pač po pravici Ji sv. Cerkev v litanijah ta lepi primek prilastuje, zakaj neštevilne so pomoči, ki jih Ona kristjanam skazuje. Prevelike množice tacih dogodb, ki se je Marija skazala kristjanam mogočno pomočnico, vam ne bom razlagal, ampak le ob kratkim nektere v misel vzela.

1. Leta 1571 je bil sklenil Selim II., turški cesar, vso Evropo svojimu jarmu pod-

vreči. Strašna vojska se vname pri Lepantu v Srednjim morji. 117 bark je imela turška moč več kot keršanska. Le Bog sam je zamogel k zmagi pomagati, in na prošnjo Marije Device je res pomagal. Papež Pij V. je v dan vojske (7. vinotoka ali okt.) še posebno molil, in bratovšina sv. roženkranca je za srečo keršanskiga orožja v Rimu procesijo imela. Po treh urah nar strašnejšiga boja kristjanje popolnoma premagajo. Ravno tisti trenutek je bil Bog papežu to slavno zmago razodel, ki jo je bil kristjanam dodelil na prošnjo Marije Device. Zavalj tega je bil namestnik Jezusov v Rimu tako razveseljen in hvaležin, de je ukazal v lavretanske litanije pristaviti primek „Pomoč kristjanov,“ in je postavil praznik sv. roženkranca. — Glejte! kako je Marija Pomoč kristjanov.

2. Leta 1683, to je, pred 179 leti pa so bili ravno ti grozovitni sovražniki tje do Dunaja prederli in s premaganjem tega mesta so mislili vse keršanstvo za vselej zatreti. Kristjanje v toliki sili spet k Bogu kličejo in pri Marii pomoči išejo, vojšaki in drugi kristjani Jo priserčno prosijo, de naj jih reši ter zmago dodeli. „Le serčno v boj! Mati Božja je naša bramba.“ S tem klicam je veliko manjši keršanska vojska napadla turke, kateri so vsi preplašeni pobegnili. Posebno imenitno

je pa to, de od tistiga časa turki niso nič več kristjanam tako nevarni in strašni, kakor de bi jih Marija za vselej bila premagala. In dandanašnji so ti nekđaj tako grozovitni sovražniki keršanstva že toliko oslavljeni, de so veseli, ako jih druge vlade pri miru pusté. Turčijo imenujejo že le bolj „bolniga moža,“ in menijo, de ji mora že vsaki čas poslednja ura odbiti. V vedno hvaležnost za toliko dobroto so bili takrat postavili praznik presv. Imena Marije Device. — Ali vidite, preljubi, kako je Marija „Pomoč kristjanov?“

3. Ali hočete še več vediti, kako je Marija Pomoč kristjanov? — Brezbožni sovražniki so bili sv. Očeta papeža Pija VII. iz Rima v mesto Savono odpeljali, kjer je bil pet let zapert. Zoper vse upanje pa se je bil v nezmerno veselje vsih pravovernih kar neprevidama povernil na svoj sedež. Spet vnovič v Genvo pregnán, je bil vnovič rešen in je v silno veselje narodov zopet zasedel svoj apostoljski Stol. Sovražniki so takrat mislili, de je sv. Cerkvi poslednja ura odbila, ali kakor vselej, so se tudi zdaj ogoljufali. Kdo je bil pomagal? Papež sam je vsimu svetu spoznal, de je Marija pomagala, ker on sam se Ji je neprenehama z veliko priserčnostjo priporočal, in tudi verne krist-

jane je opominjal, de naj v Marijo kličejo. — Vsako veliko dobroto z nebés pa hvaležni Rim s posebnim spominam hvaležnosti zaznamnja. Po tej veliki dobroti je papež imenitno podobo Marije Device v Šavoni z zlato krono slovesno in s svojo lastno roko kronal in ji dal ime: „pri Materi usmiljeni,“ in postavil je za vse prihodnje čase novi praznik „Pomoč kristjanov“ (ki se današnji dan obhaja, in je v naše veliko in priserčno veselje ravno v šmarničnim altarji Marija Pomočnica).

4. Hočete morebiti še kej več slišati od Marije, Pomoči kristjanov? Leta 1849 so bili brezbožni prekucovavci v Rimu taki punt vneli, de so mogli sv. Oče sedanji papež Pij IX. Rim zapustiti in na Napolitansko bežati. Ravno na tujim pa v nar večjih britkostih ne pozabijo na čast Marije, Pomoči kristjanov, od ktere so bili že v svoji mladosti tako posebno pomilosteni, kakor ste undan slišali. Na tujim pišejo do vsih škofov na zemlji, de je njih želja, neomadežano spočetje nebeške Kraljice za versko resnico razglasiti, ko je bilo do tistihmal le pobožna misel ali menitev. Kaj se zgodi? Marija, naša Besednica, svojo moč skaže, vihar utihne, sv. Oče se v Rim vernejo, pokličejo v Rim škofov iz vesoljniga sveta in z njimi vred,

kakor združena Cerkev, po navdihu sv. Duha ravno v god čistiga spočetja 1854 za versko resnico razglasijo, de je Marija brez madeža izvirniga greha spočeta.

Iz tega vidite, kaj ne? preljubi, de je Marija zares prava Pomoč kristjanov. Ko je pa Marija ne le nekdanje čase sv. Cerkev in njene poglavarje že tolikrat rešila, temveč tudi sedanjimu papežu večkrat v njih življenji tako očitno pomoč skazala: ali je kdo med nami tako maloverin, de bi tudi v sedanjih britkosti sv. Cerkve in njeniga poglavarja nad tako pomočjo dvomil? Terdno se zanesimo, de kolikor veči so nevarnosti in kolikor hujši, kolikor grozovitniši sovražniki: toliko veči bo pomoč in toliko imenitniši zmaga, ki jo bo Marija svojimu ljubljencu Piju IX. pridobila. Veselimo se že naprej te zmage; zakaj lepa in zala bo za sv. Cerkev!

Tudi med nami, o kristjanje! je dosti, dosti greha in celo ne mara tudi sovraštva čednosti in sv. vere same: oh kako potreba je torej nam Marije, Pomoči kristjanov! Žročim vam torej pričujoči altar v vsih vaših stiskah in britkosti. Papeži, cesarji, vojskovodi so našli pri Nji pomoč; zanesite se, tudi vam ne bo odrečena. Pojdite v vsaki nadlogi nar pred pred sv. Rešnje Telo in

svojo silo razložite, potlej pa pred altar „Pomoč kristjanov ali Marijo-pomagaj,“ se Ji priporočujoči, de naj milostno podpéra vaše prošnje. „Za Bogam častite Marijo nar pred!“ in dobro bote opravili.

(*Klečé.*) Kaj ne Marija, de boš uslišala matere, ko te bodo prosile za spreobrnjenje svojih nepokornih, razuzdanih otrok? Kaj ne de boš uslišala žene, ko bodo prosile za bolne ali terdovratne može, otroke, pôsle? Kaj ne Marija, de boš slišala in uslišala otročiče, ko se ti bodo priporočevali, de jim ohrani njih nedolžnost, obvaruj njih starše in dobrotnike? Kaj ne, de boš tudi na nas duhovne milostno pogledala, ko bomo prosili, de bi se ktera naših ovčic ne pogubila, de bi zgubljene na pravo pot se nazaj vernile, de bi se nevredne spovedi in Obhajila ne opravljale, in še veliko, veliko družiga? Kaj ne, Marija, de nobeniga, tudi nar večiga skesaniga grešnika prošnje ne boš zaničevala? Obljubi nam to, prosimo Te!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Po bolj vlažnih krajih raste prijazna cvetlica s silo belimi in voljnimi lasci, ki jo mende nekteri imenujejo suhopernik ali munec, bolj

znana pa je po nekterih krajih z imenam „*Materie Božje lasci* (po latinsko *Eriophorum*).“ To cvetlico Vam dam danes v spomin. Ako se ozrimo na Samsona in njegove dogodbe, nam lasje utegnejo zaznamnjati moč. Ravno to se lepo podá v naše današnje premišljevanje. *Materie Božje lasci* — ta cvetlica naj nas vselej opomni na Marijno moč in sveto pomoč. Kadar tedaj vidite to cvetlico (ki tudi tukaj blizo raste), se spomnite na Marijo, ki je „*Pomoč kristjanov*.“ Tudi utegnete vselej pri taki priložnosti Marii kako potrebo potožiti. Za današnjo nalogo pa Vam to-le priporočim:

1. Vsaki naj priporoči Marii Pomočnici eniga grešnika ali grešnico, ki nar bolj želi, de bi se spreobernil ali spreobernila.
2. Molite enkrat do jutri molitev: „Pod Tvojo pomoč pribežimo“ itd.

Pet in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Človek je take natore, kadar kako lepo, drago ali imenitno reč zgubi, de ga še le potlej prav bolí in peče, kadar je več nima. Kaj bi nekteri dal, ko bi le en zgubljen zob mogel spet dobiti, — ali kaj še celo, ko bi se mu

oko povernilo, ali v vojski odbita roka ali noga! Še veči škoda pa je za dušne zgubljene dobrote, — toliko veči škoda, kolikor drajši in imenitniši je duša mem telesa.

O kako britko so torej uni spokorniki pri sv. Janezu Klimaku tožili po zgubljenih letih nedolžnosti! Rekli so s svetim možem Jopam: „Kdo me bo nazaj postavil v srečo in veselje moje mladosti, ko je Bog sam skerb, me varovati; ko je Njegova svetilnica sijala nad mojo glavo, in sim po temi hodil v blišobi Njegove luči; ko je bil Bog skrit v moji hiši; ko sim svoje noge v mleku umival, in je skala zame cedila potoke olja.“

„Tako so se spominjali srečnih dni svojiga pretečeniga življenja in so se britko jokali pri misli na vse nebeške milosti, s katerimi so bili nekdanj obkladani. Niso se mogli zderžati, da bi ne bili med solzami klicali: Kje je zdaj prva nedolžnost naših molitev, in otročje zaupanje, s katerimi smo jih Bogu oprav-

ljali? Kje so tiste sladke solze, ki so jih v bolečini, v skesanji serca naše oči točile? Kje je tista popolnoma čistost telesa in duše, ki je bila naša narveči čast? Kje je tista doveršena odkritoserčnost in podložnost do naših viših? Kam je šla tista moč od zgorej in tista zdatnost naših molitev? Vse to je minulo in se razšlo kakor dim. Ti žalostni spomini so jim tako silno množili bolečino in strah, ki so ga imeli sami pred seboj, de so Boga prosili, naj spustí vse martre tega življenja čez nje, ter naj mašuje nad njih telesam hudo, kterimu je bilo telo vzrok. Nekteri so prosili grenkih bolezen; drugi, de naj oslepijo; spet drugi so želeli, naj bi jih vesoljni svet začudeno miloval; drugi so prosili, naj bi ohroméli, de bi, na vsim životu sključeni, na tem svetu bili v naj revnišim stanu, ter zamogli oditi kaznim, ki so se jih na unim svetu bali.“

„Ne vém, kako sim moč imel, tako dolge verste naj britkejših pogledov priča

biti, in de sim premogel gledati toliko terpljenja in solz. Trideset dni sim bil ostal v tem samostanu in zmiraj sim mogel stermeti nad tem, kar sim vidil; potem sim se poslovil z vikšim, ki je samostan vladal.“ Tako piše sv. Janez Klimak.

Ni pa on pripovedoval, kar bi mu bil kje kak drug človek naznanil, ampak kar je s svojimi lastnimi očmi vidil. Kakošin sad pa naj nam premišljevanje tako ojstre pokore unih svetih mož obuduje? Narpred tega, de se vsi ponižani sramujmo svoje mlačnosti v pokorjenji, ter se bójmo, kaj nas v večnosti čaka. Vidimo pa tudi, kolika je ljubezen sv. Duha, s koliko močjo On duše priganja, se očistiti, dokler je čas očiševanja. Je tudi nadalje nam ravno to prav močin spodbudljaj k ojestrejšimu pokorjenju, ker dušne in telesne moči imamo ravno tiste kot uni, ali jih saj imeti zamoremo, ako zanje prosimo. In poslednjič, ko vidimo kako težke pokorila so uni nase jemali, bomo mi saj

veliko manjši in lažji dela z večji serčnostjo in veseljem opravljali ali prenašali; tudi de bi po duhu ter po znotranjim tolikanj več storili — z obžalovanjem, ljubeznijo, svetim premišljevanjem, dobrimi nameni in s tem plačevali, kar je telo zagrešilo, ker s telesnimi pokorili velikrat premalo te pogreške dopolnujemo.

O pravični Bog! nikar ne delaj z nami po svoji ostri pravici, ampak zavolj Jezusoviga neskončniga zasluženja nam prizanesi našo slabost, in Tvoje brezmerno usmiljenje naj se pobrati s Tvojo večno pravico, de nas rešiš in zveličaš. Usmili se, o Jezus! Prosi, Marija!

Lilija

iz verta Marijnih otrók.

Sv. Deziderij. *)

V starih časih so se pogosto mnih v narbolj divjih gošavah in pustotah vstanovili in

*) Sausseret, Ott Mar.

so jih obdelovali; svoje delo so z molitvijo in postam sklepali, Bog jih je blagodaroval in iz nar bolj divjaških in zarašenih krajev so napravljali prelepe polja, travnike in do-brave, nar bolj rodovitne zemljiša, ktere so pa dostikrat potem posvetnjaki mniham po-grabili in jih z njih posestva pregnali, ki so si ga bili s tolikim trudam lepo vravnali.

Véliki svetnik in opat sv. Bernard je imel v samostanu Klervó (Clairvaux) osem sto mni-hov krog sebe zbranih, ki so v taki bogo-ljubnosti Gospodu služili. Med njimi je bil tudi silo pobožin samostanski brat Deziderij. Tudi on je častitljivo Božjo Mater neizrečeno ljubil, kakor njegov sveti opat. Pri vsaki lepi priložnosti se je glasila Njena hvala iz nje-govih ust, pri vsih svojih molitvah se je spo-minjal tudi svoje ljube Matere. Kadar se je pa pridigajočimu sv. Bernardu hvala in čast Marije Device cedila kakor med iz njegovih ust, ni bilo nobeno serce tolikanj ginjeno in vneto, kakor serce dobriga Deziderija. Bil je Deziderij iz serca ponižin, torej mu je bilo nar ljubši, samostanske čede v klosterskim gojzdu pasti.

Nekdaj ob času Marijniga vnebovzetja je bil ravno v logu pri svojih čedah. Ker ni mogel v družbi svojih ljubih bratov svoji Blaženi Materi Marii hvale peti, se v gojzdu

na kolena verže, oči v nebo povzdigne in kar ne jenja, presv. Kraljice nebeške z angelovimi besedami pozdravljati; zvesto móli, priserčno moli, veselo moli in molitev k molitvi, zdihljej k zdihljem verstí in pridéva. V nar večí gorečnosti, molitvi in svetih mislih, v vaji nar ljubeznjivši pobožnosti je prebil celo noč pred vélikim Šmarnam in tudi en del tega praznika.

Sv. Bernard je vse vedil, kaj se v logu godí, desiravno je bil domá, deleč od brata Deziderija. Bog mu je bil razodel. Ko so bili bratje dnevnic obmolili in duhovni očetje v čast Matere Gospodove odmaševali, jih sv. Bernard po navadi še nekoliko poučí, in potem jim reče: „Pač ni dvomiti, moji bratje! de ste vsi ta dan Jezusu Kristusu, našimu Gospodu in Kralju, kakor tudi Njegovi presveti Materi, naši častitljivi Pomočnici, Njima prijetne službe opravljali, in de si upate zato od Gospoda, kakor tudi od naše visoke in preljubljene Gospé večno plačilo doseči. Vender moram vam povedati in naznaniti, de eden naših poslednjih bratov, ki je bil častitljivo noč pred to veliko slovesnostjo iz pokoršine ostal na paši v germovji, je nebeški Kraljici daroval tako pobožno, tako čisto in tako goreče opravilo, de nobeden zmed nas pred Bogam in pred nas vsih Materjo tega samo-

stanskiga brata ni presegel, kakor vdano je bilo tudi kteriga premišljevanje, kakor tudi stanovitna njegova molitev. Kar ga pa čez nas vse povzdiguje, ni visokost njegoviga premišljevanja, ampak njegova priprostost, njegova podložnost in njegova ponižnost. To, to ga nad vas vse povzdiguje.“

Ako ste to poslušali, preljubi, bote zapopadli, kako se po pašah, pri delih na polji ali tudi domá po hišah nebesa služijo. Kar so nekdanji mnihi in boljši kristjanje svoje dni na polji s svojimi molitvami in premišljevanjem posvetili in oblagrili, to so nesnažne usta in roke poznejših časov že davno spet oskrunile; torej se ni čuditi tako pogostim hudim uram na polji, kakor tudi mnogim drugim nesrečam odzunaj in po hišah. Prišlo je tako deleč, ko človek trumo kôscov ali družih delavcov vidi, de ga nehoté neka groza opade, kakor bi imel trumo antikristov pred seboj, ki se povsod, kodar delajo, gnojnica greha za njimi cedi. Pošteno deklet ne smé na žetev, ne na metev, ne na trenje brez velike nevarnosti za dušo, ker nar večkrat bi bilo boljši iti pred peklenske vrata, kot v marsiktero enako derhal in družino! Kdo pa bo še le popisal nevarnosti v službah, v opravilih z družimi, v kupčijah, po potih — v mestih in po kmetih, dostikrat od tistih, ki

so dolžni nedolžnost varovati. — Od kod je hudo? Od tod, ker vere manjka, ker se delo né posvečuje.

Orožje za posvečevanje dela je premišljevanje in molitev, zlasti znotranja, pa tudi velikrat lahko zunanja, kakor pri sv. Dezi-derii; — pri domačih delih tudi lahko sveto branje. Kladvo, kôsa, sekira, serp tudi peró v roki: svete misli v sercu, goreči zdihljeji na jeziku. Domá se zamorejo tudi med nar gostejšim delam s šivanko v roki kake verstice iz bukev brati, ki jih delavka na strani ima. In če je sv. Deziderij na paši pri svoji čedi tako lepo molil, zakaj bi pa naši pastirji in pastarice ne? Če so mnihi zemljo med delam posvečevali, zakaj bi jo sedanji delavci oskrunovali? Sej imamo vender vsi ravno tistiga Boga in Očeta v nebesih; tudi ravno tisti Sodnik bo nas sodil, kateri je mnihe poplačal za njih zvestobo.

Velikrat se vražarski ljudje pritožujejo, de coperniki in copernice točo delajo in hude ure napravljajo. Tudi jest vam to misel poterdim in rečem vam, de coperniki in copernice to delajo. To je prava resnica, le verjemite mi! — Tode, kdo so ti coperniki in copernice? Vi sami ste, ki s pregrehami polja oskrunjete in Bogá na maševanje kličete!

Vernimo se pa k zveličanemu Dezideriju.

Hvalo, ki mu jo je sv. Bernard bil dal za volj lepiga obnašanja na paši, mu je tudi Marija poterdila. Osladila mu je bila, kakor se bere, smertno uro s svojo blaženo pričujočnostjo. Prikazala se mu je bila, kakor pišejo, v lepoti častitljive kraljice, obdana od družine nebeških duhov. Slišal je dobrotno Mater, ki ga je v pravo večno življenje poklicala, pozdravil Jo je in Ji odgovoril s sladkim smehljanjem kakor angel. Mirno in veselo se je poslovil s svojimi brati, od sv. opata Bernarda poslednji blagoslov prejel, in vzdignila se je duša v družbi s svojo častljivo Kraljico in Materjo v nebeško domačijo.

(*Klečé.*) Spoznamo, o Gospod! de se nismo pri delih in opravih ravnali po zgledu zveličaniga Deziderija in družih svetih mnihov in pušavnikov: obljubimo ti pa, de nobeden pričujočih ne bo več v taci priložnostih Tvoje pravične jeze dražil. Prizanesi, odpusti nam, spokôri nas za pretečeno! Mati prečista, Mati nar bolj sveta! obvari vsim delavcam neomadežane: serca, usta in roke.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Sprejmite si nocoj v spomin cvetlico, ki jo vsi poznate, vsi radi imate, in ste ji tudi hvaležnost dolžni, ki vas redí. Motavilec

ji je ime. Kaj ti mene učiš, priprosti motavilec? Motavilec je prav ljubeznjiva podoba pridnosti za dušo in za telo. — Hitro spomladi, de le sneg skopni, po vsih njivah rase in služi ljudem ko zgodnja zelenjav: tudi pridni človek precej v spomladi svojiga življenja začne marljivo skrbeti za živež svoje duše in delati za nebesa. Motavilec je prav snažna in čista cvetica, ki jo tudi ovčice prav rade imajo. Take čiste ovčice naj bodo pri delu tvoje misli, besede in ročice, in bodo tudi tebe angelci radi imeli. Motavilec je majhna cvetlica, znamnje ponižniga delavca, — je mična cvetlica, znamnje čistiga in sramožljiviga delavca, — je enoletna cvetlica, v zveličavno opominovanje delavcu, de le kratki so dnevi našiga življenja. Plavkasta ali višnjeva barva motavilcoviga cveta je podoba nebés; torej vam delavcam motavilec kliče:

Pridni in čisti bodíte,
Za nebésa skerbíte;
Mene vsak dan trebíte,
Ob nedeljah me v miru pustíte!

Naloga:

1. Nocoj se z angel-varham in s svojo vestjo posvetvajte, kako bote popravljali, kar ste pri svojih delih hudiga storili, in storite sklep, saj v mislih zveličaniga Deziderija posnemati.
2. Molite vsaki 3 očenaše in češenamarije, de bi Bog to leto hude ure odvernili.

Opomba. Poslednji čas za spoved in sv. Obhajilo zavolj šmarničnih odpustkov, kdor še ni opravil.

Šest in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Nad večno cvetlico smo dozdam pre-mišljevali njene peresca in korenino; prevdarimo k poslednjimu še njen sad. Enimu perescu se je reklo „večnost nebés,“ sadu pa naj bo imé „častitljivost“ ali „lepota nebés.“

Ta sad, ki ga bo človek po tolikih srečno premaganih vojskah dosegel, je pred vsim drugim peternat: 1. Prezalo prebivališče; 2. neprecenljiva družina; 3. gledanje Božje; 4. presvetlenost našiga telesa; 5. obilnost in popolnamost vsih dobrót, ki so delež izvoljenih. Premisli narpred, o človek! prezalo nebeško prebivališče in posebno njegovo prečudno nezmérjenost.

V bukvah imenitnih pisavcov se bere, de je veliko število zvezd na nebesu večih kot naša zemlja, in še več, de so zvezde, ki so devetdesetkrat veči od zemlje itd. Ako nato očí v nebo

povzdignemo in tako vidimo toliko neštevilno množico zvezd in k temu še toliko prazniga prostora, kjer bi se še večí število zvezd zamoglo sukati; — bi se zares mogli v neizrečeno stermenje zatopiti; to stermenje pa še le raste, ako svoje misli povzdignemo k naj vikšimu Bitju, ktero je te nezmerne prebivališa stvarilo.

Ako se pa želimo ozreti na zálóst unih prebivališ, so one tako imenitne, de jih noben jezik ne more izreči. Ako je namreč Bog že pričujočo dolino britkih solz tako zalo in lepo opravil, de se moramo po pravici čúdití; s kolikim bogastvam je pač še le une stanovanja poveličastil, ki so sedež Njegoviga veličastva, prestol Njegove velikosti, dvor Njegove lepote, Njegovo izvoljeno prebivališe in raj veselja?

K temu pa premišljuj zasluženje in vrednost nebeških prebivavcov. Njih število, njih svetost, njih sijajnost in lepota preseže vse, kar koli si človek le zamore misliti. Sv. Janez pravi, mno-

žica izvoljenih je tolika, de bi jih noben človek ne mogel ošteti. Sv. Dionizij piše, de je toliko angelov, de njih število deleč preseže število vsih telesnih in stvarjenih reči, ki živé na zemlji. Sv. Tomaž je ravno te misli in še pristavlja, de kakor nebo v obsegu zemljo visoko preseže, tako preseže tudi množica čistih duhov v ravno tisti primeri vse stvarjene reči tega sveta. Zdaj pa k temu pomisli, o človek, de vsaki teh prelepih duhov, tudi nar nižji zmed njih, je prečudniši, kakor nar lepši stvar Božja pod solncam. Kako imenitno in častitljivo je tedaj, gledati toliko število nebeških duhov v njih popolnamostih v njih razločnih opravilih!

Angeli se razpošiljajo kakor poslanci; vikši angeli služijo in vodijo; moči na vse strani veselje razširjajo; gospostva vladajo, kreposti se svetijo kakor solnca; troni dajejo svitlo sijanje od sebe; kerubini sijajo nebeško luč; serafini goré od božje ljubezni: vsi pojó čast in hvalo Božjo. Ako je že družba

s čednimi in poštenimi ljudmi prijetna; kako sladko veselje mora še le biti, ko je človeku dano, v tem kraju radovanja s tolikimi svetniki, z apostelji, preroki, mučenci ali marterniki obdanemu biti in v večnim prijateljstvu z vsimi izvoljenimi živeti!

O Bog! daj nam toliko zadržkov premagati, in enkrat tje gori priti. Marija! podaj nam svojo milostno roko!

Lilija

iz veta Marijnih otrok.

Zveličani Jakop Picentij iz reda sv. Frančiška.

Ta služabnik Božji, posebno učen mož, ne le v duhovnih vedah, ampak zlasti tudi v tisti trikrat srečni poti, ki v nebesa pelje, je vse dni svojiga življenja Bogu zvest ostal. Z velikim pridam je oznanoval sv. evangelij, ker Bog je njegove besede blagoslavljal. Sred svojiga prizadevanja za poveličevanje in razširjanje imena Jezusoviga pa nevarno zbolí. Noben zdravnik ga ni mogel ozdraviti. Ni imel tedaj več upanja, de bi zamogel sveto opravilo pridiganje še dalje opravljati.

V tem žalostnim stanu, zapuščen od vse človeške pomoči, je mislil na tisto, ki jo sv. Cerkev imenuje Zdravje bolnikov. Iz svojih otročjih let je Marijo vselej ljubil in častil. O ljubeznjivo otročje serce, katero Marijo ljubi in časti! „Mati brez madeža“ bo taciga zvestiga otroka madeža obvarovala, in ga ohranila na potu v večno življenje, pa še veliko družih dobrot mu bo pridobila, kakor jih je zvel. Jakopu. — Odkar je bil Jakop duhoven, je z imenam Jezusam tudi vselej presladko ime Marija sklepal in ga serčno oznanoval. Ko se je bil prepričal, da le čudež Božji mu zamore še zdravje dati, je tudi sklenil, ta čudež od mogočne Marije Device izprositi, in desiravno je bil prav slab in bolehen, je romal na božjo pot v Loreto. Njegovo zaupanje je bilo vseč milostni Materi Marii, in dosegel je, kar je prosil. Med solzami je v loretanski kapeli daroval visoko daritev sv. maše, in je prosil Mater božjiga usmiljenja, da naj se mu dobrotno skaže pri svojim Božjim Sinu ter mu zopet sprosi zgubljeno zdravje, da bo zamogel s pridigami še dalje delati za duš zveličanje. — Ali vidite blagi namen v ti prošnji? Ne toliko zavolj sebe, kolikor zavolj večne sreče bližnjiga je želel še dalje živeti.

Poglejte tedaj, kako hitro Bog na Ma-

rijno prošnjo usliši, ako se prav prosi in dobrih reči prosi! Deviška Mati, kakor izročila pravijo, pobožnemu romarju naznani, de naj si še družih milost prosi, ker una prošnja de je že uslišana, — in res se je čutil goreči Mariin častivec pri ti priči ozdravljeniga. Naj priserčniši hvalo opravi svoji visoki Dobrotnici za to neprecenljivo dobroto, pa tudi za tiste dobrote, ki jih je bila dosegla tistim dušam, ktere Ji je bil on priporočil. Podá se potem še z večí gorečnostjo na svoje apostolsko delo. —

To pa ni bila edína milost, ki jo je od Božje Matere dosegel. Človeško življenje na tem svetu je vojska in noben človek naj se ne zanaša, de bo šel brez truda in britkost v kraljestvo Božje. Zlasti imajo taki, ki se navadnih grehov varujejo, velikrat hude znotranje vojske, de bi se bolj očistili in v čednosti uterdili. Tako se je godilo tudi našimu Jakopu. Velike znotranje skušnjave so ga hudo terpinčile in niso mu pokoja dale noč in dan. Zopet se podá v Loreto, kjer tolikanj teče neusahljiv studenec vsakterih milost. Ponizno se verže pred Marijno podobo na kolena in Ji toži žalostni stan svoje duše, stopi nato pred altar maševat ter Jo serčno prosi, de naj mu vnovič skaže svojo materno dobroto, ki jo je že enkrat skusil. Glasno zdi-

hovanje in solze so spremljale njegovo molitev. Marija ne presliši molitve in zdihovalja svojiga služabnika, bere se celo, de se mu je bila razodela in ga potolažila, rekoč: „Miren bodi, moj sin! tvoje dela bodo kmali svoje večno plačilo prejele in nezvenljivi venec za tvoje čelo je že pripravljen.“ —

O tolažljive, o vesele besede za zveste Marijne otroke! Tudi vam, preljubi! je že spleten v nebesih venec za vaše čelo, ako stanovitni ostanete. Ne bodo ga vam britkosti ovenile ali stergale, ampak še le zlepšale.

Kar je bila ljubeznjiva Mati Marija zvel. Jakopu naznanila, se je bilo kmalo dopolnilo; mir se je povernil v njegovo dušo; hudobni duh, ki mu je dušne težave in britkosti delal, je mogel bežati, in v ravno tem zveličavnim pokoji ga je Bog poklical — še v večji — večni pokoj, krog leta 1472; tedaj pred malo manj kot 400 leti.

(*Klečé.*) O Bog! tudi mi imamo veliko težav, dušnih in telesnih; dodeli, Te prosimo, kadar koli Ti jih po Tvoji in naši Materi požimo, de vselej od njih rešeni ali saj v voljnim terpljenji poterjeni bomo. Mati milosti, sladko upanje naše! ne zapusti nas nobenkrat v naših nadlogah.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Nesíte seboj danes cvetlico, ki se ji pravi gabez. Ni posebno ljubljen gabez zavolj lepote, toliko bolj pa zavolj zdravilne moči, zlasti korenine, ako si kdo roko ali nogo zlomi. Zavoljo tega naj Vam pomeni gabez dušne rane, duhovne, znotranje britkosti. Tudi take dušne rane imajo neko zdravilno moč, posebno očistijo človeka od napuha, še nar bolj od duhovniga napuha in prevelikiga zaupanja samiga nase. — Na gabezovim cvetji se rade čbelice zbirajo: ravno tako pri človeku čbelice čednosti, kadar ga mnogotero terpljenje poniža. Pomoč zoper tako terpljenje pa je pri Marii lavretanski, kakor ste ravno poprej slišali. Gabez pa naj bo Vam vselej stanovitna priča, de Bog tudi z znotranjim terpljenjem dobre namene ima.

Naloga:

Molite enkrat lavretanske litanije za maloserčne kristjane in za tiste v vicah, ki so v življenji z maloserčnostjo grešili.

Sedem in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Sad cvetlice večnosti, ki smo ga bili zadnjič jeli premišljevati, je lepota

sv. raja; in že smo vidili imenitnost prebivališa in neprimerljivo vrednost nebeške družine. Ako bo pa že tako imenitno veselje, v družbi izvoljenih biti; koliko neizrečeno srečo bomo še le okušali v družbi in pričujočnosti Njega, kteriga častitljivost jutranje zvezde označujejo, kteriga Božja lepota svitlobo solnca in lune otemnuje, pred čigar veličanstvam angeli in svetniki z nar globokejši ponižnostjo na kolena padajo in Ga molijo. Kaj še le bo gledanje nar vikši dobrote, ki vse dobro v sebi zapopade! Kaj še le bo pogled Njega, ki je Edino in Vse, ki je Sam na Sebi popolnoma prost in vender vse popolnamosti vsih reči v sebi zedinva! Ako je bilo že tolikanj doželenja vredno, kralja Salomona viditi in slišati, de je kraljica Sabejska sklicovala: „Srečin človek, srečni tvoji služabniki, ki so pričo tebe in tvojo modrost slišijo!“ Kakošna sreča še le bo, božjiga, čez vse povzdignjeniga Salomona gledati, Njegovo večno modrost, Njegovo ne-

skončno velikost, Njegovo neprimérljivo lepoto, Njegovo neizmerno dobroto, — in pa tega Kralja vsih svetov vekomaj posesti! — V tem je bistvena lepota nebeških prebivavcov; v tem je doveršeno spolnovanje vsih njih vošl.

Premisli k temu lepoto človeškiga telesa v nebesih. Nisi še vidil kaj taciga na zemlji, in si tudi kaj tako lepiga misliti ne moreš, kakor bo tvoje telo po vstajenji v nebesih, ako prideš med izvoljene. Njegove lastnosti bodo: žlahtnost, lahkota, neterpljivost, luč. Ta luč bo tako popolnoma, de se bo vsako telo zveličanih v kraljestvu njih Stvarnika svetilo kakor solnce. Ako pa zdaj pomisliš, de solnce, ki je sredi na nebesni višavi, je samo zadosti, vesoljni svet razsvetliti in razveseliti; kakošno nezmerno svitlobo bo potem toliko solnc in svetilnic razširjalo, ko bodo skupaj svetile v nebeškem Sionu!

O Gospod in večni Bog! radi tukaj obvarujemo svoje telo grešnih oskrumb, nedopuštenih vživanj, radi krotimo svoje

počutke in jih v jarem Tvojih svetih zapoved vklepamo, de nas boš enkrat in na vekomaj tako nezmérno povelíčal! O sv. Duh! Ti večna Luč! razsvitluj nam naše stopinje po potu zveličanja; pogasi v naših sercih in v naših počutkih oginj greha in nečednosti, in vnemi nas s sv. ognjem, z nebeško lučjo nas razsvetli, ki nikoli ne ugasne. Sv. Marija, Mati Božja, prosi za nas grešnike!

Lilija

iz verta Marijnih otrók.

Božja pot Marije Device v Efezu v mali Azii. *)

Mesto Efêz v mali Azii je bilo svoje dni posebno sloveče z jutrodeželskim modrijanstvam v nejeverskim pomenu in s posebnimi vražami ali copernijami. V tem mestu so nejeverniki častili malikinjo Diano kakor rednico ali mater vsiga sveta, in so jo torej vse bolj slovesno molili kot vse druge malike nejeverstva.

Zgodej pa je bila temu mestu prisvetila

*) Ott iz Le Tourneur.

luč resnice. Ko je bil sv. apostelj Pavel na svojih potih prišel v to mesto, je našel že 12 učencov sv. Janeza Kerstnika, ktere je v imenu Jezusa Kristusa kerstil in birmal, in sv. Duh je prišel nad nje ter jih obogatil, kakor aposteljne binkoštni dan; jeli so namreč mnoge jezike govoriti. To jim je bilo potrebno, ker so sv. Pavlu imeli biti pomočniki v apostoljskim delu. Apostelj je tukaj dvé leti učil s silno serčnostjo in je delal velike čudeže. Njegove rute in opasila so ljudje pokladali na bolnike, in popušale so jih bolezni, hudobni duhovi so bežali od obsedenih. Novi verniki so prihajali se svojih grehov spovedovat, priča djanje apostoljsko; spreobrnjeni vražarji pa so prinesli skupaj svoje pohujšljive vražarske bukve, in vpričo vsih so jih sežgali. Ni se jih jim škoda zdelo, desiravno so jih cenili 50.000 srebernikov ali denarjev. De ob kratkim rečem: Efežanam je oznanovanje resnice zaleгло in bili so kristjanje; malikovavski tempeljni in altarji so se zaporedama podirali. Še bolj se je moglo to mesto poživiti, ko je bil prišel tudi sv. apostelj Janez z Marijo, ki mu Jo je bil Jezus na križu zročil, v to mesto stanovat in je tukaj škof bil. Tudi preslavni tempelj malikinje Diane je mogel Božjim hišam prostor pustiti, desiravno so se vkoženi nejeverniki iz samopridnih namenov silno ustavljali.

Naj v misel vzamem, kaj so k takimu razširjanju sv. vere dobičkarški vražarji počenjali. Srebrar Demetrij v Efezu je delal majhne templičke ali cerkvice boginje Diane in dajal je tudi drugim umetnikom veliko zaslužiti. Ko sv. Pavel začne germeti zoper malikovavstvo, je temu samopridnežu jelo za nohte iti, češ: zdaj sim ob svoj dobiček, skliče té in take svoje delavce in jih začne šuntati, rekoč: „Možje, vi veste, de mi od tega dela dobiček imamo. In vidite in slišite, de ta Pavel ne le v Efezu, ampak skorej po vsi Azii veliko ljudi pregovarja, rekoč: to niso bogovi, ki so z rokami storjeni. Ne samo pak ta naša umetnost bo s tem v nevarnosti, zaničevana biti, temveč tudi tempelj vélike Diane bo za nič štet, in svetlost njé, ktero vsa Azija in ves svet častí, bo pojémala!“ Po takim šuntanji vstane velik vriš in zmešnjava, derhali se togoté in vpijejo: „Velika je Diana Efežanka!“ Vse mesto hrumí, dva učenca sv. Pavla dobé neverniki in zapró. Pavel hoče med ljudstvo, pa učenci ga ne pustijo.

Marsikaj enaciga je utegnil apostelj doživeti, prejden je padel tempelj silo čislane malikinje. Namesto njega se je pa v Efezu povzdignil drugi tempelj prave Matere življenja ali rednice vesoljniga svetá. Po vne-

bovzetji Marije Device so namreč visokočeseni Materi Gospodovi zidali častitljivo in prezalo cerkev. Ne več vélika Diana, malikinja, ampak vélika Marija, Mati Božja, je bila zdaj v Efezu oznanovana in češena. In ko je neki krivoverec Nestorij bil pri mnogih ljudeh Marii poropal čast Matere Božje, rekoč, da Marija ni Božja Mati, je bil v tem mestu leta 431 cerkveni zbor, v katerim so cerkveni očetje v sv. Duhu zbrani, Marii poropano čast povernili ter Nestorjevo krivo vero obsodili in zaverгли. Posebno previdnost Božjo so cerkveni očetje v tem spoznali, da kriva vera, ki je Mater Božjo napadala, je bila v ravno tem mestu obsojena, kjer je Marija s sv. Janezam živela. Ta cerkev v Efezu ni bila nar starši, bila je pa nar veči in nar imenitniši zmed vsih v Efezu, in v začetku petiga stoletja je bila stoljna cerkev. Bila je tolikanj imenitna, da so celo obletnico njeniga posvečenja vsako leto 22. ali 23. rožnika praznovali. Lepo je cvetla keršanska občina v Efezu, je imela svojiga škofa, in zlasti češenje Marije Device se je po tako slavnim cerkvenim sklepu od tamkej po vsim svetu razširjalo.

Mislil bi človek, da to imenitno mesto, kjer je sama Mati Gospodova prebivala, sama s svojim zgledam in molitvijo toliko ljudi

spreobernila in poterdila, — mislil bi, to mesto ne more do konca sveta nikoli več nejeveri zapasti. Vender temu ni bilo tako. Ščasama so jeli ondotni kristjanje mlačni in leni prihajati; bili so Jezusu zmiraj bolj nezvesti in poslednjič so tudi čisto od vere odpadli. Zavolj tega je prišlo strašno Božje strahovanje nad mesto, kar jim je že sv. Janez žugal. Mesto s prebivavci je prišlo Turkam v oblast, in bilo je razdjano. Vélíki Efez je zdaj revna vás s turki in nekterimi kristjani!

Nisim vam zastonj povedal te prigodbe, po času in kraji tako daljne od nas; zakaj v nji je nauk, kateri mora občutljivo serce s strahom navdajati in ga zavračati na nauk in opominovanje: „Kdor stoji, naj gleda, de ne pade!“ Za cele mesta in narode so tri stopinje do nar globokejšiga brezna: Pregreha, krivovera, nejevera. Ti, o človek! začneš mlačin biti: o huda reč! V mlačni duši ne more sv. Duh prebivati, torej se naglo pogrezneš v smertne pregrehe. Človek v smertnim grehu bi rad, de bi res ne bilo, kar mu vera za njegovo pregreho hudiga žuga; torej ni treba veliko skušnjave, in kmal bo verjel, de ni dolžnost se postiti, de ni tako natanko zavolj šeste zapovedi, zavolj tujiga blaga itd., — kmal je zaveržena ena

ali druga resnica, in človek je krivoverec. Tudi grešnika vse tiši, kar je v keršanstvu, in vse ga opominja k čednosti, pred greham svari: proč tedaj z vso težko butaro! — in tù ga imamo praviga nejevernika!! Kakor utegne zajti posamezni človek, tako zajdejo sčasama cele okrajine in mesta, ako se pregreham v naročje veržejo. Tako se je godilo na Jutru velikimu mestu Carjigradu ali Konstantinopeljnu in vsimu jutrodeželskimu cesarstvu, tako Egiptu in drugod. In kdo nam je porok, de bo Ljubljana, de bo Slovensko zmiraj katoliško?

Ni ravno vselej verjeti starim toživcam, ki pravijo: Ko smo bili mi majhni, mladi, ni bilo tako; gotovo in resnično pa je, in nobeden ne more tajiti, de take ostudne mlačnosti, nemarnosti, in bi djal, nejevere ni bilo pred kaj leti, kakor se zdaj tako pogosto razodeva. To je hudo, je nevarno znamnje našiga časa, in še nevarniši napoved za prihodnost. Slišijo se večkrat prederzne reči, ktere strah delajo, de bi se ne spolnile nad nami besede: „Božje kraljestvo bo vam odvzeto in dano drugim, ki bodo njegov sad obrodili.“

Posebin sovražnik sv. vere je posvetni duh, ki mu je za vse drugo več mar kakor pa za to, kar njegov stan po smerti zadeva.

Dosti je bratov uniga srebrarja Demetrija, ki posvetne malike ljudém hvalijo, posebno sem ter tje po gostivnicah se potikajo taki lažnjivi modrijanje, ki vsako novico in starico vedó tako obračati, de je Cerkvi in njenim zapovedim nasproti, če tudi nimajo nič od tega. In le prevelikrat najdejo nespremišljenih prostakov, ki za unimi vekači v Efezu hvalijo posvetne malike in malikinje, kakor uno ljudstvo, rekoč: Velika je Diana Efežanka!

Pavla pa, to je, duhovne išejo križati ali kamnjati, če ne s kamni in žebli, pa saj s svojim obrekovanjem, lažmi in černenjem! Torej je res, de nimamo le samo dosti krive vere, ampak tudi že veliko nejevere. „Kdor pa veroval ne bo, bo pogubljen!“ govori večna Resnica. — Upajmo, de bo Marija marsikteriga ustavila na njegovim potu v pogubljenje, in de zavolj obilno obiskovane šmarnične pobožnosti bo pri svojim večnim Ženinu sv. Duhu sprosila, de bo še razlival potoke svojih milost in svoje sedmere darove nad našo deželo.

(Klecé.) Prosimo Te, o Božja Luč, o sv. Duh! razsvetli naš um, de vselej spoznamo pota zveličanja, in poterdi našo moč, de zvesto po njih hodimo in se zveličamo. O turn kralja Davida, Ti močna varhinja svete

vere, nikar ne zapusti nas in naših naslednikov; ne daj sovražnikom sv. vere v roke naših hiš in pólj, naših cerkev in šol, ne zdaj in ne poznej, in nobenkrat ne.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Sprejmite v spomin cvetlico potoniko, ki je prava lepota naših vertov. Po nemški šegi se imenuje binkoštnica. Binkoštnica naj Vas spomni na sv. Duha, kateri je lepotičje naših serc, kakor binkoštnica naših vertov. Kolikorkrat tedaj binkoštnico ali potonike vidite, se spomnite, de brez sv. Duha ni nobene in nikakoršne lepote v vašim sercu, pa tudi nobeniga upanja za vašo srečno večnost ne. Torej:

1. Premišlujte danes zvečer sedmere darove sv. Duha.
2. Molíte, de bi jih tudi prejeli očenaš in češenamarijo.

Osem in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Ako hočete še kake besede slišati od obilnosti vsih dobrot, ki jih izvoljeni uživajo v sv. raju, vam rečem: Tam gori bo zdravje brez bolezni, prostost

brez sužnosti, lepota brez gerdosti, neumerljivost brez strohljivosti, obilnost brez pomanjkanja, mir brez nepokoja, varnost brez strahu, polnost brez presédanja, veselje brez žalosti, gospodstvo brez vojske. „Tam gori,“ pravi sv. Avguštin, „bo prava slava gospodovala; zakaj nobeden ne bo tam hvaljen po zmoti ali iz prilizovanja. Tam bo kraljevala prava čast; zakaj ne bo se odrekovala tistimu, kterimu se spodobi, in ne skazovala se njemu, ki je ne zasluži. Tamkej bo kraljeval pravi mir in nobena zmešnjava ne bo nadlégala zveličanih duš. Plačilo prave čednosti bo večno, kakor je On, ki čednosti delí in je obljubil, de bo On njih plačilo; kakor je On večin, ki se ne bomo utrudili, ga premišljevati in poveličevati. Tam bodo prebivališa velike, lepe, svitle in vse varne; družba prav častitljiva in preljubeznjiva, čas zmiraj ravno tisti, brez razdelitve v dan in noč, in gre svoj ték vekomaj prosto naprej.“

„Tamkej — pravi dalje sv. Avguštin — bo večna spomlad v vednim cvetu, v

sladki novosti in oživljajoči sapi svetiga Duha. Tam se bodo vsi veselili, vsi peli, vsi brez prenéha hvalo naj vikšiga Delivca vsih dobrót oznanovali, po čigar velikoserčni dobroti živé in gospodujejo vekomaj. O nebeško mesto! o varno počivališé! — O zemlja, kje je vse tvoje veselje? — O družba, v kateri nevošljivost in razpor nima prostora! O mirni stanovavci, vsih britkost obvarovani! O de ga še ni konca tega življenja, polniga vojske in bojevanja! O kdaj bodo jenjali dnevi mojiga pregnanstva! Kdaj bo zasvetil blaženi dan mojiga rešenja? O kdaj bom prišel in se prikazal pred obličjem svojiga Gospoda in Zveličarja?“

Ne angel in ne človek nam ne more tudi le slabe ali majhne podobe od uniga večniga življenja pred oči postaviti; de pa vender nekako senco od njega imamo, poslušajmo še dalje, kako sv. Avguštín piše in kliče: „Ó sladko življenje, ki ga je Bog tistim pripravil, ki Njega ljubijo! zveličano, mirno, zmiraj pokojno

življenje! čisto in neomadežano življenje!
življenje ki konca ne pozná! življenje
brez bolečin, brez truda, brez terpljenja,
brez zmešnjave, brez zamere, brez strahú,
brez spremembe! Življenje polno lepote
in častí, kjer se ni nobeniga sovražnika
bati, kjer nobeno veselje ne mine! Življe-
nje, kjer gospoduje popolnoma ljubezen,
in iz kteriga je strah pregnan! Življenje,
kteriga dan je večín, in je v vsim nar lepši
edinost! Življenje, v kterim Boga obličje
v obličje gledajo, in kjer je gledanje
Božje edíni živež, ki nikoli ne preséda!
O kako sladke so tvoje veselja, ko
nanje mislim! O kako razveseljujejo tvoji
zakladi moje serce, ki brez prenéha po
njih hrepení! Kolikor bolj na to mis-
lim, kaj de si, toliko bolj se čutim ra-
njeniga od tvoje ljubeznjivosti. Koper-
nenje, ki ga imam, tebe vživati, mi dela
neizrečeno prijetnost in tvoj spomin mi je
nar večí sladkost. O življenje vsake mno-
gotere sreče! Za resnico blaženo kralje-
stvo, v kterim smert nima nikake močí,
kjer ni naslédvanja časov, kjer dneva no-

bena noč ne ustavi, nobena menja ne zadene; kjer vojak, ki se je serčno vojskoval, spremljan od angelskih družb, z zmagovito krono na glavi Gospodu zmagovavno sionsko pesem poje! O kako srečna bo moja duša, ako bom konec svojiga popotvanja vredin, o nebeško stanovališe! gledati tvoje veličastvo, tvoje zveličanje, tvojo lepoto, tvoje zidove in vrata, tvoje prostore in dvore, tvoje častitljive prebivavce, in poslednjič gledati tvojiga vsemogočniga Kralja v vsi Njegovi svitlobi in v Njegovim božjim veličanstvu. Tvoji zidovi so zidani iz dragih kamnov; tvoje vrata so s svitlimi biseri obložene! tvoji dvorovi so iz zlata, in le hvalne pesmi se v njih slišijo, in tvoji kamni so safiri (žlahtni kamni zeleniki); njih strehe so z zlatim terdnim listjem pokrite, in ni ga na njih kamna, de bi ne bil poprej skerbno obdelan in uglajen.“

O usmiljeni Bog! očisti nam duše in telesa, de bomo vredni, v to sveto mesto priti. Razsvetli nas, o sv. Duh! in vnemi naše serca k bogoljubnemu življenju. Marija, prosi za nas!

Lilija

iz verta Marijnih otrók.

Marija Pomočnica in Jožef Lokatelčan. *)

Kdor ima veliko zaupanje do Marije in si prizadeva čedno živeti, tudi po Nji veliko milost sprositi zamore. To spričuje, kar nam pobožni pisavec sedanjih časov, Ott, popisuje.

V Neunkirchen-i pri Dunaji je milostna podoba Marije Device Pomočnice, ki jo ljudje visoko častijo in obilno obiskujejo, ker v stiskah so tamkej že vsaktero pomoč našli. Ta podoba je bila s perviga v samostanski cerkvi na prav priprostim altarji, z neko posebno dogodbo pa je prišla v velik slovez. Bilo je tako-le:

Jožef Lokatelčan, na otoku Cipru kakor turk rojen, v Florencu na Laškim pa keršen, je bolehal štirinajst mescov za nar hujši vodenico. Zdravniki so mu po bolnišnicah, v katerih se je na svojim popotvanji mudil, življenje popolnoma odpovedali. Torej ga je volja obšla, se z Dunaja v Gorico k svojim bratom podati, in desiravno bolan in reven, se na pot odpravi ter pride 19. mal. travna 1737, ravno veliki petek proti večeru, v Neunkirchen v Steinfeldu. Iz boječnosti, de bi ta

*) Ott Marian.

revni, bolehní človek utegnil še tisto noč merlič biti, ga noče nihče prenočevati; poslednjič ga vender neki sprejmejo, zanesljivo po previdnosti Božji, ki je bila sklenila na Marijno prošnjo nad tem revnim bolnikom svojo vsigamogočnost skazati.

Drugi dan je bil sklenil, čez veliko noč tamkej ostati, in gre popoldne med 1. in 2. uro pred klošter oo. minoritov miliga darú prosit, de bi mogel posteljo za prihodnjo noč plačati. Zberó se nekteri duhovni, prevdarjajo njegov revni stan, milvajo njegovo nadlogo in mu ponudijo jesti in piti. On pa le en požirk pijače vzame in reče, de jesti ne more nič, piti pa si ne upa, desiravno je čez mero hudo žejin, ker potem ga začne tako peči, de misli, sam čisti oginj mu je v persih in v želodcu. Nato mu podelí eden duhovnov, O. Avksencij, milošinjo, tudi en roženkranc, in ga pelje v cerkev k sv. Rešnjimu Telesu, ki je bilo ravno v Božjim grobu, ter mu reče: „Glej! tukaj je studenec zdravja! Ta-le, tukaj pričujoči Sam ti zamore pomagati; moli pridno!“ S temi besedami reveža popustí.

Bolnik tukaj pred sv. Rešnjim Telesam nekaj časa moli, potem gre ves struden v bližnjo temno kapelo sv. Nikolaja, se v kot v sest, opočít in potem zopet malo molit. V

nekim kotu vidi kerstni kamen in hoče k njemu; memgredé pa zagleda na malim altarji podobo Matere Božje, in sicer Marije Device Pomočnice. Posebno češenje do nje ga obhaja, pred njo poklekne, in z detinskim zaupanjem prosi preblazeno Devico, naj mu pomaga v njegovi veliki revšini, ter se priporoči v Njeno materno brambo.

Po opravljeni molitvi in priporočilu se usede pri kerstnim kamnu, nasloní glavo na stopnice kerstniga kamna in zaspí. Takrat ima prikazen preblazene Device in Božje Matere v tisti podobi, v kateri je bila namalana na altarji, in ga vpraša, kaj bi tukaj rad? Odgovorí Ji in reče: „Gospá, ali zdravje ali pa srečno smert.“ Zdajci vzame Mati Božja belo posodo iz rokava in mu dá piti. Ko odpije, precej začuti neko gomazenje po vsim životu, in zdelo se mu je, kakor bi mu vse ude prehajalo; nad čimur se je zbudil in čutil, de je rešen vsakterih bolečin. Kadar pa vstane, se čuti prav posebno lahkiga in gibčniga; ni mu bilo več telo otečeno, ampak čversto in zdravo.

Precej nato poklekne k imenovanimu altarčku, se na glas Božji Materi zahvali za skazano milost in podeljeno zdravje, potem pa v cerkev teče in glasno kliče: „Čudež! o češena Devica Marija!“ — Zdaj hití v sa-

mostan in vse skaže duhovnim vikšim, kar koli se je bilo ž njim dogodilo. Prednik ga dá večkrat izprašati po dvéh duhovnih očetih, in s prisego je mogel poterditi, kar je govoril.

Kakó prijetno ta zgodba serce hladi, kakor nebešk studenček! Čudite se močni veri in prelepi vdanosti v voljo Božjo uniga reveža. Ali ni bil on v nar hujši skušnjavi, nad vero in previdnostjo Božjo omahovati? Spreobrnjenec iz mohamedanske vere je bil, lahko bi ga bilo kej motilo, de bi bil omahnil in rekel: „Jest pri vas kristjanih ne najdem tega, kar sim pričakoval: mene bolniga reveža se branite pod streho vzeti; in zdí se mi, de se tudi Bog zame ne zmeni: ta vera ne more prava biti.“ Tode nič take zani-karnosti nad njim ne najdemo, temveč ravno nasproti vidimo še le prav močno in živo vero, — toliko vero, de je bila vredna najdena, biti s čudežem poveličana.

Ali hočete pa, de vam pokažem tistiga červa, ki pri nas Božji blagoslov in Marijno pomoč spodjeda? Nepoterpežljivost in malovernost se mu pravi. Iz nepoterpežljivosti izhaja kletvinja in čmerno goder-njanje, morebiti celo čez Božjo dobrotno previdnost samo, in tako življenje vzame človeku vse veselo upanje v Boga in Njegovo sveto pomoč. Nekaka malovernost se ugnjezdí

v serce, de malovernež še zaupljivo moliti ne more. Kako bo potlej taki človek uslišan! — Oče zmiraj kolne, mati večkrat kolne, tudi otroci se naučijo kleti, — kako bi se ne pri tacih zgledih? Ōdkod bo potem prišel žegen Božji? De na pravo pot nazaj pridemo, vam zaznamnjam te-le stopinje: Vedno Življenje v gnadi Božji, voljno poterpljenje, zaupljiva molitev: nato bo prihajala tudi zanesljiva pomoč, ko bi se imeli tudi čudeži goditi.

(*Klečé.*) O Bog! ki si nam dar vere zastonj dodelil, pripelji nas tudi k studencu terdniga upanja in k ognjišu goreče ljubezni, de bomo razsvetljeni od sv. Duha v dušnih in telesnih potrebah vselej od Tebe pomoči pričakovali, jo zanesljivo našli in večno življenje z voljno poterpežljivostjo dosegli. Velika Tolažnica, ozri se na nas Adamove otroke s svojim milostnim očesam in pelji nas k svojimu Sinu!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Lan éni cvét naj Vas danes domu sprem-lja in pri Vas ostane. Zakaj pa ta? Zato, ker je lan tako lepa podoba zaupljive poterpežljivosti. Nič ni prijetnišiga kot velika

njiva višnjevo cvetečiga lanú, zlasti kadar ga sapa nekoliko guglje. Lan se noče prepirati s sitnim vetram, ne se mu svojeglavno ustavljati; ampak lepo in lahno mu odjenjuje, in ko veter sitnež dalje gre, se lan po vsi njivi zopet vstavi, kakor je poprej stal. Ali vidite lepo znamnje poterpežljiviga človeka? Lan dopusti, de ga na vse viže terpinčijo: ga rujejo, vežejo, smukajo ali ripljajo, pogrinjajo, nad ognjem sušijo in pálijo, tarejo, predejo, mó-tajo in navijajo, snujejo, sučejo, tkejo, šivajo, strižejo in parajo itd. itd. Ker je pa lan poterpežljiv, iz vsih tih natézanj in muk le same dobrote prihajajo in on je s svojo poterpežljivostjo velik dobrodelnik človeškemu rodu, kakor veste, ker on ljudi oblači in mraza varuje, jim v temi sveti, jih v mnogoterih okolišinah ozdravlja, tudi še živino jim pita itd. — Vse to sim Vam zato tako živo popisal, de vselej kadar lan ali pa kaj od lanú vidite, se prav živo spomnite na to, kar on pomeni, namreč, na keršansko poterpežljivost. Verjemite mi veliko resnico, de cvetka poterpežljivost še veliko več dobrot človeškemu rodu deli, kakor pa cvetlica, ki sim jo zdaj Vam popisal. Kjer cvetlica: zaupljiva poterpežljivost cvete, tamkej sv. Duh prebiva, in ž Njim prihaja vse dobro na svet, zlasti tudi ljubi mir med keršanske deržine.

Naloga:

1. Varujte se iz ljubezni do sv. Duha, de se zoper poterpežljivost ne pregrešite, — še zlasti do jutri.
2. Molite trikrat „Čast bodi Bogu Očetu“ itd. za se in za tiste v vicah, ki so bili v življenji premalo poterpežljivi.

Devet in dvajseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Nobena reč človeka ne spodbuduje k tako pridnimu delu, kakor sad, ki na zadnje čaka gorečiga delavca. Poslušajte torej, kako še nadalje sv. Avguštin od nebes piše, rekoč:

„Sveti Jeruzalem! naša mati! kako lep si ti! kako me vnémajo tvoje mičnosti! V tebi ni nič tega, kar naše oči tukaj na zemlji vidijo; vse je drugač v tvojim nebeškim prebivanji! Tamkej ni noči ne temè, ne menjave, ne časov. Tebe ne razsvitlujejo goreče svetilnice, ne mesec ali zvezde; Bog je (tvoja) lesketajoča svitloba. Kralj kraljev sam je v sredi tebe, od svojih služabnikov obdan. Angelske družbe sladko pojó, veselo sprejemajo vse tiste, ki s tega sveta pri-

hajajo. Tam je družina prerokov, zbiralo aposteljnov, truma marternikov, spoznavavcov, popolni mnihi, svete device, ki so nad nečimernostjo tega svetá in nad slabostmi svojiga spola zmagovanje pridobile. Tamkej gledajo oči toliko mladenčev in rahlih devic, katerih čednosti so njih starost presegale. Tamkej se zamorejo ovčice šteti, ki so ubežale volčjemu zobu in goljufivim mrežam tega življenja.“

„Vsi so popolnoma zadovoljni na mestu, ki jim je odločeno; enaki so si v vživanji veselja, akoravno je stopinja njih sreče razločna. Tamkej kraljuje ljubezen v vsi svoji popolnamosti, ker jim je Bog vse v vsim. Njega gledajo brez preterganja, in neprenehama jih Njegova ljubezen vnéma. Zmiraj Ga ljubijo; v tem ko Ga ljubijo, Ga hvalijo; v tem ko Ga hvalijo, Ga ljubijo; in njih edino opravilo je v tem, de Ga neprenehama hvalijo, in se nikoli ne utrudijo, in nikoli tudi nar manjši pritežnosti ali dolgočasnosti ne čutijo.“

„Kdaj bo prišel srečni dan, ko bom od tega umerljiviga trupla rešen in vredin najden, nebeške hvalnice slišati, ktere v čast večniga Kralja tisti pojó, ki v tem žlahtnim prebivališu stanujejo? Kolika bo moja sreča, ko bom v sredi tiste kraljeve družbe, ko bom tudi jez hvalno pesem péł, ko bom svojimu Kralju, svojimu Bogu in Gospodu služil, ko Mu bom služil v Njegovim veličastvu, po obljubi, ki jo je dal, rekoč: „„Moj Oče! želim, de naj vsi, ktere si mi dal, tu bodo, kjer sim jest; de naj moje veličastvo gledajo, ki si mi ga dal, ker si me ljubil pred vstanovljenjem svetá.““

„Ako si tedaj v strahu Božjim živel, misli si tisti častitljivi dan, ki se bo zate zaznàł, kadar po dopolnjenim pozemeljskim teku s smertjo do neumerjočnosti prideš. V tem neogiblјivim trenutku, ko se bodo drugi jeli tresti, boš ti v popolnoma varnosti, ker boš vidil, de je prišla ura tvojiga odrešnja. „„Iši,““ pravi sv. Hieronim devici Evstohii, „„ječo svojiga telesa zapustiti

in misli si, kakor bi bila že pred stanovanjem svojiga nebeškiga Ženina; misli si plačilo za svoje trude, prelepo plačilo, ki ti je pripravljeno. Misli na lepi dan, ko te bo sprejela Marija, češena Devica, spremljana od družbe svetih devic, in ko bo tvoj Gospod in Ženin pred teboj stal in rekel: Pridi in hiti, moja nevesta, moja ljubljena, moja golobica; ker zima je minula, mraz in viharji so jenjali, in cvetlice se prikazujejo po naših poljanah.““

„Koliko bo veselje tvoje duše, ko bodo prebivavci nebeškiga mesta našli nad teboj visokost svojiga stanú, popolnoma jasnost svojiga premišljevanja in goreči oginj ljubezni, kakoršno so oni imeli! Kakošni praznik bodo napravili o tvojim prihodu kerubini, v katerih so zakladi božje modrosti zaklenjeni? Kako razveseljevanje bo za (angele) sedeže, gospostva, za vse kore zveličanih duhov! Koliko veselje, gledati in deliti zmagovavno obhajanje častitljive trume mar-

ternikov, ki so v belim oblačilu napravljene, in palme, ter znamenja svoje zmage v rokah nosijo! Koliko veselje, unih enajst tavžent devic gledati, in tih deset tavžent marternikov, ki so zvesto hodili po potu časti in križa Kristusoviga, kakor tudi neštevilno množico drugih služabnikov Božjih! Koliko veselje, najti močniga diakona Lavrencija, ki je nezdušnemu trinogu kljuboval, in s svojo poterpežljivostjo rabeljne s ster-menjem napolnoval, kako on zdaj ima svitlejši raženj, kot so bili plameni, ki so ga vžigali! Koliko veselje bo, občudovati lepo sveto Katarino, z vertnimi rožami in lilijami ovenčano, ki je kolesne martre z vero in upanjem premagala! Koliko veselje bo, viditi sedmére častitljive Makabejce in njih serčno mater, ki so vse smertne bolečine in martre zaničevali, de so Božjo postavo spolnili!““

„Ktere ketine iz zlata in dražih kamnov bi se smele primérjati s svitlobo, ki bo sijala krog vratú častitljiviga predhodnika Jezusa Kristusa, ki si je dal

raji glavo odsekati, kakor de bi bil k zaverženosti prešestniga kralja molčal? Kje je škerlat, ki se bo svetil kakor srečno telo sv. Jerneja, ki je bilo za volj našiga Zveličarja Jezusa Kristusa živo oderto? In telo sv. Štefana, ki je bilo od kamnov razbito, kako lepo ga bo gledati, ko bo s plajšem polnim rubinov ali rudečinov in demantov ogernjeno! Kako prečudna sladkost bo, častitljiva cerkvena poglavarja Petra in Pavla gledati, kako v lepoti svetita, eden s svojim mečem, drugi s stavnico sv. Križa, s čimur sta si krono neumerljivosti pridobila! Kolika sreča mora biti, vso slavo vsaciga tih velikih svetnikov ravno tako uživati, kakor de bi naša lastna bila! O častitljivi praznik! o kraljeve gôstje! o miza, za Najvikšiga in Njegove izvoljene pripravljena! — Naj jih le obhajajo svoje nečiste in mesene gôstje, ljudje posvetne nasladnosti; naj svoj trebuh v obilnosti pasejo, mnogožerci! Nebeški praznik kakor ta, kjer se tako izverstne jedila na mizo nosijo,

se popolnoma podá vsigamgočnemu Bogu in Njegovim izvoljenim!""

Vemo, de nismo tega preimenitniga veselja vredni, o večni Bog! vender Te po Tvojim nezmernim usmiljenji prosimo: stori z nami, kar koli je Tvoja nar svetejši volja, le samo nebeških vrat nam nikar ne zakleni ob naši smertni uri! Marija, Vrata nebeške! prosi za nas!

Lilija

iz verta Marijnih otrók.

Sv. Evfrazija. *)

Ta sveta devica je bila domá iz Konštantinopeljna. Bogate in imenitne starše je imela, zgubila pa jih je že po dvanajstim letu. Cesar Teodozij jo je hotel žlahtnemu mladenču v zakon dati, ona pa je bila že Bogú in presveti Marii Devici obljubila, de ne bo nikoli imela moža, ampak le Jezusa, svojiga nebeškiga Ženina.

Njemu se je hotla popolnoma čisto na duši in na telesu ohraniti. Torej zagerne svoje berhko telo v oestro nunsko obleko in

*) Ott Mar. po Art. Monstier Annus Mar.

beží v tebajsko pušavo. Tamkej v nar tihejši samoti svoje življenje čisto in popolnoma Bogú daruje. Hudoba pa povsod človeka iše, torej je imela tudi Evfrazija veliko se ž njim vojskovati, ker hotel jo je zopet med svet spraviti in pogubiti. Evfrazija pa ga je premagala z molitvijo in s postam. Zročila se je bila pod zvesto brambo Marije Device, in mogočna Gospá nebeška je ni zapustila. Ko je bila že dolgo v samotnim samostanu s svojimi sestrami, pripovedujejo izročila, de je imela prav prijazno prikazen Kraljice devic, ktera ji je napovedala, de bo čez deset dni umerla ter dosegla krono za terpljenje in prizadevanje. Tako se je tudi res zgodilo. Umerla je 13. sušca l. 410.

Ta pohlevna devica je namalana s kamnam v roki, in na kamnu je zapisana beseda: „Pokoršina.“ Zakaj? Žato, ker je bila v ti čednosti veliko popolnamost dosegla, ter se je pri vsih poskušnjah pokorno skazala. Njena prednica, ki je vidila njeno veliko gorečnost in hrepenenje, zmiraj bolj popolnoma prihajati, ji je terde poskušnje nakladala, ona pa je vse z veseljem nase vzela. Neki dan ji je bila dala zapoved, veliko grobljo kamenja v drug kraj prenesti. Brez vprašanja: „čimu to?“ brez godernjanja, brez nejevolje je trideset dni zaporedama ta hči iz cesarske rodovine to delo opravljala.

Dekla Germana, ki ji je bila zavolj njene gorečnosti nevošljiva, ji je očitala, de se zato vsaki dan posti in tako pobožno dela, de bi bila enkrat samostanska prédnica in jo s hinavko zmérja. Evfrazija pa ji besede ne reče, pred njo poklekne, jo za zamero prosi in pa de naj za njo moli. Ko je bila una nevošljivka zavolj tega od vikši hudo posvarjena in za nekaj časa iz občine odločena, je ponižna Evfrazija tako dolgo in serčno zanjo prosila, de ji je bila kazin odpušena.

Take so prave in resnične neveste Jezusove, ki z nobeno ne svojih duhovnih ne telesnih moči ne prešeštvajo. — Odkod pa izhaja tolikanj visoka čednost te device? V popisovanji njeniga življenja se bere, de njeni starši so bili bogati, visokiga rodú, in so imeli le tega samiga otroka; de pa niso počeli kakor mnogi starši, ki svoje otroke po opičje ljubijo, jim vse prizanesejo in v vsih rečéh njih voljo spolnujejo: ravno nasproti so bili precej po rojstvu svoje hčerke sklenili, de jo bodo le za Boga zredili. Komej de je jela bebljati, so jo učili presveti imeni Jezus in Marija spoštljivo izrekati, so ji male ročice sklepali in ž njo molili k nebeškemu Očetu. Pri vsaki priložnosti so jo opomnili na preljubo dobroto Božjo, od kteriga vse dobro prejéma, in tako so jo učili prav hvaležno

biti. Zmiraj in zmiraj so ji pravili, de Bog vse vidi in vse vé, de nikakor in nikakor ne smé nič hudiga storiti pred Božjim svetim obličjem. Kolikrat vašim otrokam v šoli in pri spraševanju ravno to pripovedujemo! Ali kaj pomaga, ker so že iz korenine tako spačeni! Še tukaj pred sv. Rešnjim Telesam velikrat ne dajo pokoja in pri učenji še druge ljudi motijo, ki bi radi poslušali! Koliko pa samí molitve zamudé, in njih veliko skorej vse pridige in nauke presliši! Tako gredó večí del vselej z novimi grehi iz cerkve, ne de bi v nji novih gnad sprosili. Zavoljo tega in zavoljo domačih nerodnost so zmiram bolj terdi in poslednjič terdovratni, kakor železo in kamen.

Oče in mati sv. Evfrazije sta bila kakor dva angela varha; eden se je bolj bal kakor drugi, de bi otrok kaj škodljiviga ne vidil in ne slišal; torej je tudi deklica rasla v nedolžnosti kakor angelček. Ko je bil oče umerl, so mater močno nagovarjali, de bi se spet omožila, celo cesarica, njena teta, ji je to svetovala; nji pa je bilo vse bolj mar, de bi svojo hčer svetó zredila in za svojo lastno dušo skerbela, kakor pa za novo možitev, in je svojimu sklepu zvesta ostala. Ko je pa hči materi svoje želje razodela, de bi rada Jezusu v samostanski samoti služila, je bila

tega tako vesela, de se je veselja zjokala. Peljala jo je pred podobo križaniga Jezusa, in jo Jezusu zročila, rekoč: „O Gospod! vzemi tega otroka pod svojo brambo; le Tebe ljubi in iše, in se torej le Tebi samimu priporoča.“ Potem reče deklici: „Bog te za zmiraj obvari v strahu svojiga svetiga imena.“ Nato zroči edíniga otroka prednici in gre, — zroči ga tukaj, de bi tamkej ž njim vekomaj sklenjena ostala. Nauke iz taciga priserčniga življenja si sami posnemíte!

(*Klečé.*) Ti pa, o dobrotljivi Jezus! usmili se nas, in bodi vselej naša bramba in pomoč, de tudi mi svoje duše rešimo in zveličamo. — Mati nedolžna, Mati presveta, sveta devic Devica! bodi nedolžnih in spokornikov pomočnica in spreoberni grešnike!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Cvetlico velikonočnico sprejmite danes v spomin. Velikonočnica rase po suhih solnčnatih homcih in ima vijolčasto cvetje. V zdravilstvu je posebno imenitna in znana z imenam „pulzatila“ (Pulsatilla), in kej posebniga je to, de zdravilo iz nje pomaga naj rajši pohlevnim, boječnim, dobrovoljnim, poterpežljivim in tihim natoram ženskiga spola. Torej

naj Vam bo velikonočnica podoba pravih keršanskih devic, ktere imenovane lastnosti imajo in hodijo le po solnčnatih višavah, to je, po potih od Božjih zapoved razsvitljenih, ter po srečni stezici, ki v nebesa pelje. Pohlevnost, boječnost pred greham in posvetnim šumam, tihost in molčljivost, dobrovoljnost k vsimu dobrimu, vdana poterpežljivost, so peresca cvetlice velikonočnice, ktere ji pravo vrednost dajejo in deviško lepoto povišujejo. Velikonočnicam priliva nebeška rosa, de tudi po suhih višavah ne usahnejo: ponižnim devicam in deviškim pa žarki milosti sv. Duha, de tudi v suhoti, to je, v zapušenji in skušnjavah ne poginejo.

Naloga:

1. Iz ljubezni do sv. Duha sklenite, se vsih nečistih misel skerbno varovati.
2. Molite in premislite zvečer tiste čednosti, ki jih je Jezus posebno priporočal; kdor jih ne zna, pa 3 očenaše in češenamarije za dar čistosti.

Trideseti dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Kolikor stanovitniši boš imel svoje oko v nebo vperto, o človek! toliko manj boš zgrešil, po kateri poti se v

nebesa pride. Torej le še dalje poslušaj, kako piše neki pobožin učenik od ne-
bés in pravi:

„Povzdigni pa svoje oči nad vse angelske kore; tamkej boš vgledal prav posebno častitljivost, ki ves nebeški dvor z začudovanjem in veseljem napolnuje in je, kakor bi mesto Božje z radostjo napajala. Povzdigni svoje oči in pre-mišljuj preblaženo Devico, Kraljico usmi-ljenja, polno ljubeznjivosti in lepote, ktere gospostvo angele s stermenjem na-polnuje Tam gori je Kraljica ne-beška, z zvezdami kronana, s solncam oblečena, z luno pri nogah, in blažena nad vse žene!“

„Premisli zdaj, koliko sladkost bomo čutili, ko bomo smeli gledati preblaženo Devico, našo sladko Mater, ne več ka-kor je pred jaslicami klečala; ne več, kakor ji prerokovanje sv. Simeona serce s straham in nepokojem napolnjuje; ne več, ko toži in povsod svojiga zgubljeniga Deteta iše: temveč kako vsa razveseljena, v vživanji nebeškiga mirú sedí ob des-

nici svojiga Sina in nima nar manjšiga strahú, de bi še kdaj ta predragi zaklad zgubila. Ni Ji treba več čakati na nočni mrak, de bi v Egipt bežala, de Njeno ljubljeno Dete Herodovimu preganjanju odide. Ni Ji treba več stati pod križem, de bi kapala kri Njeniga umirajočiga Sina na Njeno glavo, ter bi tako v Svoji obleki nosila vedin spomin Njegove nar večí bolečine. Ne občuti več martre tiste žalne zamenje, ki Ji odmeni namesto učenika učenca, namesto Gospoda hlapca za sina odloči. Ni Ji več treba stati pod tistim kervavim drevesam in z neizmerno britkostjo ponavljati tistih bolečih besed: „O de ne morem za te umreti, Absalon! Moj Sin, moj Sin Absalon!“ Vse te britkosti so minule, in Ona, ki je bila na zemlji nar bolj žalostna vsih stvari, je zdaj nad vse angele, nad svetnike in ljudi povzdignjena; Njeno zveličanje je tako popolnoma, de noben človešk jezik ni zmožin tega dopovedati. „„Našla sim Ga,“““ kliče Ona, „„kteriga ljubi

moja duša; deržati ga hočem in ne več spustiti od sebe.““

„Ako bo premišljevanje častitljive Device in vsih tih reči toliko srečo delalo: kolika sreča mora le še biti, gledati nar svetejši človeštvo našiga Zveličarja Jezusa Kristusa, častitljivost in lepoto tistiga telesa, ki je bilo na križu za naše zveličanje tako strašno izdelano!

„„Brez vsiga dvoma,““ kliče sv. Bernard, „„bo za človeka sladko veselje, ki jih bo z zveličanjem napolnoval, ko bodo tamkej vidili in premišljevali Človeka, Svarnika ljudi, in Gospoda vsih stvarjenih reči.““ Sploh imamo za posebno čast vsi v svoji deržini, ako se kateri naših otrok na kardinalsko ali celo na papeško čast povzdigne. Koliko veči čast pa nam bo, viditi Zveličarja, ki je našega mesa in kervi, ko bo sedel ob desnici svojiga Očeta v nar večim veličastvu kakor Kralj nebés in zemlje? S kako neizrečeno radostjo bodo ljudje v družbi angelov prevdarjali, de Gospod nebeških stanováliš, Stvarnik vsih reči, ni kak an-

gel, ampak človek! Prav zanesljivo si bo vsak svetnik neizmerno častitljivost Jezusa Kristusa štel kakor svojo lastno. In veselje, ki ga bodo zavoljo tega čutili, bo toliko, tako popolnoma, da se njegova izverstnost v nobenim človeškem jeziku ne more izreči.“

„Kdo bo tako srečin, da bo vredin, toliko srečo, toliko zveličanje uživati? O Gospod! kaj? da Ti boš kakor moj brat, ki so Ga ravno tiste persi redile! jest da naj Te brez zagrinjala gledam, Te smém v sveti ljubeznjivosti in sladkosti objemati! O neskončno ljubeznjivi Gospod! kdaj bo prišel ta srečni dan? kdaj bom stopil pred Tvoje obličje? kdaj bom nasitovan s Tvojo prečudno lepoto? kdaj bo moj pogled počival na Tvoji božji osebi, ki Te angeli gledati kopernijo?“

O Jezus, Sin človekov! pokaži nam svoje milostno obličje in razveseli nas s svojo nezmerno prizanesljivostjo ob naši smertni uri, odpri nam lepoto svetiga raja. Marija prosi; Marija pomagaj; Marija ne zapusti nas!

Lilija

iz verta Marijnih otrok.

Zveličani Janez Himenij (Ximenius). *)

Ta zvesti služabnik Marije Device je bil neduhoven redovnik ali brat iz Jezusove družbe. Bil je poln otročje priprostosti, ponižin do nar globokejšiga zaničevanja samiga sebe, ves goreč od ljubezni do Bogá in bližnjiga, ljubljen od vsih klosterskih, ki se je menil samiga sebe njih nar manjšiga hlapca.

Ni popisati, kako je on ljubil našo ljubo Mater Marijo Devico. Njeno življenje je bilo takorekoč njegovo življenje, zmiraj je mislil na čednosti in djanja, v katerih je živela Marija na zemlji. Pri vsakim delu je imel odločeno kako duhovno premišljevanje iz Marijniga življenja. Neki dan dela s tovaršem v vinogradu, in letá ga vpraša, ktero duhovno opravilo de ravno ima. Odgovorí mu: „Ko v hrib grem, spremljam Marijo in Jožefa s sladkim Ježuškam in grem ž njimi v Egipt, in kadar s hriba grem, se ž njimi iz Egipta vernem.“ — O kam naše sreče, ako bi naši delavci tako zveličavne misli in občutke pri delu imeli; koliko grehov bi se od-

*) Ott Mar. po Balinghem.

vernilo; koliko več teka bi imele vse njih opravila!

Neki dan je molil pred podobo ljube Matere Marije in se Ji z veliko gorečnostjo priporočal, naj vender dobrotljiviga Boga prosi, da naj mu večno zveličanje zagotovi. Nato je slišal glas, ki mu je rekel: „Janez, hodi nadalje po poti pokoršine, to je zanesljiva in nezmotljiva pot.“ To veljá tudi sploh kristjanam: Hodite zvesto po poti pokoršine do svojih duhovnih pastirjev, bodite natanko pokorni svojim spovednikom; to je zanesljiva pot v nebesa.

Drujokrat je spet pred to podobo molil in premišljeval terpljenje ubozih duš v vicah, in dosegel je dar posebniga usmiljenja do duš v vicah. Od tistihmal je vse svoje dobre dela in zasluženja daroval za uboge duše v vicah. — Znano je, da nič ne zgubi, ampak še le veliko pridobi, kdor vse svoje zasluženje za duše v vicah obrača in njim daruje.

Neki dan je po samostanskih pravilih odgovor dajal svojimu vikšimu zastran stanú svoje vesti. Vprašan, če ga serce žêne, po poti popolnamosti dalje iti, je odgovoril, da nima večí želje, kakor to.

„Po poti popolnamosti dalje,“ — o kristjan! ali zapopadeš to besedo? Ali ne slišiš včasí, kako nekoliko bolj olikani v kmetii,

kupčii itd. kličejo: „Naprej! naprej!“ In kam naprej hočeš ti ali pa tvoji nastopniki v 40—60 letih priti? „Naprej“ pridete zanesljivo do — groba. Kam pa potlej — — ? Kam potlej, ako zdaj na poti popolnamosti dalje ne greste? Smarnice so pri koncu, — kako deleč naprej si ta mesec prišel? Kako deleč si še napravljen? Si že opravil spoved in sv. Obhajilo? Si odstopil od greha? Ako si kej dobra začel ali saj sklenil, pa saj ne, de bi pozabil in opustil, ko ta čas preteče? Oh, naprej! naprej pojdi v dobrim. Kupčuj z zročnim talentam: kmal kmal ga bo Bog tirjal od tebe!

Ko se je zvon k „Ave Marii“ oglasil, je Janez precej pokleknil in angelsko češenje molil, kjer koli je bil in če je imel še toliko dela. Pripoveduje se prijazna dogodba, ki kaže, kako prijetna je bila Bogú taka ljubezen do molitve. Družba Jezusova je v mestu Saragosi na Španjskim cerkev zidala, in ko Janez z nekim tovaršem velik obdelan kamen po odru gori valí, zazvoní „Ave-Marijo.“ Ravno na kraj odra sta bila kamen priválila. Janez pa, ne misleč, de utegne kamen po stopnicah odra doli zderčati in na tla telebiti, izpusti kamen, se verže na kolena in moli; ravno tako tudi tovarš po njegovim zgledu. In glej! kamen brez deržanja na stermim kraji pri miru ostane in se kar ne gane. Ko

sta odmolila, z enim gibljejem kamen na njegovo mesto zavalita, de so vsi pričujoči stermeli. Ves obogaten z zasluženjem je v Gospodu zaspal 24. svečana 1579.

Nihče te ne sili, o človek! de bi v taki nevarnosti, kakor uni zveličani Janez, delo popustil, ko zazvoní, tudi te zapoved ne veže, de moraš ravno poklekniti: vprašam te pa, če ti kaj vest ne očita, ko še nar ložjiga dela, ki čisto nobene sile ni, nočeš popustiti, de bi angelovo češenje bogoljubno obmolil? „Delaj, le delaj!“ to je tvoja lastnost; pregovor pa pravi: „Môli in delaj!“ Ali slišiš? „Môli!“ stoji pred, potlej „delaj!“ „Môli“ je za dušo, „delaj“ za telo. Torej se ni čuditi, de taki nezaupljivci tudi le malo žegna in teka imajo. — „Posvetnost“ — ta pošast gospodari po vsih hišah in poljih, in še posebno po rokodelnicah, cestah, štacunah, fabrikah, šolah, pisarnicah. Velika postava je, de vse učenosti, umetnosti in človeške dela morajo veri in čednosti služiti; kjer tega ni, gre voz v brezno in konec vsiga djanja bo nesreča za telo, pogubljenje za dušo. Zakaj tako delo je prekleto, ker delavce od njih Stvarnika odvrača. Pošast, ki se ji „posvetnost“ pravi, ne pozná Bogá, — ali pa Ga nalaš v némar pustí. Od tod pa tudi taki konec, kakor se tolikrat sliši! Nekaj časa

rožljá z denaram, pri vsih šumečih rečéh zvonec nosi, se velikrat tudi v visoke službe vrine, tudi se angel teme spreminja v angela svitlobe. Neutegama pa pridejo dela temè na svitlobo, nastajajo strašni padci z višáv v brezna kakor ob času luciferja: tu gre vse na boben, tam se zvedó strašne goljufije in skrivne tatvine itd., in de pošast posvetnost svojo gerdobijo dopolni, se utegne na vse zadnje slišati od grozovitnih samomorov, kateri so kar ravna pot v peklenski oginj, iz kteriga več rešenja ni.

(Klečé.) O dobrotljivi Bog! usmili se nas, žegnaj vse naše dela, ki jih enkrat za vselej Tebi darujemo, in reši nas milostno duha posvetnosti, nejevere in potuhe. Skrivnostna Roža! zasadi v vse naše dela in popravi, misli in besede tisto lepo zbranost, ki je bila zlati venec Tvojiga življenja.

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Nocoj si zberíte in zvežite v spomin lepo-dišeč šopek romana. Roman naj Vam pomeni svete ali nebeške misli, ki jih imejте pri svojih delih. Roman je dobra piča za ovčice; nebeške misli so piča za ovčice dobre duše. Roman lepo diši: tudi tvoje dela, o človek,

ako so s svetimi mislimi spremljane, tako lep duh od sebe dajejo, de angele iz nebés k tebi vabijo. Roman ima zdravilno moč: svete misli so preblago zdravilo zoper grozno bolezen „posvetnost“ in zoper nemarnost za Boga in svojo lastno srečo.

Naloga:

1. Premišlujte saj dvé ali tri minute nebeško veselje.
2. Molite enkrat do jutrišnjih Šmarnic očenaš in češenamarijo zase in za tiste v vicah, ki so bili v svojim življenji preveč posvetni.

Poslednji dan.

Cvetlica iz verta večnosti.

Sleherni zmed nas želí v nebesa priti, torej naj se tudi naše letašnje večne cvetlice z nebeškim premišljevanjem sklenejo. Pobožin učenik duhovniga življenja še nadalje tako le piše:

„Poslednjič pa, kolika sladkost nad vse sladkosti bo vživanje jasniga gledanja Božjiga, v katerim je bistevna ali pglavitna slava svetnikov... To jasno gledanje Božje samo zamore našim dušam popolnoma mir, popolnoma zveli-

čanje dodeliti. Lepota in razne lastnosti stvari zamorejo res človeku serce nekoliko razveseliti, nikoli pa ga ne do čistiga zadovoljniga storiti. Ako nam bodo tedaj vse tiste razveselivne reči, od katerih smo govorili, toliko in tolikošnih sladkost delale: kako srečne nas bo storilo še le ljubeznjivo gledanje Gospoda, naj vikši Dobrote, ki je popolnamost sama, ktera vse dobrote v sebi obsega!“ ...

„O zarés! prelepo mora biti, gledati tisto tako prečudno, prosto Bitje, ki se tako razodeva; v Njem moliti nar svetejši Trojico, prečastitljivost Očeta, modrost Sina, dobroto in ljubezen sv. Duha! — Tamkej bomo Boga in sami sebe in vse reči v Bogu gledali. Sv. Fulgencij pravi, ravno tako kakor uni, ki pred ogledalam stoji, vidi ogledalo in samiga sebe in vse reči v njem, ki so pred ogledalam; tako bomo tudi mi, ko bomo pred tistim brezmadežnim ogledalam Božjiga veličanstva stali, gledali Boga in sami sebe v njem z vsim ob

enim, kar je zunaj Njega, po večim ali manjšim spoznanji, ki ga bomo od Njega imeli. Tamkej bo nasitena naša vedoželjnost, in nič družiga ne bomo hotli vediti; kar vse, kar se more spoznati, bomo pred seboj imeli. Tamkej bo naša volja pokoj našla v ljubezni tiste Dobrote, ki vse dobrote v sebi obsega, in brez ktere človek ne more nobene prave dobrote imeti. Tamkej bodo vse naše želje v popolnoma miru in z uživanjem nar vikši blaženosti se bodo spolnovale. Ta blaženost bo naše serce tako nasitovala, de si ne bo imelo ničesar več vošiti. Tri Božje čednosti, vera, upanje in ljubezin, s kterimi smo na tem svetu Boga častili, bodo tamkej našle nar imenitniši plačilo ... Tamkej bodo izvoljeni vsigamogočniga Bogá gledali, ljubili, posedli in hvalili. Nasitovani bodo, desi ne bodo lakote čutili; lačni bodo, desi ne bodo čutili nobene potrebe.“

„Gospod, naš pravični Sodnik, pa bo tudi naše telesa poveličal, ker je v

svojim kraljévim in večnim dvoru tudi temu prebivališé in prostor pripravil, kar je živalskiga nad človekam. O Gospod, kako Ti ljudi ljubiš! kako visoko ceniš dobre in pobožne! Kaj ima v Tvojih nebeških šotorih naše revno in spačeno meso opraviti, ki je živinam enako in le prevečkrat svoje hudobne nagnjenja nasledva? Kaj? to meso, ki bi se moglo veliko bolj v hlev med živino zapreti, bo imelo pristop k angelam v nebesih! ... Bog hoče, de telo, ki je pomagalo križ in revšino nositi, naj se tudi častitljivosti vdeležuje; in kakor duša, ako se je Božji volji vpodóbvala, pojde v delež Božje častitljivosti, tako de naj telo, ako je bilo pokorno volji svoje duše, vživa častitljivost, katero bo duša dosegla. Tako bodo pravični na duši in na telesu poveličani, kakor prerok govori: „Dvojno bogastvo bodo imeli v svoji deželi.“

O zveličano telo! tvoje oči bodo obnovljene in svitlejši od solnčne svit-

lobe; gledale bodo tiste kraljeve dvore, tiste prezale stvari in neskončno število družih stvari, ki nebeške stanovališa lepšajo, — čez vse pa nezmerno lepoto Božjiga obličja. Ušesa bodo vedno slišale tisto prečudno lepo glasbo, ktere sladkost in mičnost je tolika, de zamore en sam glas serca vsih zemeljskih prebivavcov zazibati v sladko spanje. Dišilo bo z naj ljubeznjivšimi vonjávami poživljano, ktere se popolnoma strinjajo s krajem veselja, in od katerih naše prijetne dišave nikakoršniga zapopadka ne morejo dati. Poslednjič bo neizrečeno sladka radost in predopadljiva prijetnost človeški okus do čistiga nasitovala ...

Koliko nepopisljivo veselje bo po tem takim čutila duša, ko bo za plačilo tako kratkiga zatajevanja plavala v tistim morji lepote in sladkosti, ktero ne bo nikoli padalo, nikoli usahnilo. O dobro obernjeno prizadevanje in delo! o častitljivo poplačano zatajevanje! o zaklad brez mere! kdo bi ga ne hotel vzdigniti? kdo bi goreče po njem ne

kopernel? Ko bi imeli tudi milijone življenj, ne bilo bi preveč, ko bi tudi vse zanj darovali!

To neprecenljivo in prečastitljivo plačilo bo terpelo toliko milijonov let, kolikor je svetlih zvezdic na višnjem obnebj, in še zmiraj delj. Toliko sto jezér milijonov let bo terpelo, kolikor dežnih kapljic na zemljo pada, in še zmiraj neskončno več. Ob enim reči: Terpelo bo z Bogom samim na vekomaj. Pisano je namreč: „Gospod bo gospodoval zmiraj in vekomaj;“ in neki drugej: „Tvoje kraljestvo je večno kraljestvo, in Tvoje gospostvo bo terpelo od rodú do rodú.“

O usmiljeni Oče! o Bog, ki si samo in zgoli tolažilo! prosimo Te ponižno pri Tvojim naj priserčnišim usmiljenji, dodeli nam milost, de té nar večí častitljivosti in blaženosti ne zapademo. O Gospod, naš Bog! po svoji podobi si nas vstvaril in zmožne storil, Te spoznati in ljubiti: daj, ter naše serce,

ki si ga za-Se stvaril, Sam Seboj napolni, ker Ti si naš Bog in naš Delež v deželi živih! Ne prosimo Te obilnih dobrot za sedanje življenje, stori z nami po Svoji neskončni dobroti in previdnosti: tega pa Te danes preponižno in naj priserčniši prosimo, de naj stanujemo v hiši našiga Boga vse dni svojiga življenja — vekomaj. — Marija! trideset dni Te že prosimo, usliši nas danes in zagotovi nam mesto v kraljestvu svojiga Sina!

Lilije

iz verta Marijnih otrók

za vse leto.

Naloga vsih nalóg je, čas tako preživeti, de človek stori nar več dobriga, ki je mogoče, in nar manj hudiga, ki je mogoče. Služabniki in služabnice Božje so v ta namen imeli mnogotere vaje v čast Marije Device, in po sreči se jim je izhajalo. Ako bote le nekaj tega v spominu ohranili in spolnovali, bo vaša sreča toliko, de celi teden ne bote toliko grehov storili, kolikor bi jih sicer tudi le en sam dan. Poslušajte tedaj!

V tvojim sercu bodi zmiraj: „Jezus“ in „Marija.“ Ko se je sv. Bonaventura zjutraj zbudil, so bile perve njegove misli Jezus in Marija; na Nju je mislil pri svojim učenji in delu; ž Njima je k počitku šel. O kristjan! ne pozabi tega nauka. Greh ne bo mogel v tvoje serce, ako bota Jezus in Marija v njem. Kletvinje, grešne besede ne bo iz ust in serca, v katerim bota Jezus in Marija.

Ako želiš biti dober otrok češene Marije Device, ko se zbudiš, se obrni k Njeni podobi, in prosi Jo za Njen blagoslov, rekoč:

Me cum Prole pia

Benedicat Virgo Maria.

Prosim Te, Marija, zdaj

Z Ježuškam mi žegen daj! —

Nato utegneš tri češenamarije v čast neomadežaniga spočetja Marije Device obmoliti za dar čistosti. To je sv. Alfons vsim svojim spovedencam svetoval, de naj vsaki dan opravljajo, in obetal jim je zanesljivo pomoč od Matere Božje.

Ako si v tacih okolišinah, de zamoreš zraven molitve zjutraj tudi nekoliko premišljevati ali po znotranje moliti, bo prav dobro; premišljevanje duhovni učniki posebno svetvajo. Stóri kakor sveti grof Eleazar. Le-tá je nekda j pravil svojimu duhovnimu vodniku,

ko se k molitvi pripravlja, de si narpred k sercu vzame svojo nizkost in nevrednost, potem se priporoči Materi Božji, de naj mu v serce in na jezik daje, kar bi bilo Nji in Njenimu Sinu nar bolj prijetno, in potem moli češenamarijo. In ko je to opravil, se mu nikoli ne manjka tvarine ali snovine za premišljevanje Božjih skrivnost. — Ko si pa potem v premišljevanji storil dobre sklepe, svoje grehe obžaloval, tolažil prejel ali suhoto občutil, potem vse to zroči preblaženi Devici Marii, de naj pred Božje obličje nese. Tako ti svetuje sv. Albert veliki.

Ako moliš ure Marije Device, utegneš storiti, kakor zveličani Peter Faber, prvi tovarš sv. Ignacija, ki je desetkrat z naj serčniši pobožnostjo izrekel nar svetejši imeni „Jezus“ in „Marija“, prejden je začel svoje dnevnice moliti.

Ako se čez dan učiš ali študiraš, bi utegnil morebiti včas posnemati zveličaniga Frančiška Suarez-a, ki je to opravilo vselej opravljal pred podobo Marije Device, je pri dvomih Marijo za razsvitljenje prosil, in ko je bil uslišan, se Ji je serčno zahvalil. — Sv. Edmund je ravno tako delal. — Zveličani dominikanec Frančišk Rezza je vselej češenamarijo molil, kolikorkrat je pri učenju bukve spremenil. — Prejden je zveličani Alan pero

v roko vzel, de bi pisal, je vselej pokleknil in Ave-Marijo molil. — Ravno to pravilo ti zamore služiti pri vsih tvojih opravilih, ali vzameš koso, serp, sekiro ali rokodelski orodje v svojo roko in se k delu napraviš.

De ob jedi kristjan molitve k sv. Duhu ne opusti, se takó vé. Utegneš pa tudi še kaj v Marijno čast storiti, ako si v tacih okolišinah, na priliko, po zgledu zveličaniga Jakopa Venedik-a, ki je po jedi molil „Češena si Kraljica;“ ali po zgledu zvel. mladenča Janeza Berhmans-a, ki je po jedi šel v kapelo Marijo pozdravit, preden se je na delo podal.

Zveličani Alfons Rodriges je vselej, ko je slišal podnevi in ponoči uro biti, češenamarijo molil. — Blaženi jezuit Janez Sebastijan je pri odhodu in dohodu vselej češenamarijo molil, prosil Marijo za žegen in varstvo in je Njeno podobo kušnil.

Sv. Filip Nerij, sv. Alfons Ligvorij in veliko drugih svetnikov je imelo v navadi lepe kratke zdihljeje k Marii, postavim: „Sv. Devica, Mati Božja, Marija, prosi za-me, svojiga sina!“

Tudi za večerno češenje Marije Device je obilo lepih zgledov pri služabnikih Božjih. Sv. Stanislav Kostka je Marijo za žegen prosil, preden se je k počitku ulegel. Po zgledu

sv. Mehtilde utegneš moliti tri češenamarije za srečno zadnjo uro v čast moči, modrosti in dobrote, ktere čednosti so bile od sv. Trojice Marii Devici prav posebno podeljene. — Po zgledu zvel. Janeza Berhmans-a utegneš pridjati še eno češenamarijo v čast čistiga spočetja, de te bo Marija v čistosti ohranila. — Z imeni „Jezus“ in „Marija“ v ustih in v sercu zaspì, de se obvaruješ vih nevarnost na duši in na telesu. To so tedaj nauki, ki ste jih danes slišali, preljubi častivci Marije Device! To so nauki, ki ste jih slišali ves Mariin mesec. Sad pa bodo le obrodili, ako pride žegen od Jezusa in Marije, za kteriga nam je vsaki dan prositi, si vsaki dan prizadevati, de ga zaslužimo. Prosim vas torej, ljubi poslušavci, nikar v némar ne pustite, kar ste ta mesec slišali; nikar svojih rók križem ne deržite zastran dela svojiga zveličanja! Kar ste pa kje ta mesec zamudili, sami nadalje nadomestujte in nikar se ne zanašajte na prihodnje Šmarnice, ker pač marsikteri zmed nas bo že v grobu, ko se bodo spet obhajale, če se že bodo, kakor je dosti lanskih in predlanskih poslušavcov. Pred vsim drugim vas vživo in priserčno prosim, de naj nobeden nikar v smertnim grehu ne živi, ker hujšiga ni pod solncam kakor to. Ako kateri morebiti ni velikonočniga obhajila

opravi, naj pri zveličanji svoje duše nikar v takim stanu ne živi, ampak hitro hitro naj popravi in opravi! Išite pomoči in bodite stanovitni v obiskovanji svojiga dušniga zdravnika, spovednika, dokler niste zlega in dušne bolezni rešeni.

(Klečé.) O Gospod in Bog! v Tvojih očetovskih rokah smo. Tebi se do čistiga zročimo, Tebi hočemo kakor pokorni otroci služiti, Tvoji hočemo biti živi in mrtvi. O Mati naša in naša Besednica! poterdi Ti nam naše sklepe, ki jih pred Tvojim Sinam delamo in prosi za nas!

Memorare. (Gl. str. 16.)

Cvetlica.

Za vse leto si vzemite v spomin cvetlico deteljico, ker ne vém Vam boljšiga dati, kakor to lepo znamnje sv. Trojice. Povsod jo imate deteljico triperésnico in povsod Vam je spomin sv. Trojice silo potrebin ravno tako kakor Njeno sveto varstvo. Eno peresce naj Vam oznanuje Boga Očeta Stvarnika, drugo Boga Sinú Odrešenika, tretje Boga sv. Duha Posvečevavca. Deteljico tedaj Vam postavim za Vašiga pridigarja na polji in kjer koli jo vidite. Deteljica bodi Vaša stražnica zoper greh, dam ji pa tudi oblast, Vas ob sodbi pri

sv. Trojici tožiti, ako se v njenim obličji ne prestrašite, trojediniga Boga žaliti.

Naloga:

1. Skerbíte, de nobeden zmed Vas nobeno nedeljo in noben zapovedani praznik skoz leto sv. maše ne zamudí, in bodite vselej pri nji z zbranim duham.
2. Molite nocoj očenaš, češenamarijo in vero, v čast sv. Trojice, de bi letašnje Šmarnice za nas ne bile zgubljene.

Sklepna molitev.

O preblážena Mati večne Besede, Marija, Vrata nebeške! ki si zemlji Boga, in ljudem Življenje dala: bodi tudi nam začetnica večniga življenja. Nikar Marija, naša Mati, de bi 31 dni Tvojiga češenja za nas bilo zgubljenih! Ne zgubljenih za nas, ki smo Te častili! Ne zgubljenih za tiste, ki smo zanje molili. Priporočimo Ti sebe in vse, ki so k Šmarnicam hodili, in še bolj tiste, ki niso hodili. Priporočimo Ti, o Marija, tiste, ki so se tačas spreobrnili, in še bolj tiste, ki se niso spreobrnili. Sprejmi pod svoj materni plajš, o Marija, našiga sv. Očeta papeža Pija, in spreoberni njih preganjavce. Sprejmi

pod posebno brambo našiga milostniga škofa Jerneja, de bi mogli svoje ovčice srečno pasti in se z njimi vred zveličati. Sprejmi pod svoj materni plajš našo deželo, naše matere in njih otročiče, naše očete in njih sinove; naše gospodarje in njih posle. Prosimo Te, o Marija! sprejmi v svoje varstvo zdrave in bolne, vesele in otožne; tiste, ki so domá, in une, ki so na ptujim; nje, ki za nje vémo, in za ktere ne vémo. Prosimo Te ponižno, o Marija! spomni se toliko nejevernikov, krivovercov, ločencov in družih, ki so zunaj edinozveličavne Cerkve; — spomni se grešnikov, de se spreobernejo, spokornikov in pravičnih, de se poterdijo, nedolžnih, de se ohranijo. Usliši nam, o Mati! te prošnje zavoljo ljubeznjiviga češenja, ki so Ti ga ta mesec skazovali verni katoličani po vsim svetu.

Marija! zdaj pa vzamemo slovó od Tvojiga olepšaniga šmarničniga altarja, — nekteri morebiti za eno leto, nekteri za vselej. Ako pa tudi mi Tebe ob ve-

čerih tako prijazno ne bomo hodili obiskovat: pa Ti hodi za nami, Marija, in nas nikar ne zapusti! Tudi mi hočemo po Tvojih stopinjah hoditi, se Tvojih zgledov deržati in v tempeljnu Tvojiga Sina ponavljati, kar smo Ti ta mesec obetali. Nikar nas tedaj ne zapusti, ne v življenji, ne v smerti, — o dobrotljiva, o usmiljena, o sladka Marija Devica, naša predobrotna Pomočnica!

Opomba. Viri pri izdelavi tih Šmarnic. K „*Cvetlicam iz verta večnosti*“ so bile podlaga premišljevanja od poslednjih reči O. J. B. Mani S. J. (Grundsätze d. christl. Weisheit), tode le podlaga, ker premišljevanja so prosto in po potrebi izdelane. „*Lilije*“, t. j., zgodbe B. M. D., so izdelane nar veči del po „*Marianum-u*“ Ottovim in nekoliko po življenji svetnikov ravno tega pisavca (Legenden von den lieben Heiligen v. Ott). „*Cvetlice*“ so čisto izvirno delo. Vse je tako izdelano, da se veže ali eno k drugimu prileže.

SVETA MAŠA.

V imenu Boga † Očeta, ino † Sina, ino svetiga † Duha. Amen.

Ponižno te prosim, o vsigamogočni Bog! sprejmi to daritev svete maše, ki se bo zdaj opravljala, v svojo večno čast in v naše zveličanje. Sprejmi jo v vedin spomin britkiga terpljenja in smerti Jezusa Kristusa, in v hvaležnost za vse dobrote, ktere nam neprenehama deliš. Po ravno ti daritvi mi odpusti milostljivi Oče! moje obilne grehe, zamere in zanikernosti, in dodeli mi gnado, pobožno živeti in zveličano umreti. Amen.

Začetik.

O presveti Bog! ki v serce vidiš in mojo slabost poznaš; nikar me ne zaverzi spred svojiga obličja. Ozri se milostljivo name, ki sim tvoj otrok. Skesán spoznam pred teboj svoje grehe in iz serca žal mi je, de sim te razžalil. Oh naj opêre predraga Kri našiga Gospoda Jezusa Kristusa mojo grešno dušo in naj zbriše vse njene madeže.

Darujem ti tudi solze, žalost in britkosti Marije čiste Device, lepo življenje in spokorne dela vsih svetnikov in izvoljenih v nebesih. O Bog, bodi mi milostljiv, odpusti mi moje grehe, daj mi gnado nedolžno živeti in zveličano umreti. Amen.

Oče naš. Češena Marija. Čast bodi.

Gloria ali slava.

Čast bodi Bogu na visokim, in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje! Hvalimo te, častimo te, mólimo te, povišujemo te, hvaležni smo ti za tvoje veliko usmiljenje, o Bog nebeški Kralj! Bog vsigamogočni Oče! Gospod edinorojeni Sin, Jezus Kristus, Bog, Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas! Sprejmi našo molitev, ki sediš na desnici Boga Očeta, usmili se nas! Ker ti sam si svet, ti sam Gospod, ti sam narvikši s svetim Duham v veličastvu Boga Očeta. Amen.

M o l i t e v.

Vžgi, o Bog! z ognjem svetiga Duha naše serca, de ti bomo s čistim telesam služili in z očišenim sercam dopadli.

O Bog, ki tistim, kateri tebe ljubijo, vse v dobro obračaš, vžgi naše serca, de te bomo

z gorečo ljubeznijo ljubili, ktere ne bodo mogle nobene skušnjave premakniti. Amen.

Oče naš. Češena Marija. Čast bodi.

Evangelij.

O Bog, stori me močniga, resnice svete vere dobro spoznati, po njih vsak čas živeti, se vere in čednosti nikoli nikjer ne sramovati, in Jezusa Križaniga vselej z besedo in v djanju pričati. Stori me serčniga rajši vse hudo, tudi smert preterpeti, kakor tebe, o dobrotljivi Bog, zatajiti ali z greham razžaliti.

Vera.

(Se moli, če jo mašnik moli.)

Darovanje.

O sveti Oče, vsigamogočni večni Bog! tudi jest, ubogi grešnik, ti z mašnikam vred darujem kruh in vino, ktero se bo spremenilo v tvoje sveto Rešnje telo in tvojo sveto Rešnjo kri. Darujem ga tebi, pravimu, živimu Bogu, in te ponižno prosim, zbriši mi zavoljo tega čistiga daru vse moje grehe, zame in zanikernosti.

Darujem ti tudi samiga sebe, o neskončno usmiljeni Bog! Tebi zročim vse svoje misli,

želje, besede in djanja; nikar nikoli ne per-
pusti v moje serce, kar bi mene omadežalo
in tebe razžalilo. Tebi zročim svoje roke,
oči in vse počutke; dodeli mi, o Bog! de bo
vsako moje djanje in nehanje tvojo čast po-
vikševalo. —

Oče naš. Češena Marija. Čast bodi.

M o l i t e v.

O Bog, ki nam daješ skrivnosti obhajati,
in zapovedi deliš, de bi bili tebi, neskončni
lepoti, zmiram bolj podobni; daj nam moč,
popolnoma po tvojih zapovedih živeti, in po
neprecenljivi daritvi svete maše nam dar go-
reče ljubezni v naše serca vlij, po Jezusu
Kristusu, Gospodu našim. Amen.

Predglasje.

Z vsimi angeli in vikšimi angeli, s ke-
rubi in serafi se sklenem, o Bog! in tudi
jest tvojimu neskončnemu Veličastvu ž njimi
ob enim kličem: Svet, svet, svet Gospod
Bog nebeških trum! Nebo in zemlja je polno
tvoje slave! Hvaljen bodi, kateri pride v imenu
Gospodovim!

Spomin za žive.

V imenu Jezusa Kristusa ti darujemo ta
dar, o nebeški Oče! in te ponižno prosimo

za tvojo sv. katoliško Cerkev, za našiga papeža Pija, za našiga škofa Jerneja, za našiga cesarja Franciška Jožefa, za vse priučujoče, in za vse verne kristjane. Spomni se pa še posebno, o Bog! mojih staršev, bratov, sester, dobrotnikov, učenikov, prijatlov in sovražnikov in vsih tistih, za ktere sim dolžan posebej moliti. Dodeli meni in vsim vernim po svoji neskončni milosti vedno in povsod svojo mogočno brambo in pomoč; po ravno tistim Jezusu Kristusu, Gospodu našim. Amen.

Povzdigovanje.

Zdaj bo mašnik izrekel nad kruham Jezusove besede, in kruh se bo v presveto Rešnje telo spremenil; o Bog! daj mi moč, ga spodobno moliti in častiti.

Ko se sveto Rešnje telo povzdigne:

O Jezus bodi mi milostljiv! O Jezus, bodi mi usmiljen! O dobrotljivi Jezus, odpusti mi moje grehe!

Zdaj bo mašnik nad vinam izrekel Jezusove besede, in vino se bo spremenilo v presveto Rešnjo kri; o Bog, daj mi moč, jo spodobno moliti in častiti.

Ko se sveta Rešnja kri povzdigne :

O Jezus, tebi živim! O Jezus, tebi umerjem! O Jezus, tvoj sim živ in mertev! Daj, o dobrotljivi Jezus, de tvoja draga Kri nad menoj ne bo zgubljena.

Po povzdigvanju.

O živi Bog, pričujoči na altarju! prosimo te, otmì nas vsiga hudiga, usmili se grešnikov, poterdi pravične, ohrani nedolžne, daj svojo gnado vsim pričujočim, in reši uboge duše iz vic. Spomni se posebno tistih duš, za ktere sim dolžan posebej moliti (imenuj jih po imenih), in daj jim večni pokoj, in večna luč naj jim sveti. Tudi nam daj mir v našim življenju, in brani nas vsih sovražnikov, de nas v grehe ne zapeljejo in od tebe ne odvernejo.

Oče naš. Češena Marija. Čast bodi.

Jagnje Božje.

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ; usmili se nas! Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ; usmili se nas! Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ, daj nam mir!

M o l i t e v.

O Jezus Kristus, Sin živiga Boga! sveto Rešnjo kri si prelil, na križu umerl in s svojo smertjo svet odrešil. Reši me z ravno tem presvetim Telesam in presveto Kervjo, ki je zdaj na altarju, od vsih mojih grehov in vsiga hudiga. Daj mi gnado, kadar tudi jest k Božji mizi perstopim, de bom angelski Kruh vselej vredno vžival, ž njim poživljen vsak čas tvoje zapovedi spolnoval, in de se nikoli od tebe ne bom ločil. Amen.

Oče naš. Češena Marija. Čast bodi.

Mašnikovo obhajilo.

O Jezus, angelski Kruh! nisim vredin, te z mašnikam vred prejeti, ker sim te velikrat in obilno žalil. Iz serca mi je žal, in za terdno sklenem se res poboljšati in tvojo voljo vselej zvesto spolnovati. Stori me torej deležniga tega svetiga Obhajila, pridi v duhu s svojo gnado v moje serce; razveseli, potolaži in poživi me k vsimu dobrimu. Navdaj mojo dušo z veseljem do vsih lepih čednost, in napolni jo s sovraštvam do vsiga greha. Daj mi živo vero, terdno upanje, gorečo ljubezin. Amen.

Po zavživanju.

Naj, o Gospod! vžitje tega presvetiga Zakramenta madeže naših grehov zbriše, nas z resnično ponižnostjo navdá in v nebeško veselje perpelje.

Ponižno prosimo, o Gospod! naj milost svetiga Duha naše serca razsvetlí in s sladkostjo popolnoma ljubezni obilno napolni, po Jezusu Kristusu, Gospodu našim. Amen.

Konec.

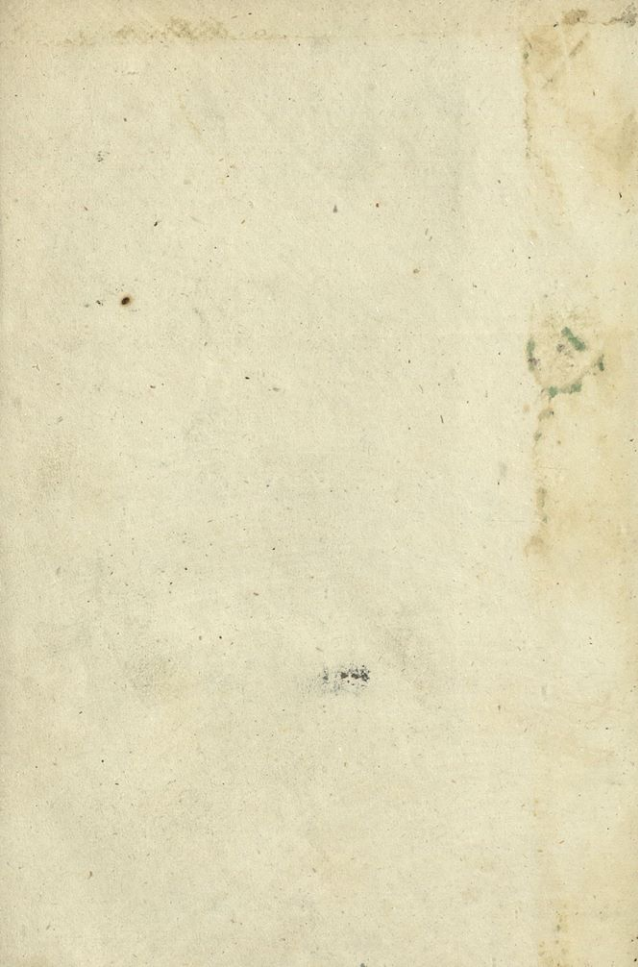
Blagoslovi nas, prosimo te, sveta jica: Bog † Oče, Sin †, in sveti † Duh! Tvoj blagoslov ostani vselej per nas. Amen.

Po sveti maši.

O presveta in prečastitljiva Marija vica, Mati našiga Gospoda Jezusa Krista vsiga sveta Kraljica! prosim te, perstopi Jezusu za me grešnika, de mi po tvoji milostljivi prošnji dobrotljivo odpusti, kar komisim per ti visoki skrivnosti svete maše v dama ali nevedama zagrešil. Amen.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS

00000320690

